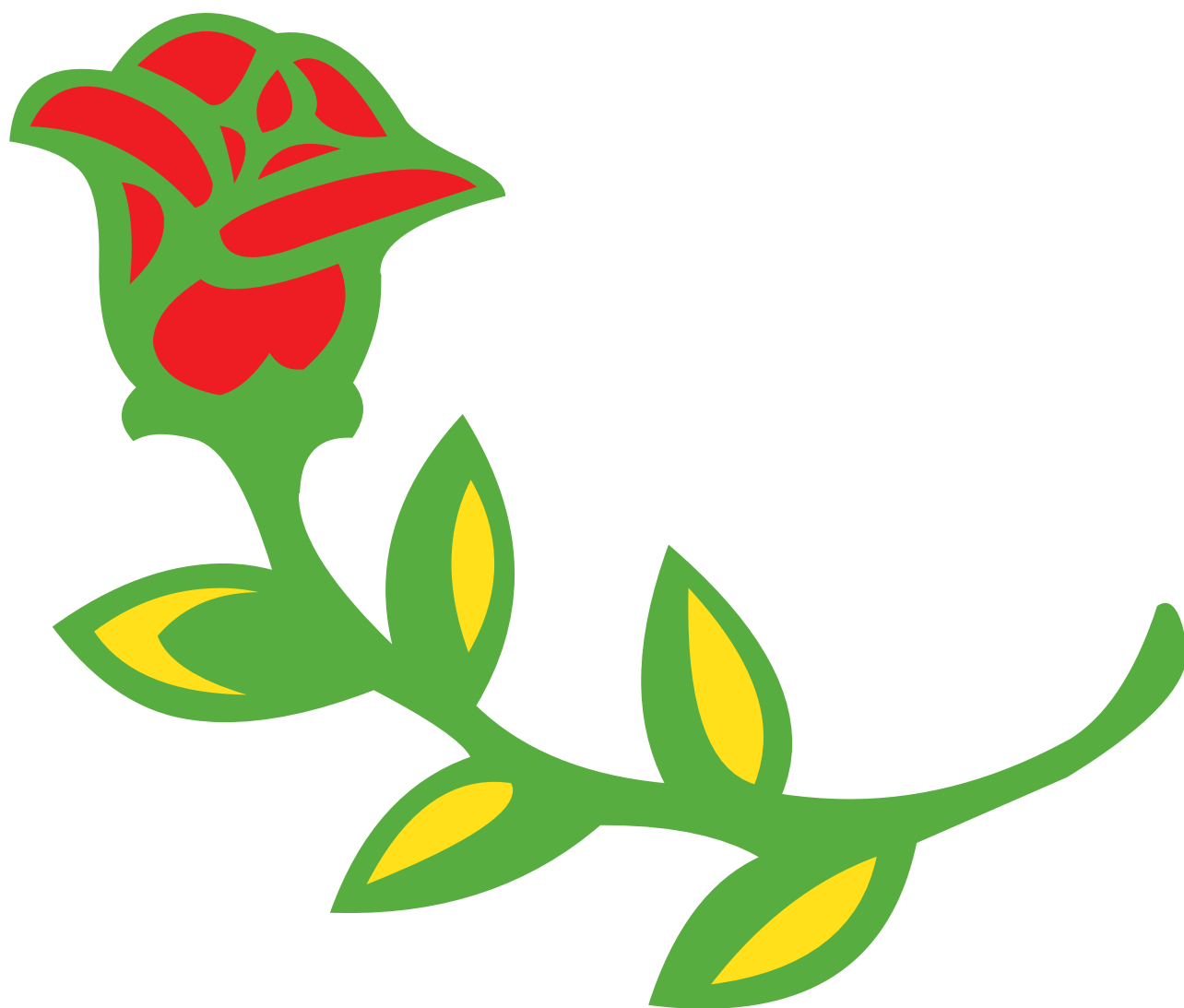

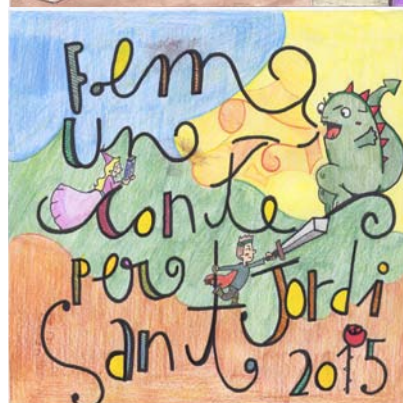
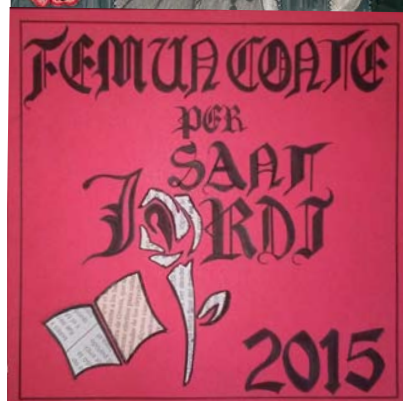
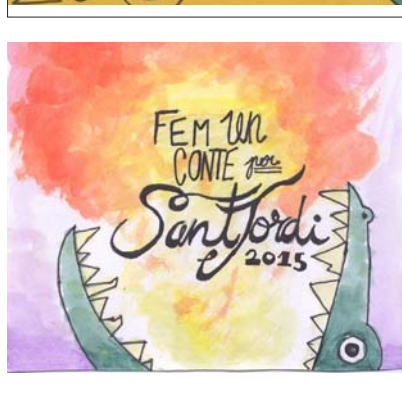
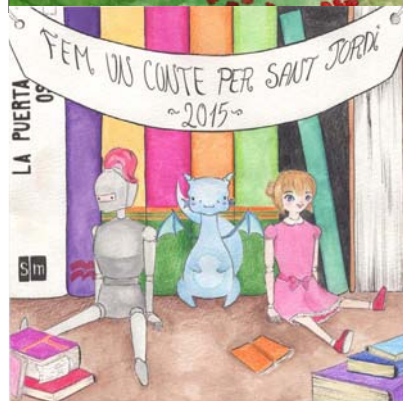
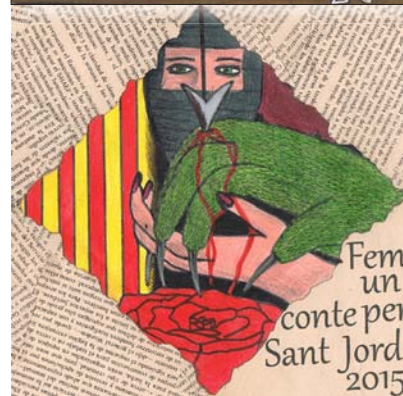
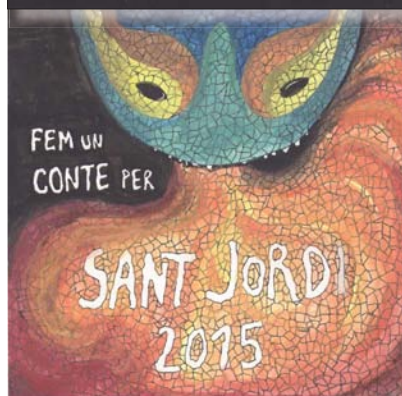
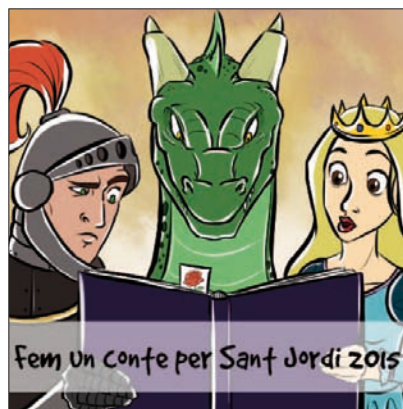
Mònica Bares

Recull de contes fets a l'activitat col·laborativa
per alumnat de la comarca del Garraf
<http://contesantjordi.wikispaces.com>

FEM UN CONTE PER SANT JORDI

2015

FEM UN CONTE PER SANT JORDI

ACTIVITAT COL-LABORATIVA

Aquesta és la novena edició d'aquesta proposta didàctica, que ha posat en contacte a 4.200 alumnes de diferents escoles de la nostra comarca, el Garraf, per fer contes cooperatius.

En aquesta edició s'han fet 171 grups entre totes les escoles que han participat.

S'han creat 37 contes en diferents llengües. 30 són en català, 3 en castellà i 4 en anglès.

És una activitat pensada per a fomentar la imaginació, la creativitat i el gust per la lectura i l'escriptura.

Tothom pot participar-hi, sense que l'edat i la distància sigui un inconvenient, només cal estar pendents del calendari, per saber quan toca començar, continuar i finalitzar el conte, posant moltes ganes en compartir i crear un conte nou.

Us animem a que entreu a <http://contesantjordi.wikispaces.com> per llegir-los i passar una bona estona.

Organitza:

Generalitat de Catalunya
Departament d'Ensenyament
Servei Educatiu del Garraf
Centre de Recursos Pedagògics

En conveni amb:

AJUNTAMENT DE
Vilanova i la Geltrú

Ajuntament de Sitges

Ajuntament
de Canyelles

Ajuntament de Cubelles

Olivella
Municipi del Garraf

Ajuntament
Sant Pere de Ribes

Consell Comarcal del Garraf

SUMARI

conte 1: THE GHOST RIDER	1
conte 2: A MYSTERY ON THE TRAIN	4
conte 3: THE GHOST TRAIN	7
conte 4: THE TERRIBLE STORY OF ST. GEORGE	10
conte 5: EL BOSQUE ENCANTADO	13
conte 6: EL DRAGÓN Y LOS CABALLEROS	16
conte 7: EL INCA PERDIDO	19
conte 8: EL RESTAURANT DELS IDIOMES	23
conte 9: EL CAVALL I LES BOTES	27
conte 10: VISITA AL MUSEU DEL FERROCARIL	31
conte 11: LA RECERCA DE L'ALEGRIA	35
conte 12: EL CAVALLER I EL FANTASMET	40
conte 13: MÈRIDA I ELS SEUS AMICS ANIMALS	44
conte 14: EL DRAC MÀGIC	49
conte 15: LA BALENA ELENA I EL PARDAL MARÇAL	53
conte 16: TOM L'ESQUIMAL	57
conte 17: EL BRUNO I EL POP	61
conte 18: LA NEVADA MÀGICA	67
conte 19: NENS AVENTURERS	74
conte 20: MISTERI A NOVA YORK	78
conte 21: UNA PRINCESA MOLT ESTRANYA	82
conte 22: LA CASA MISTERIOSA	86
conte 23: EL PASSATGE DEL TERROR	91
conte 24: EL GUEPARD I EL GORIL.LA BORNÍ	95
conte 25: L'OLIVER I ELS SEUS AMICS	101
conte 26: AVENTURA AL MUSEU DEL FERROCARRIL	106
conte 27: UN VIATGE EN TREN	112
conte 28: EL TREN FANTASMA	117
conte 29: SANT JORDI DESAPAREIX	122
conte 30: ELS FOLLETS DE CUCUVI	127
conte 31: L'ESTIU MÀGIC	131
conte 32: LATAU, UNA ESCOLA BEN MISTERIOSA	135
conte 33: SANT JORDI EN EL FUTUR	140
conte 34: ELS TRES MAGS I EL LLIBRE MISTERIÓS	144
conte 35: AMICS DE GRANJA	148
conte 36: EL DINOSAURE FANTASMA I LA PRINCESA I EL CAVALLER	152
conte 37: EL CAVALLER AVENTURER	156

STORY 1

Escola Sant Nicolau. 5è-A
Escola Pia Sitges. 4t-A
Escola L'Aragai. 5è-A
Escola Pia Sitges. 4t-B

THE GHOST RIDER

Once upon a time, there was a smart man who had a brand new motorbike. He lived in Garraf's County with a girlfriend called Crystal. Crystal had been a victim of bullying at school, someone called her fat and she stopped eating. However, that was in the past and she had recovered .

One day they were riding the bike on the way to the Carnival in Vilanova, when a car behind them started to overtake dangerously. The reckless driver crashed into the bike and forced it off the road. In that moment, Crystal recognized that the man at the wheel had been the bully a few years ago in her school days. It was the last thing she remembered before the car accident, her life was saved but the rider was in a coma in hospital.

The man died.

Crystal and her boyfriend went to the Carnival in Vilanova. They looked at the floats.

They were happy, but suddenly and on one of the floats... they saw the dead man. But, he was dead, he wasn't alive!

The man was a ghost, but he was wearing a prince costume. He was very different, he was handsome!

When he saw Crystal with a princess costume, he fell in love with her. He told to her to come up on the float and they started to dance and sing the song "Carnaval, carnaval,..."

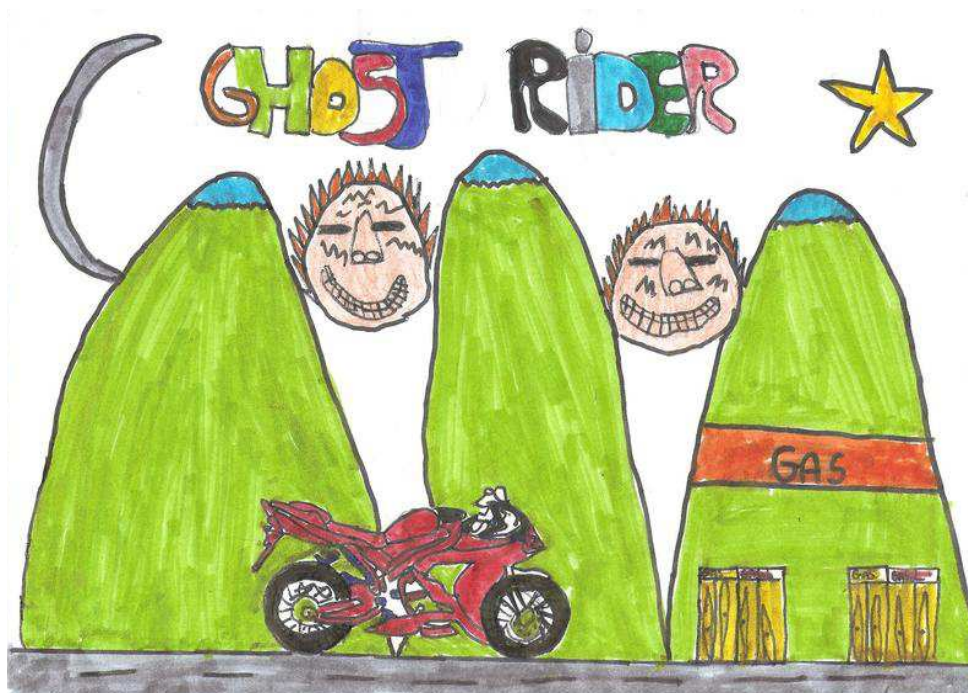

Then Crystal's boyfriend realized that the ghost put a spell on Crystal. The boyfriend took her away on his motorbike. They rode to a forest in Garraf. But when they arrived there, the ghost was waiting for them.

The ghost said:

- Crystal, I want you to be my ghost girlfriend!

They escaped from the ghost again. They rode to the motorway. Some hours later, they were happy because the ghost wasn't there. But then the motorbike stopped because there wasn't any petrol.

They started to walk and arrived to a petrol station. But... the man who was putting some petrol into their motorbike was the ghost!

They were very scared of him and ran away through the Garraf forest. There, they found an old and ugly woman and asked her for help.

The woman was a witch and when the ghost arrived where they were, the ghost killed the witch.

Suddenly, the alarm clock rang RIIIIING! RIIIIIIING!

Crystal opened her eyes and realized it was only a dream!!!

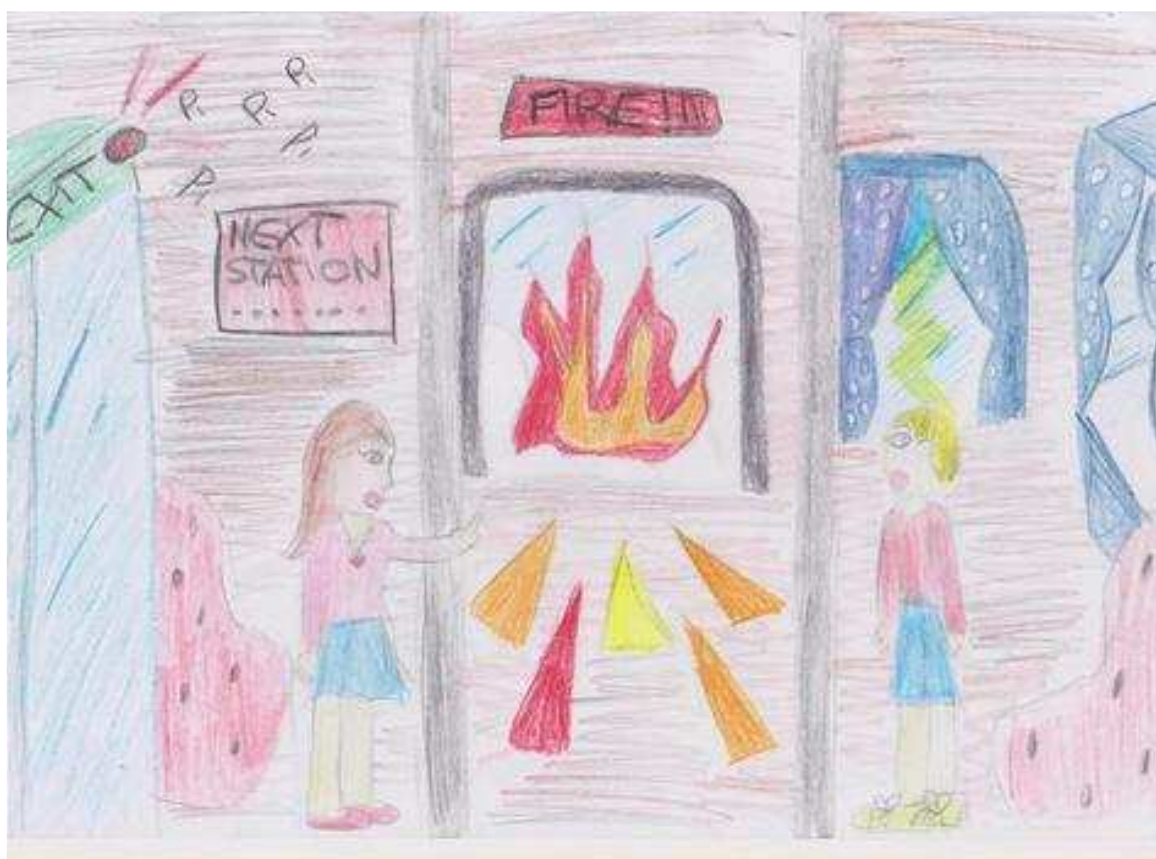
THE END

STORY 02

Col·legi Sant Bonaventura. 5è-A
Escola Pia Sitges. 5è-A
Escola Sant Nicolau. 5è-B
Escola L'Aragai. 5è-B

A MYSTERY ON THE TRAIN

Once upon a time, a boy and a girl were on a train. They were going to Paris when a storm started. It rained heavily and there was lightning and thunder. The boy and the girl were afraid. Suddenly, a lightning bolt struck the train and it stopped. All of the lights went off and they were in darkness. The children saw a glow of light and followed it to investigate. As they got closer, they noticed it was a fire. They looked for a door to escape in to the rain. What were they going to do next?

The children opened the door and then, they saw that there were lots of doors. Behind the last one, they went into a new and strange carriage.

On a seat, they saw a recording and an old photograph from a hundred years ago.

When they listened to the recording, they discovered that a person died in a fire in that same train.

And behind of the photograph there was a date: it was the 31st of October at midnight. The same date and time that was in that moment!

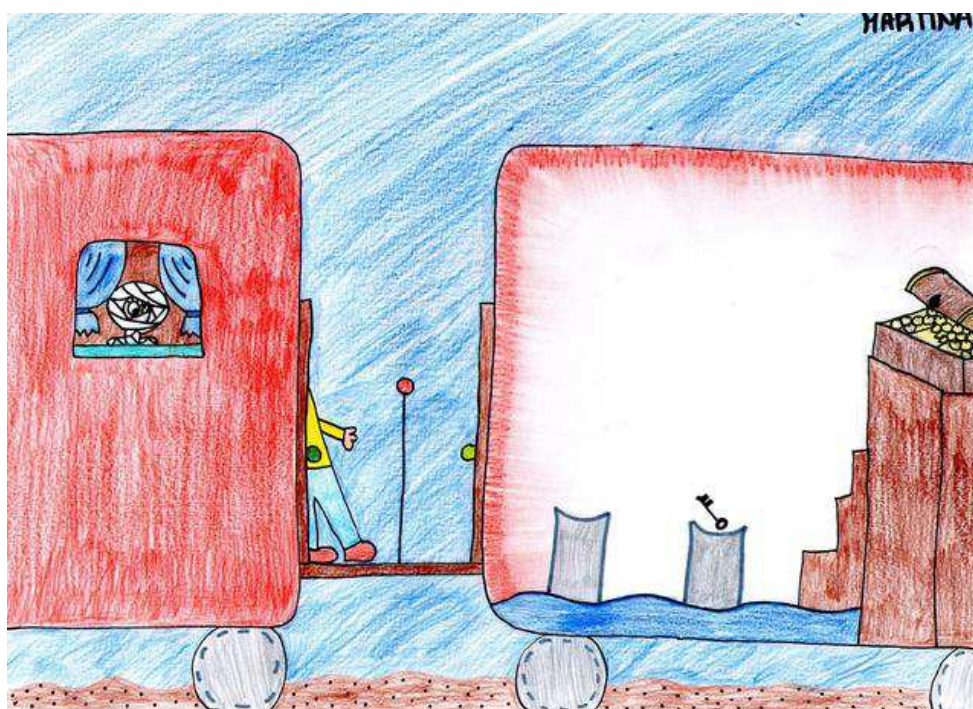
Suddenly, they heard some noises from the first carriage. The children went and found the engine driver. He was dead!

The kids were so scared because of the darkness and they felt how that misterious atmosphere was getting from bad to worse. Suddenly they bumped into a sarcophagus and the mummy rose from the dead.

Fortunately an invisble new door was opened at the bottom of the carriage and they escaped through it.

On the other side there was a deserted elementary school with repetitive graffiti all over the walls31 st October. It was that disturbing date they saw in mummy's roomthen kids found a treasure and started to shiver

They were very scared and decided to go and explore the school. In the English classroom they saw a teacher. The teacher told them that he was a survivor from the fire and the mummy's invasion. He helped them to arrive at the exit door, but the door was locked.

Then they went to the first floor, but...there was the mummy! The kids and the teacher were followed by the mummy, and then they went into a room. In the room there were a ladder and a window. They were escaping with the ladder, when the mummy caught them... The kids woke up and realized that it was a dream!! They were still in the train traveling to Paris.

THE END!!!

STORY 03

Escola Pia Vilanova i la Geltrú. 6è-B. Neptú
Col·legi Sant Bonaventura. 5è-B
Escola Pia Sitges. 5è-B
Escola Mar i Cel. 6è

THE GHOST TRAIN

One hundred years ago a very elegant and famous train wanted to be the first train to go under water. The architects built a tunnel to travel under the water but, when they were travelling on the first journey in the tunnel, the train collapsed. A lot of years passed, the remains of the train was found and restored and put it in a museum, Museo del Ferrocarril de Vilanova i la Geltrú.

But there is a problem, at every full moon the train and all the passengers become ghosts.

One day the workers of the museum needed to clean the train but it was raining. Since it was going to snow the following day, they decided to clean the train that night. The night arrived, and the workers realised it was a full moon.

While they were working, they heard some mysterious noises. They went to investigate and suddenly the doors started to open and close. Things were flying around and the lights were flickering on and off, but there was nobody there. The workers got very scared and ran away quickly.

The next day, more strange things happened. For example, children disappeared in the museum...

People don't know where the children were. The workers know something was happening because, last night, they saw that the train moved around the museum. But they were scared of it because also they heard a voice from the ghost train.

That voice said: - " Give me my train if you want to see the children again".

The workers thought it was the dead engine's driver voice.

Suddenly, the lights from the ceiling and the exposition glasses started to break by themselves, a loud whistle started to go off,...And a very slow steps were walking towards them when they could see a mysterious shadow out of the museum looking through the window.

After seeing the shadow, the workers went out of the museum as they didn't see anything; they decided to go inside again.

Once in the Hall, they heard a noise coming from the room where the train was. They were very frightened.

When they were in front of the door, they opened it and... SURPRISE!! A birthday party!! The room was full of balloons, confetti, music and a big delicious birthday cake, with 20 candles.

It was the 20th anniversary of both museum cleaners.

All the missing children were there; they told them that everything was planned for them.

As a present the children and the rest of the workers, gave them, an underwater trip on the new restored train.

THE END

STORY 04

Escola Maria Ossó. 6è-A

Escola Pia Sitges. 6è-A

Escola Pia Vilanova i la Geltrú. 6è-A. Urà

Escola Pia Sitges. 6è-B

THE TERRIBLE STORY OF ST. GEORGE

Once upon a time there was a scary castle at the top of a mountain. It was a haunted castle. The castle was dark and there you could hear dead people talking and crying because a lot of people died in a battle hundreds of years ago.

People who lived in the area didn't dare visit the castle after the terrible battle. The castle was surrounded by a dark forest. In the forest there was also a lake. But it was a different lake. Instead of water, there was blood.

A crazy princess called Cleodolinda lived in the castle. She had long and blond hair, small ears and big white eyes. She was really sad because she was alone. When Cleodolinda was a little baby, something terrible happened. The princess pricked her finger with a black rose that grew up in the place where the battle took place. After that, she went crazy.

Since the accident, the princess had two souls. During the day time she was a normal princess, but in the nights she became a cannibal. It was believed that only with the blood of a dragon she could be again a normal princess.

That's why she was looking for a brave knight...

An old man arrived to the castle and the princess told him her story. Then he said that there was a knight who killed dragons.

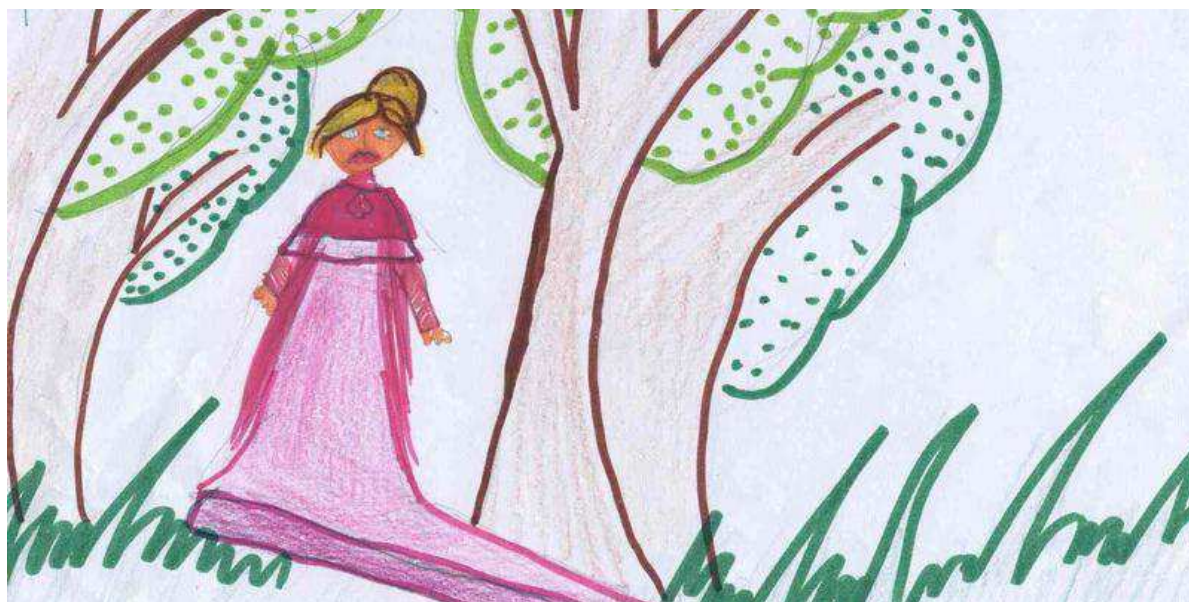
The next day, early in the morning, the princess decided to go and find the knight.

When she went out of the castle, she had to choose the way through the dark forest or the very long path between the high mountains. The way through the forest was more dangerous, but Cleodolinda chose this one because it was the shortest way.

When she went into the forest, she heard strange noises and a baby crying in the distance. And she couldn't see anything around her. There wasn't any light because the trees were enormous and the light couldn't pass through their branches. Cleodolinda walked falling on the wet and and muddy floor.

The cryings were nearer now.

When she arrived to the place where the cryings were heard, she found a basket covered with a dirty blanket. She opened it and...

The riddle

She opened it and... she found a baby with a parchment in his hand. The princess read the parchment and she discovered that the baby was the knight.

She had to find some ingredients to make a potion because a witch had bewitched the knight. She needed: a giant's eyes, a frog snot, and elf's tongue and a dragon's nail. Cleodolinda went into the woods and suddenly she and the baby stumbled and fell on a cliff. When she arrived at the bottom of the cliff she found an ogre.

He told her: if you want to survive, you need to resolve a riddle. The riddle is the following: Maria's mum has five daughters: May, June, July, August... what's the name of the last one?...

She solved the riddle: the answer was "Maria". And as the princess became a cannibal and she could be very strong, she killed the ogre.

Then, the ogre started to make strange sounds and movements. He was transforming into a giant. But Cleodolinda, also, killed him and took out his eyes.

When she was going to eat him, she found a frog, a small dragon and an elf into his stomach (they were the ingredients to make the potion). But Cleodolinda thought: "If I drink the dragon's blood I'll be a normal princess and I won't need a knight".

She did it. So, Cleodolinda became a normal princess again but the knight continued bewitched for ever.

THE END

CUENTO 05

Escola El Morsell. 1r-B. Els volcans

Escola Llebetx. 3r

Escola El Morsell. 1r-A. Investigadors i investigadores de la natura

Escola Pasífae. 2n-B. Els dinosaures

EL BOSQUE ENCANTADO

Había una vez un bosque misterioso en el que sucedían cosas extrañas. Era un bosque normal durante el día, en el que vivían animales salvajes y donde había muchas plantas y árboles muy altos. Pero las noches de luna llena el bosque estaba encantado y pasaban cosas muy raras. Los animales se transformaban y se convertían en malos, asustaban a la gente haciendo ruidos raros y persiguiéndola. Nadie quería ir al bosque misterioso porque estaba encantado.

En el bosque vivían unos enanitos que también cambiaban cuando había luna llena: se transformaban en hombres lobo. Los pequeños hombrécitos se convertían en unos lobos peligrosos, con bocas grandes y dientes afilados.

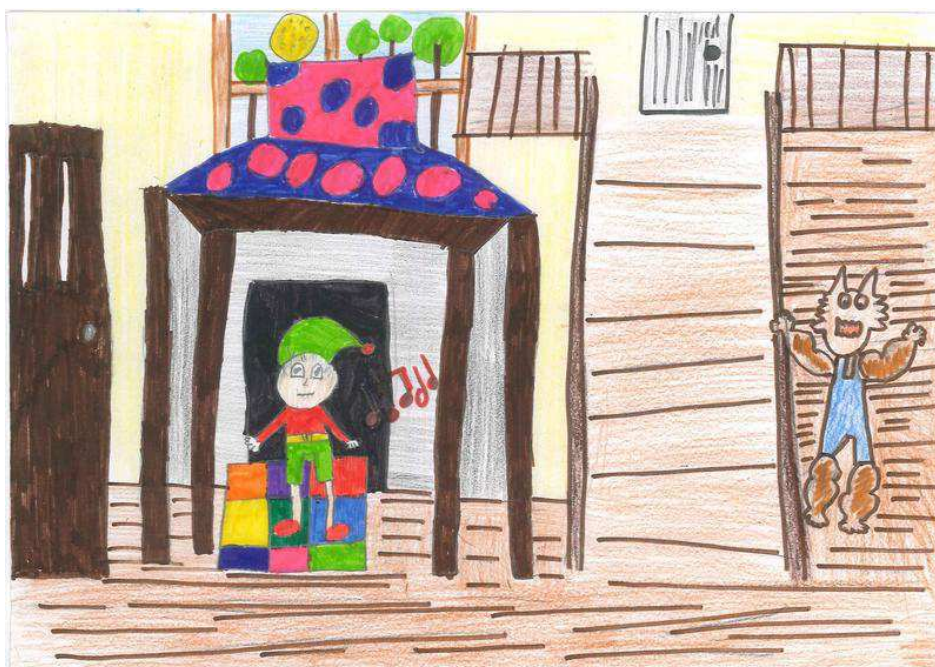
En una pequeña casita vivía un enanito que no se transformaba nunca y que tenía mucho miedo de los hombres lobo. Todas las noches de luna llena intentaban comérselo. Una noche los enanitos transformados en hombres lobo fueron a buscarlo. Cuando el enanito miró por la ventana de su casa vio que estaba toda rodeada de hombre lobo.

El enanito corriendo cerró todas las ventanas y puertas. Entonces los hombres lobo empezaron a golpear la puerta tan fuerte que al final pudieron entrar dentro de la casa.

El enanito se escondió en un pasillo secreto que lo tenía para casos de emergencia. Los hombres lobo empezaron a buscarlo por toda la casa: las habitaciones, el baño, la cocina, el comedor... hasta que encontraron la puerta secreta del pasadizo debajo de la cama.

Entonces, los hombres lobo entraron en el pasadizo, pero no podían cruzarlo hasta que no tocaran la contraseña, que era la canción de la cucaracha. Con tan mala suerte que tocaron mal la canción y la luz de la tecla les deslumbró y los dejó ciegos. No podían ver nada durante una hora.

El enanito pensó que aprovecharía esa hora para escapar. Salió del pasadizo y vio a los hombres lobo que no veían nada y que se chocaban los unos con los otros y con todo lo que se encontraban.

Entonces pensó en un plan mejor. Pensó que aprovecharía esa hora y les prepararía una trampa para que no volvieran a molestarle nunca más.

Volvió a entrar al pasadizo secreto y preparó la trampa. Hizo una trampilla en el suelo y la cubrió con una red para que no la pudieran ver y, sin darse cuenta, se cayeran por la trampilla sin poder salir.

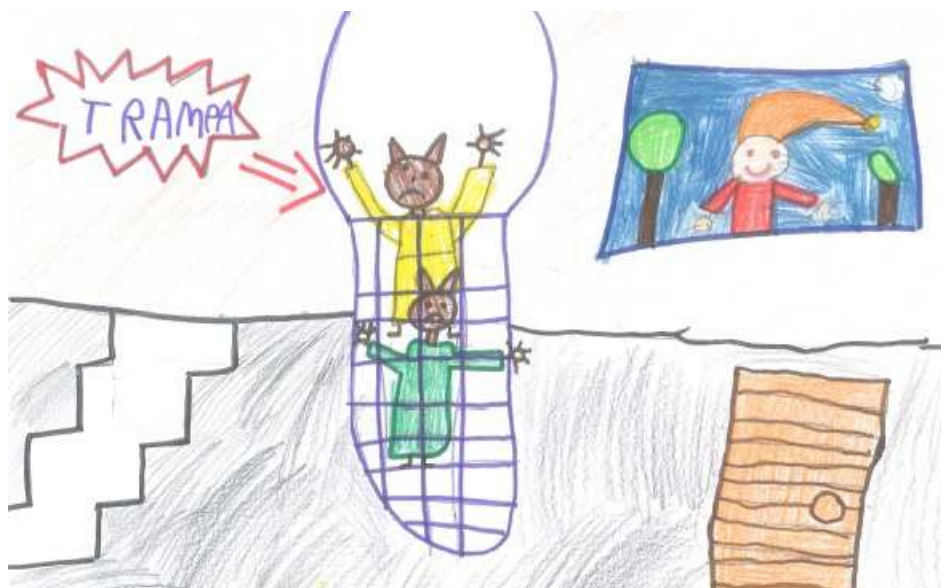
Después de una hora, los hombres lobo fueron recuperando la vista. El enanito cerró la trampilla y se escondió fuera de la casa para ver qué pasaba.

Los hombres lobo consiguieron tocar bien la canción de la cucaracha y la puerta del pasadizo se abrió. Sin saberlo, los lobos se estaban metiendo en la peor trampa...

Al cabo de unas horas, se hizo de día y los hombres lobo se volvieron a convertir en enanitos. y, asustados, empezaron a gritar:

- SOCORRO! SOCORRO!!

Pedían ayuda para que alguien les sacara de allí. Pero el enanito no les quería abrir hasta que no estuviese seguro de que no le volvieran a molestar.

El enanito se puso a hablar con ellos. Les dijo: no os puedo abrir la trampa porque llegará la noche y yo no quiero que me molestéis. Quiero pasármelo bien y estar tranquilo por la noche. Los enanitos dijeron: es que cuando llega la noche nos convertimos en hombres lobos y asustamos a la gente, porque no nos podemos controlar. Estamos conjurados.

¿Habéis oído que en el pueblo hay una bruja que puede deshacer los hechizos y que tiene una poción mágica?. Si me prometéis que nunca más asustaréis a nadie, yo iré a buscarla para ver si os puede ayudar. Los enanitos dijeron: si, si, ve enseguida.

El enanito regresó con la bruja y le explicaron el problema. Ella después de pensar y consultar su libro de magia, preparó un antídoto para deshacer el hechizo.

Los enanitos se lo bebieron y aquella misma noche comprobaron que el hechizo había desaparecido porque la poción mágica había funcionado.

Colorin, colorado, ahora el bosque ya no está encantado.

FIN

CUENTO 06

Escola Sant Nicolau. 3r-A
Escola Pia Sitges. 3r-A
Escola Pia Sitges. 3r-B

EL DRAGÓN Y LOS CABALLEROS

Había una vez un pueblo muy tranquilo. Por allí cerca pasaban unos caballeros que venían del castillo que había en un pueblo vecino. Allí vivían muchos artesanos y campesinos. Pero estaban amenazados por un dragón que les atacaba y se comía a sus habitantes.

Hasta que un día un caballero lejano llegó al pueblo. Intentó enfrentarse al dragón pero no pudo vencerle.

El rey estaba preocupado por la muerte de sus súbditos y envió un grupo de caballeros para vencer al dragón.

A pesar de luchar durante días no consiguieron vencerle y regresaron al castillo.

La hija del rey que era muy valiente quiso luchar también contra el dragón y éste se enfadó y empezó a quemar las casas. El rey estaba muy molesto con su hija porque había provocado al dragón...

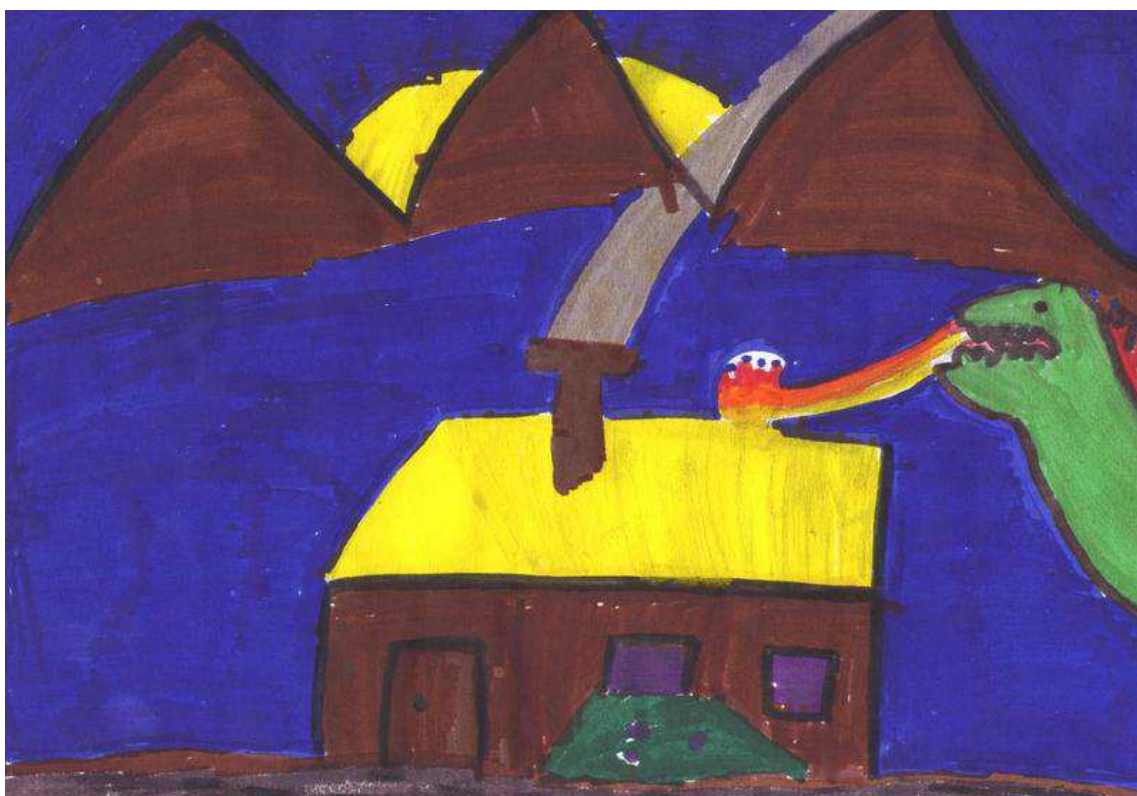
Los habitantes del pueblo se reunieron para discutir qual sería el próximo paso a seguir.

Aguien dijo que tal vez el dragón estaba enfadado por alguna cosa y lo que tenían que hacer era intentar descubrir de donde provenía su enfado.

El rey pensó que podía organizar un grupo de sabios para espiar al dragón y de esta forma intentar descubrir porqué era tan malo con ellos.

Fueron llamados al castillo cinco de los sábios más sábios del reino y se les encargó esta misión. Irían acompañados de cinco caballeros expertos para protegerlos.

Al día siguiente los diez componentes de la expedición se reunieron de madrugada para preparar el viaje. Les hacía falta comida, bebida y mantas para poder pasar la noche si fuera necesario. También decidieron, por votación, quién sería el jefe de la expedición.

Después de caminar varias horas, los expedicionarios llegan a un pequeño claro donde se esconde el dragón. Durante unas horas los sabios lo observan detenidamente.

Llegan a la conclusión de que a este dragón le molestan un montón, las pulgas. Está tan nervioso que no puede pensar con claridad y por este motivo se muestra tan agresivo.

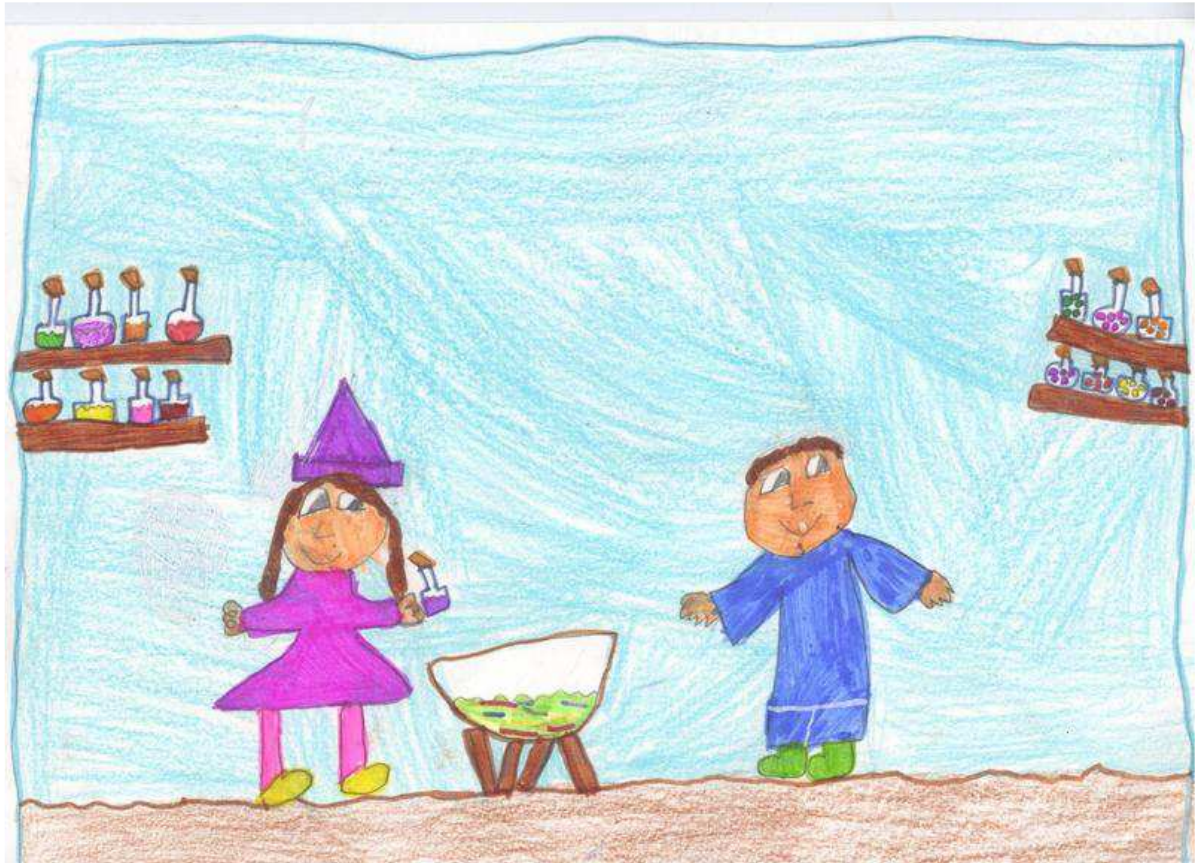
Los cinco sabios junto con los cinco caballeros deciden que lo más adecuado será pedir ayuda a la mejor bruja y al mejor mago del mundo, para que les ayude con una pócima que consiga quitarle de forma rápida y segura todas las pulgas.

Una vez dicha pócima se ha completado los diez expedicionarios regresan al claro del bosque y esperan a que el dragón duerma para poder echársela por encima.

Los sabios conocen el idioma de los dragones y cuando ven al dragón más tranquilo se adelantan para hablar con él y pedirle que no haga más daño a los habitantes del precioso pueblo.

El dragón se da cuenta de todo el mal que ha causado y pide perdón muy arrepentido. También intenta restaurar todas las cosas que ha estropeado durante este tiempo.

Cuentan algunos viajeros que han visto con sus propios ojos como el dragón sigue viviendo en paz con los habitantes del pueblo.

FIN

CUENTO 07

Escola Maria Ossó. 5è-A
Escola Pia Sitges. 6è-A
Escola Sant Nicolau. 3r-B
Escola Pia Sitges. 6è-B

EL INCA PERDIDO

Un día, en tiempos remotos, en las lejanas tierras de Las Indias Precolombinas, un grupo de amigos indios Incas salieron del poblado en busca de aventuras salvajes y diferentes a las de cada día. Había una leyenda en su tribu que decía que el tesoro del rey Amit estaba escondido en una pirámide en medio de la jungla.

El grupo de niños emprendieron la búsqueda del tesoro escapándose de sus Chozas de paja por el oscuro túnel de la noche mientras su familia dormía plácidamente ya que había sido un día agotador recogiendo leña para el próximo invierno. Los niños llevaban unos pocos víveres que pudieron cojer a urtadillas aprovechando el sueño de su familia. A las tres horas y media de su partida estalló la tormenta y corrieron a refugiarse en una cueva oscura y profunda.

Mientras diluviaba perdieron todas sus reservas de alimentos , entraron en la cueva, donde encontraron un esqueleto con la llave del tesoro en la mano colgada. Un indio llamado Azamat, viendo el hambre de sus compañeros, salió de la cueva a buscar sus víveres. El tiempo corría y los compañeros de aventuras se preocupaban cada vez más. Amaneció y los padres se percataron de que sus hijos no estaban y los niños de la cueva llamaban a Azamat y no respondía...se había perdido en la tormenta.

Al ver que los niños no aparecían sus padres preocupados se organizaron en grupos para ir en su búsqueda.

Mientras tanto Azamat permanecía perdido en la jungla. Durante la tormenta resbaló en el suelo mojado y se dio un golpe en la cabeza que le dejó un rato inconsciente.

Le venían a la cabeza ideas de una cueva, un tesoro ... ¿Había sido un sueño? Sentado en una gran piedra intentaba ordenar sus pensamientos.

Así lo encontraron los habitantes de otra tribu que andaban por allí y se lo llevaron a su poblado pensando que era un regalo de los dioses y debían cuidarle y protegerle. Le ofrecieron la mejor comida que tenían y pusieron una preciosa corona en su pequeña cabeza.

Azamat no lograba entender qué hacía allí y quién eran esas personas. En el poblado todos estaban alborotados con su llegada. Los niños de la tribu lo observaban para ver qué tenía de especial este niño que había venido a su poblado.

Sus amigos preocupados se preguntaban dónde podía estar. Le podía haber ocurrido algo o quizás había vuelto a casa y les había contado a sus padres lo que había sucedido.

Sabían que debían esperarle pero la llave que sujetaba Tipe les tentaba a seguir su aventura. ¿Sería la llave del tesoro del rey la que el esqueleto llevaba en la mano?

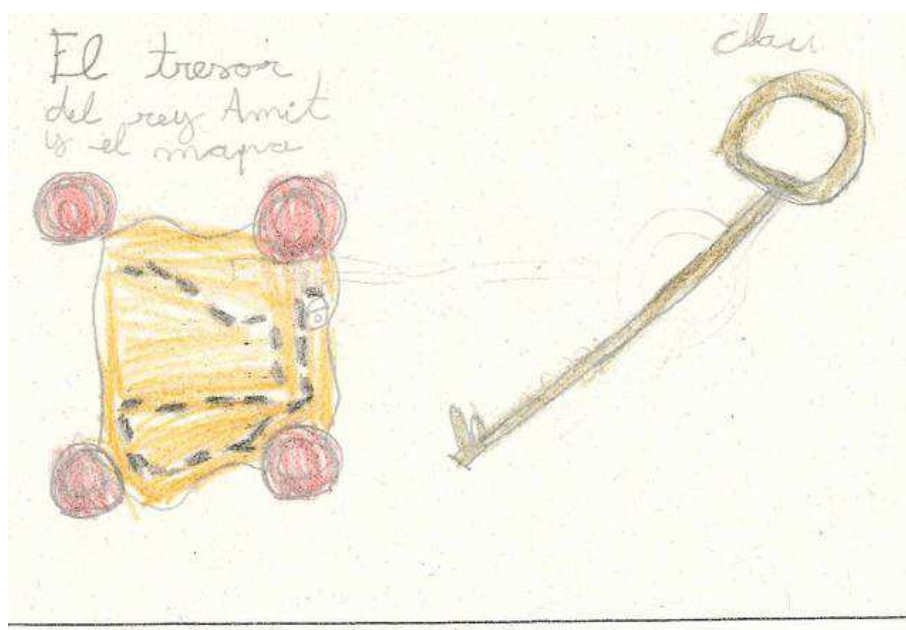
Decidieron investigar y ... de repente Chipi descubrió un camino subterráneo que les llevaba a un misterioso lugar. Y sin pensar en lo qué podría haber allí se adentraron en él.

Los padres de los niños Incas salieron en su búsqueda por las tribus amigas y cercanas, pero no los encontraron.

Mientras tanto, Chipi y sus amigos siguieron el túnel subterráneo y llegaron a un templo perdido en forma de pirámide, que estaba lleno de fruta, cacao y piedras preciosas, escondidas bajo tierra. Para llegar hasta el tesoro del rey Amit, tenían que superar muchas trampas como por ejemplo: fijarse muy bien donde pisaban porque había dibujos de animales buenos y malos y si pisaban el animal equivocado se caían sobre serpientes carnívoras muy peligrosas, les lanzaban flechas envenenadas o se pinchaban con hiedra venenosa, también había arenas movedizas y tenían que ir uno seguido del otro, en fila india, etc. Una vez superadas las trampas del rey Amit, vieron una puerta brillante, de oro macizo, que se abría con la llave de Tipe. Cuando Chipi, que era el que iba delante, tocó el oro que había detrás de la puerta Tipe, el esqueleto que se habían encontrado en la cueva al principio, revivió. Era un antiguo rey Inca que había sufrido una maldición de otro rey que quería quitarle el trono y el tesoro.

Entretanto, Azamat, que ya había recuperado la memoria, se acordó que sus amigos estaban aún en la cueva y ya había parado la tormenta. Esperó a que fuera media noche para huir de la tribu que lo trataba como si fuera un dios y no lo dejaba solo ni para ir al lavabo. Entonces, volvió con su tribu y les explicó a los padres lo que había pasado y las familias fueron a buscarlos a la cueva.

Cuando los padres llegaron a la cueva, los niños no estaban. Al adentrarse en la gruta siguieron el túnel subterráneo hasta divisar la pirámide. Uno de los padres, al pisar el animal equivocado, cayó en un agujero, pero antes de llegar al foso de las serpientes carnívoras notó que algo le agarraba del brazo con una fuerza indescriptible.

Esa fuerza pertenecía a Tipe, el esqueleto que había sido un guerrero del antiguo rey Inca, que vigilaba su tesoro para que no le fuera arrebatado por el otro rey rival. Este le propuso un pacto:

-Yo te ayudaré a subir si tu me llevas hasta los niños que tienen la llave.

El padre aceptó la propuesta y el esqueleto le subió y les dijo a los otros padres que les esperaran en la entrada de la cueva.

Mientras tanto, los niños intentaban abrir con la llave la puerta de la pirámide. Chipi notó que el suelo temblaba y empezaba a salir lava. La llave cayó en la lava y se deshizo. Los niños, asustados, huyeron por los caminos subterráneos y se encontraron con su padre delante de un portal de fuego, al pasar el portal aparecieron en el poblado.

Los otros padres, al ver que no regresaban, volvieron al poblado. Al llegar, se encontraron todos e hicieron una fiesta de máscaras para celebrar que estaban juntos de nuevo.

FIN

CONTE 08

Escola El Pi. 1r
Escola Mar i Cel. 1r-A
Escola L'Aragai. 1r-A
Escola Sant Nicolau. 1r-A
Escola Josep Andreu Charlie Rivel. 1r-A

EL RESTAURANT DELS IDIOMES

En un bosc, hi havia un restaurant molt bonic, envoltat de pins.
Al restaurant hi treballava gent de molts països i per això s'hi escoltaven moltes llengües.

La cuinera era xinesa, el seu ajudant anglès. Dels dos cambrers, un parlava català i l'altre castellà.

També hi havia les persones que netejaven i els jardiniers que eren de França, Itàlia i Marroc. Els amos de l'hotel eren una parella que la dona era russa i l'home japonès.

Aquest restaurant s'havia fet molt famós, hi podia anar a dinar i sopar gent de tot el Món. Les persones podien demanar amb la seva llengua els menjars i sempre hi havia algú que els entenia.

Però un dia...

... va venir al restaurant un home misteriós a qui ningú entenia quan parlava. Com que no parlaven la seva llengua, l'home no va poder menjar durant molts dies. Va arribar el dia que l'home misteriós, mort de gana, va decidir ensenyar la seva llengua a tots els treballadors del restaurant i d'aquesta manera tothom ja coneixia el seu idioma i així va poder menjar fins que va caure i ningú no el podia ni moure...

Lavors, els amos del restaurant van trucar a l'ambulància, a la policia, als bombers... per veure si el podien moure i guarir. Al cap d'uns minuts, ja estava tothom al restaurant, però ningú va poder fer cap cosa per aquell home que misteriosament s'havia convertit en pedra. Com que van passar uns dies i ningú va poder guarir l'home, l'alcaldeessa del poble va decidir portar l'home de pedra al bosc, com si fos una estàtua, i el van anomenar "el vigilant del bosc".

Aquesta història es va fer famosa a tot arreu i va sortir a totes les notícies del món. Així doncs, cada cop hi anava més gent de tots els països al restaurant i després sempre feien una visita al "vigilant del bosc".

Quan la gent arribava al bosc on estava l'estàtua, hi posaven un espelma i li deien unes paraules, cadascú amb el seu idioma, per demanar que l'home de pedra es recuperés. Però un dia que feia molt de vent, va caure un espelma al terra i mica en mica va començar a incendiar-se tot el bosc.

Tots els animallets, les persones del poble i del restaurant, les plantes...estaven en perill, tot semblava que anava a cremar-se i no es veia cap cosa del fum negre que hi havia. Però de sobte, quan el foc es va acostar a l'estàtua, el vigilant del bosc va començar a desfer-se i convertir-se altre cop en home!!

El senyor quan es va desfer de ser estàtua ja parlava català i va dir molt alt:

Això és increïble! I es va fer màgic.

Aleshores un tronc va caure a sobre de l'home, i el tronc es va partir en dos, i no li va passar res. I va apagar el foc amb la seva màgia d'aigua.

Un bomber, que anava pel bosc a buscar l'home per salvar-lo, es va cremar una mica el peu. L'home misteriós li va treure la bota i amb la seva màgia va sanar-li el peu.

Van tornar al restaurant i tots estaven feliços...

En arribar al restaurant, que estava ben decorat, tots estaven molt contents i van començar a parlar, però com que parlaven diferents idiomes, no s'entenien; l'home màgic, amb la seva màgia va aconseguir que tots parlessin català i s'entenguessin.

I com que ara vivia a una casa al costat del restaurant, hi va fer aparèixer un parc d'atraccions i una piscina envoltada de gespa perquè no es mulles el terra; on van celebrar la festa que entre tots havien decidit fer.

Va ser una festa de pijames i banyadors nous, amb una ballarina, un vaixell, un cavall i zebres màgiques que volaven, també van menjar pastissos i truites fetes per les cuineres.

L'home màgic va aprendre que sols es podia menjar una mica i mai més es va tornar a convertir en pedra.

FI

CONTE 09

Escola Pompeu Fabra. 1r-A

Escola Ginesta. 1r-A

Escola Sant Jordi. 1r-A. LEGOS

Escola Pia Vilanova i la Geltrú. 1r-A. La Lluna

Escola Els Costerets. 1r-A. Els invents

EL CAVALL I LES BOTES

Vet aquí una vegada, un cavall que sortia als Tres Tombs, la Festa Major d'hivern de Vilanova i la Geltrú. El cavall era molt fort i ràpid, tenia taques blanques i era de color marró. També tenia el pèl molt lluent perquè, el seu amo, que se l'estimava molt, el raspallava sovint. Com era el dia dels Tres Tombs s'estava preparant per gaudir d'un dia molt especial.

El cavall que es deia Llampec de nom, i Spidi de cognom, anava molt guarnit amb unes campanetes daurades i també perfumat amb molt bona olor.

El seu amo es va baixar del cavall perquè se li va trencar la corretja per on se li agafava al Llampec i, en un descuit el Llampec es va perdre i caminant, caminant es va trobar unes botes i...

...les va agafar i se les va posar a les potes del davant i de sobte va notar una sensació estranya i moltes ganes de visitar la ciutat, ja que no relliscava quan caminava pels seus carrers.

A la plaça de la Vila, mentre observava l'estàtua d'en Tomàs Ventosa, es va trobar amb un noi que al veure'l sol el va voler portar amb el seu amo, però en Llampec va sortir corrent carrer avall fins arribar a la Plaça de l'estació de Vilanova.

En veure que no el perseguia ningú i trobar-se davant d'un edifici molt gran que era un museu, va decidir entrar-hi.

Era el museu Víctor Balaguer i en Llampec n'havia sentit parlar molt. Segons deien hi havia una mòmia i ell encuriolit, va voler veure allò que els agradava tant de visitar als nens i les nenes de les escoles.

Dins del museu va passar una bona estona fent la visita i quan va arribar a la sala on es trobava la mòmia va veure ...

...alguna cosa que es bellugava.

Va fer una volta pel costat de la mòmia i va veure que era una mosca que hi havia dins la vitrina.

Després de l'ensurt, se'n va anar a donar un tomb pel museu i, a la biblioteca, va trobar-se amb molta gent que veien la presentació d'un conte. Va entrar i va trobar-se amb una noia que tenia una granja i li va dir si volia anar amb ella a la granja. Ell li va dir que no perquè tenia unes botes que el portaven a visitar la ciutat. Se les va posar i va anar cap a la Rambla fins el mercat.

Al mercat, com que tenia molta gana, va començar a menjar tot el que trobava.

Quan va sortir del mercat es va trobar...

...es va trobar una aranya molt i molt grossa.

En Llampec es va espantar molt al veure-la. —Ooooh, quina por, quin bitxo més estrany, té vuit potes! Però de seguida es va adonar que aquell animaló tant peculiar era totalment inofensiu. Van començar a parlar una bona estona i es van fer molt amics. Quan en Llampec li va explicar tota la seva aventura a la seva nova amiga, l'aranya li va dir que potser el seu amo estaria molt trist i preocupat, ja que de segur que no sabia on estava el seu preciós cavall marró amb taques blanques.

Va ser llavors quan tots dos van decidir anar junts a buscar l'amo d'en Llampec.

Van començar a buscar i buscar...

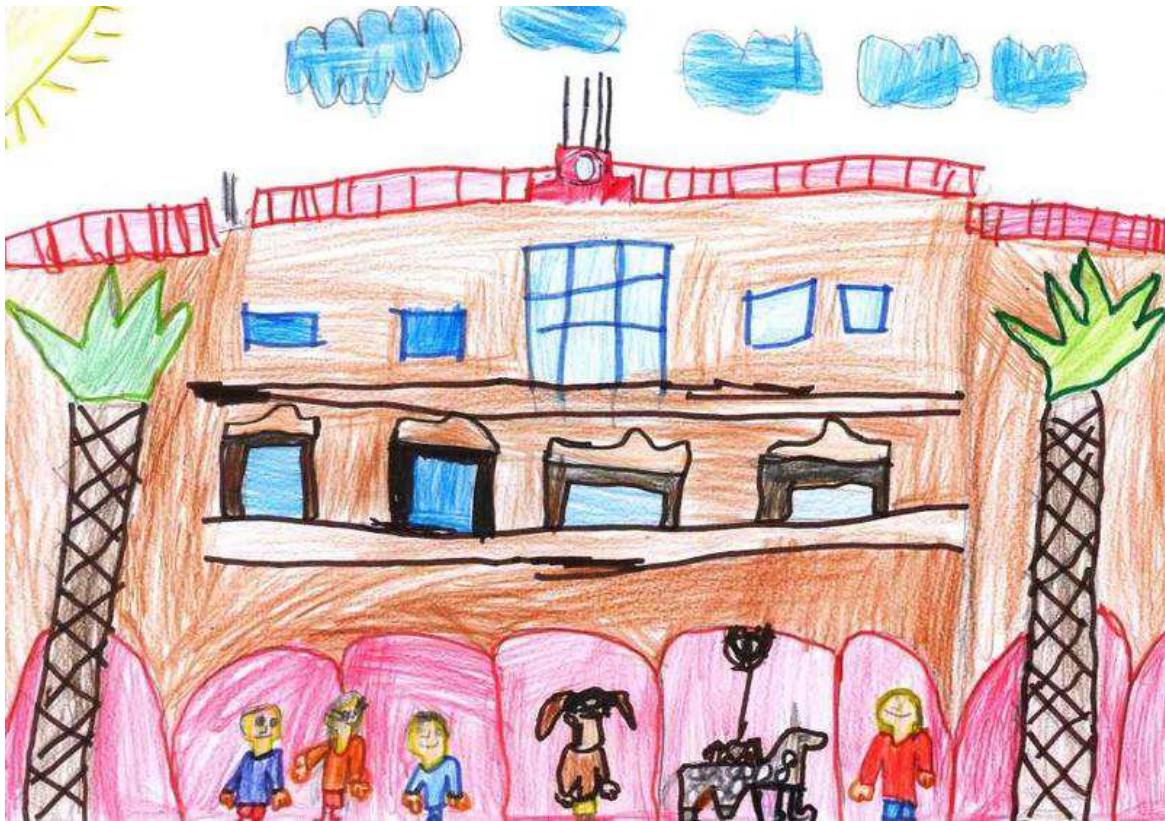

.... i després de caminar una bona estona es van trobar a la nena de la granja.

En Llampec i l'aranya li van dir si els podia ajudar a buscar al seu amo. Ella va dir que si i tots tres van continuar buscant.

Després de donar voltes i voltes i veure que no el trobaven, la nena va tenir una idea. Va decidir anar a buscar als seus amics i amigues perquè els hi donessin un cop de mà. En Llampec els hi va explicar com era el seu amo i després es van separar per veure si així el trobaven més ràpid.

Al cap d'una estona es van reunir a la platja, sense èxit. Quan ja tothom ho donava per impossible en Llampec va començar a caminar fins arribar a l'Ajuntament. Aquí es va retrobar amb el seu amo que va donar les gràcies a tothom per ajudar a en Llampec i tots junts van marxar molt contents a veure els Tres Tombs.

FI

CONTE10

Escola Santa Eulàlia. 1r. Artistes
Escola Mar i Cel. 1r-B
Escola L'Aragai. 1r-B
Escola Pasífae. 1r. HARRY POTTER
Escola Sant Nicolau. 1r-B

VISITA AL MUSEU DEL FERROCARRIL

Vet aquí una vegada que la classe de 1r A de l'escola Santa Eulàlia van anar a visitar el Museu del Ferrocarril.

Van entrar dins d'un ferrocarril i sobre un dels seients van trobar una pedra.
No, no era una pedra era un diamant.

Era un diamant increïble, brillava moltíssim i tot seguit es van adonar que no era un diamant qualsevol sinó que era màgic....

Els nens li van demanar un desig; "que ploguessin caramels del cel" i aquest desig es va complir.

També van demanar una altra cosa...que el tren es posés en marxa i viatjar fins a la Xina, Xile, Suïssa, França, Cuba, Holanda, Cubelles... i altres llocs.

Així, van arribar al Pol Nord, on hi havia molts pingüins.

Els pingüins estaven patinant sobre el gel. Els nens també volien patinar amb ells, però no tenien patins. Un nen va dir –demanem un desig al diamant! I van demanar patins per tots!

Amb els patins posats, van patinar amb els pingüins tot el matí. Va arribar l'hora de dinar i no tenien menjar. Tots tenien molta gana després de patinar tant! I van tornar a demanar un desig: que tinguessin menjar i beguda per tothom.

Després de molts dies patinant, es van acomiadar dels seus amics els pingüins i van marxar amb el tren cap a Vilanova i la Geltrú on es trobarien amb els seus amics d'altres escoles perquè volien compartir els desitjos del diamant amb ells.

El tren va arribar a Vilanova i la Geltrú. Els nens van baixar a l'estació i de cop i volta es van trobar muntanyes i muntanyes de caramels...

Les muntanyes de caramels eren tan altes que tapaven totes les cases i edificis de la ciutat.

Al veure-ho, els nens i nenes van demanar al diamant màgic que fes desaparèixer tots els caramels, però... ostres!!

Semblava que el diamant no funcionava perquè en comptes de fer-los desaparèixer encara sortien més i més caramels.

De cop i volta, des de la llunyania van escoltar una música que s'apropava. Era un senyor tocant la gralla i en escoltar la música tots els caramels van començar a alçar-se i volaven darrere el senyor que tocava la gralla.

El graller els va portar fins al final de l'espigó de la platja i tots els caramels van començar a caure al fons del mar. L'últim era el diamant màgic que també seguia la música i també va caure al fons del mar.

De sobte, es van adonar que l'aigua salada del mar es va convertir en aigua dolça, i de molts gustos i colors ...

Es va aixecar el vent i van sortir bombolles de tots el colors.

Com feia molt bona olor va venir un tauró.

El tauró es va menjar el diamant i es va tornar de molts colors i brillava molt.

A partir d'aquell moment, cada cop que el tauró menjava peixos, tornaven a sortir-li de colorins per la boca.

FI

CONTE 11

Escola Josep Andreu Charlie Rivel. 1r-B

Escola Canigó. 1r-A

Escola Pompeu Fabra. 1r-B

Escola Ginesta. 1r-B

Escola Sant Jordi. 1r-B. HOT WHEELS

LA RECERCA DE L'ALEGRIA

Hi havia una vegada un nen i una nena. Al nen li deien Aleix i a la nena li dient Anna . Vivien en un poble on s'ho passaven la mar de bé però, un dia s'adonaren que alguna cosa passava al seu poble. Mentre que ells seguien molt feliços , la resta del poble havia perdut l'alegria. Les seves cares estaven molt tristes i ningú entenia el perquè.

L'Anna i l'Aleix van tenir una idea. Buscarien l'alegria i li demanarien que tornés al poble per aconseguir que tota la gent es posés contenta. Van començar a buscar-la per el bosc més proper al poble. Al ser hivern, estava replet de neu i feia molt de fred, van estar una bona estona buscant-la i cridant-la però allí no hi era.

De cop i volta van tenir una idea... Buscar per més llocs! Van buscar a les muntanyes, al riu... Però, no van trobar res! De sobte, l'Anna va tenir una altra idea:

- "Preguntarem a la gent del poble què els ha passat per estar tant tristos així sabrem per on hem de començar a buscar-la!"

L'Aleix i l'Anna van preguntar a la primera persona que es van trobar:

-Què ha passat? Per què no esteu contents?

-Totes les nostres coses han desaparegut! Ja no tenim res per jugar i passar el temps.

Al cap d'una estona, van trobar-se a una altra persona i li van tornar a preguntar:

-Què ha passat? Per què no esteu contents?

- M'ha desaparegut la tele! No tinc res!

L'Aleix i l'Anna van estar tot el matí preguntant i tothom va dir el mateix. Tots els objectes i joguines havien desaparegut. La gent sentia emocions dolentes perquè no tenien res per divertir-se.

L'Aleix i l'Anna van decidir anar a buscar totes les coses, i així tothom tornaria a estar alegre, ja que semblava que aquesta era l'única manera de fer content a tothom.

De sobte, l'Anna va veure unes estranyes petjades molt llargues. L'Aleix va proposar seguir -les per veure on arribaven.

Pel camí van trobar un cartell que posava:

"Barri Bruixes i Bruixots"

Casa Sra. Lladragota.

Les petjades continuaven seguint el camí que marcava el cartell. L'Aleix i l'Anna van voler investigar on els portaria aquell caminet i amb una mica de sort trobar al responsable de les coses desaparegudes...

L'Aleix i l'Anna van entrar a la casa i van trobar a la senyora LLadragota. Era vella, els seus peus eren molt llargs, el cabell el tenia gris i rinxolat i a la cara tenia una berruga molt grossa.

La casa era molt antiga i els mobles tenien molta pols.

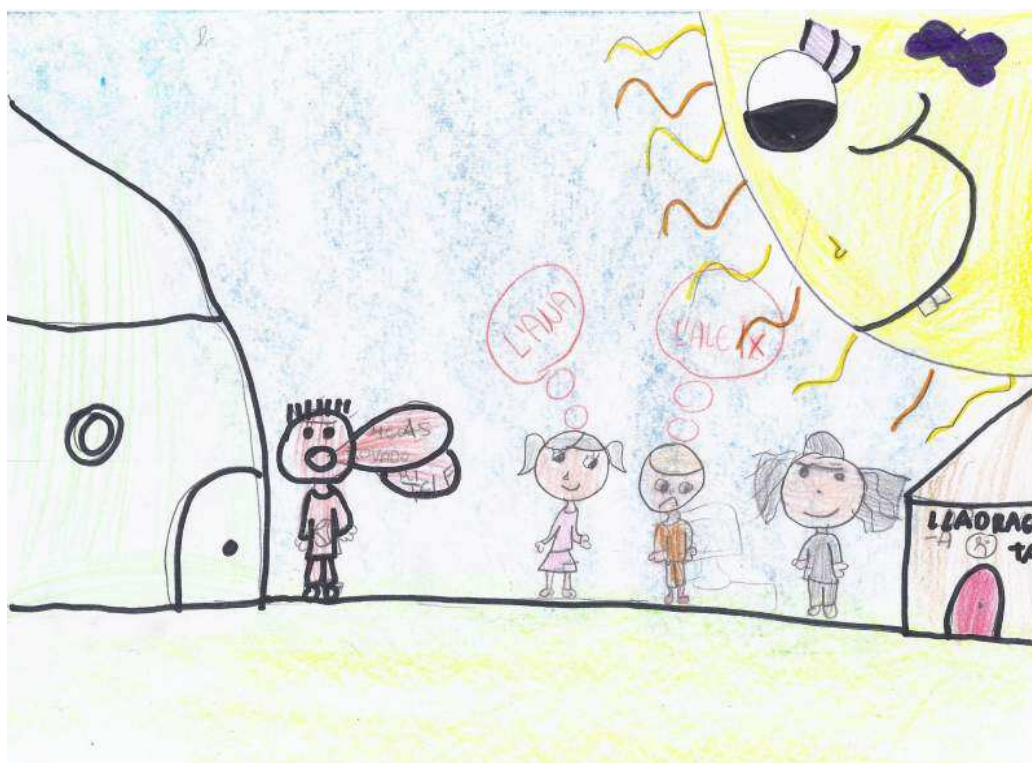
El nen i la nena van trobar les coses dels habitants del poble, teles, joguines i molts objectes.

Van decidir preguntar a la senyora Lladragota perquè robava, ella els va contestar que es volia divertir ja que era molt pobre i estava molt sola.

L'Aleix i L'Anna li van dir que la gent del poble estava molt trista i que ho havia de tornar tot. D'aquesta manera si demanava perdó podria fer nous amics i ser més feliç.

Ella era molt tossuda però va pensar que el nen i la nena tenien raó i si tornava tot el que havia robat podria fer amics, encara que tenia un dubte.

Potser quan la gent em vegi tindran molta por, què podria fer?

Què podien fer per a que la gent no espantés al veure a la senyora Lladregota?

Era molt important que la gent tornés a tenir les seves coses per tornar a estar alegres... i si ella no se sentia còmode davant de la gent.. potser no faria aquest pas...

-Ja sé!- va dir l'Aleix- I si fem una festa de disfresses? Així la gent no es fixarà en l'aspecte d'ella. Enviarem publicitat a les cases per animar a la gent a assistir-hi. Penjarem cartells pel poble avisant que l'alegria torna al poble. Nosaltres t'ajudarem a organitzar-ho tot!

- Quina bona idea! I així ningú em mirarà malament... Es fixaran en qui sóc i no en com sóc. Espero que em perdonin, faré tot el que pugui per compensar tot el mal que he fet- va dir la senyora Lladregota.

Després de setmanes de preparació, va arribar el gran dia. I ningú del poble es va perdre la gran festa. Van deixar preparades disfresses per tothom. No hi havia dues iguals.

La gent al veure tot el que hi havia muntat... va començar a canviar el seu estat d'ànim. Un somriure va tornar a les cares de tothom.

Ballaven, reien i s'ho passaven d'allò més bé. Va ser aleshores quan, va aparèixer la senyora Lladregota. La música va parar i els llums van fixar-se en ella. El primer que va fer, va ser demanar perdó. Sabia que tothom estaria molt enfadat. Va explicar que se sentia molt sola i que portava anys molt trista. Un dia va veure com eren d'alegres les persones del poble i va desitjar tenir el que ells tenien.

Però tampoc aconseguia sentir-se millor. A més de tornar-ho tot, volia fer un regal molt especial per compensar els dies que havia deixat sense alegria a tothom... un regal... impressionant!...

La senyora lladregota va treure un pal a sota del seu vestit i va dir:

- Aquest pal és màgic. És el pal de la felicitat!

Tots els habitants del poble es van quedar bocabadats i li van preguntar a la senyora lladregota perquè servia i els hi va dir:

- Amb aquest pal podreu anar al meu món. Podreu venir sempre que vulgueu. Voleu venir a veure-ho?

- Síííí!- van dir tots els habitants del poble.

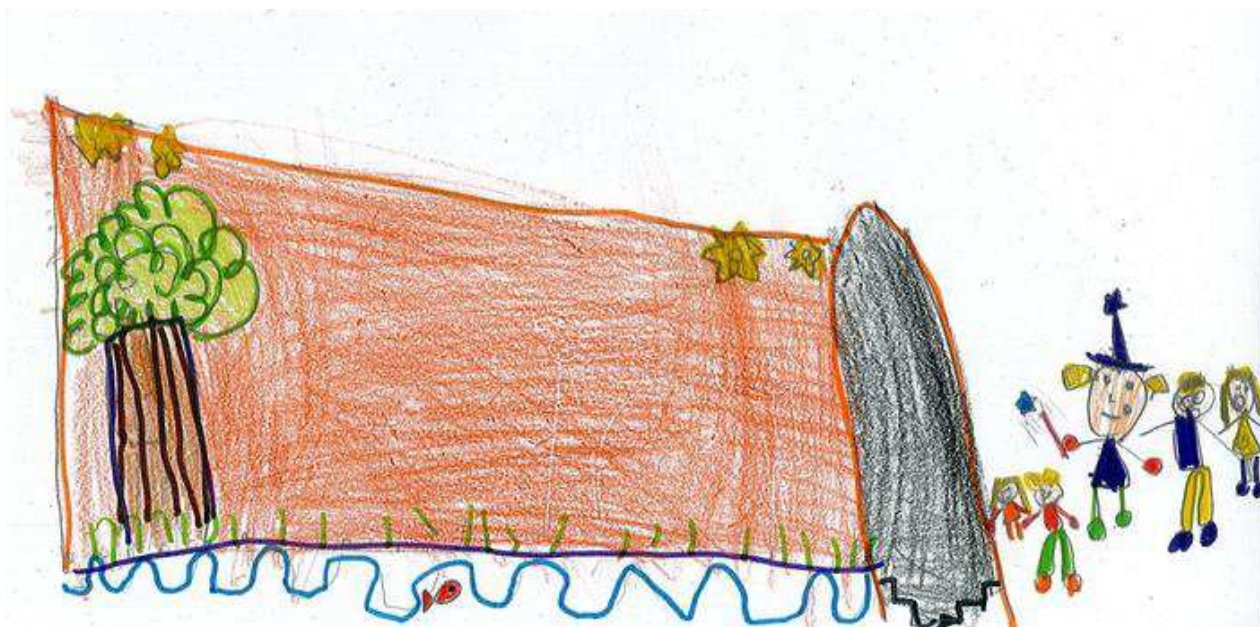
Així tots van anar cap a la casa de la senyora lladregota. Van entrar dins i es van aturar davant d'una prestatgeria, li va donar un cop amb el pal i es va obrir... Hi havia un passadís que conduïa al món màgic de senyora lladregota, que en realitat era una bruixa.

Tots van entrar en fila india i van anar passadís avall.

Quan van arribar al món de la senyora lladregota es van trobar que hi havia: un parc d'atraccions amb una escola de màgia per a bruixes, escombres per aprendre a volar, muntanyes russes màgiques, etc.

A partir d'aquell moment la senyora lladregota mai més va estar sola i va ser feliç per sempre més amb els seus nous amics del poble veí.

Tots van trobar l'alegria perduda.

I conte contat, ja s'ha acabat!!!!

FI

CONTE 12

Escola Els Costerets. 1r-B. Els gats i les gates
Escola Pia Vilanova i la Geltrú. 1r-B. El Sol
Escola L'Aragai. 1r-C
Escola Sant Nicolau. 1r-C
Escola Canigó. 1r-B

EL CAVALLER I EL FANTASMET

FA MOLTS I MOLTS ANYS, AL CASTELL DE RIBES HI VIVIA UN CAVALLER MOLT VALENT QUE ES DEIA ANDREU. ERA TAN VALENT QUE SORTIA A CAÇAR FERES I CAPTURAR DRACS.

PERÒ AQUEST CAVALLER TENIA UN PETIT PROBLEMA: TENIA POR D'UN PETIT FANTASMA QUE HABITAVA EL SEU CASTELL. AQUEST FANTASMA ES DEIA FANTASMET I ERA MOLT ENTREMALIAT.

CADA NIT SORTIA DEL SEU AMAGATALL I ES PASSAVA LA NIT FENT BROMES A L'ANDREU I NO EL DEIXAVA DORMIR....

Un dia mentre l'Andreu dormia el Fantasmet va sortir del seu amagatall. Va agafar una galleda plena d'aigua i li va tirar per sobre de l'Andreu.

Ell es va despertar espantat. Oh oh oh oh! Cridava l'Andreu. Què ha passat? El Fantasmet reia i reia sense parar. Era un Fantasmet molt entremaliat.

L'Andreu va pensar un pla per espantar -lo...

L'Andreu va fer cridar a un Drac amic seu que es deia Oriol, de Vilanova i la Geltrú.

L'Andreu li va explicar que volia marxar el cap de setmana a la platja, a la torre de Ribes Roges, i va convidar al Drac Oriol a quedar-se a passar dues nits al castell de Ribes, i a dormir a la seva habitació...

- Pots fer servir el meu llit, estimat Drac... - va dir l'Andreu, tot cofoi. -...però assegurat de tapar-te bé amb els llençols fins el nas, que per la nit refresca! ...i et podries refredar!

El Drac Oriol va acceptar encantat la invitació per dormir en un castell tan important, i l'Andreu, molt content, se'n va anar a estirar-se a la sorra de la platja, tot prenent un suc de pinya ben fresquet...

EL DRAC ES VA QUEDAR ADORMIT. UNA ESTONA MÉS TARD VA ARRIBAR EL FANTASMET PER FER DE LES SEVES... I VA VÓLER TORNAR A LLENÇAR UNA GALLEDA D'AIGUA.

LLAVORS EL DRAC ES VA DESPERTAR MOLT ENFADAT I VA COMENÇAR A TREURE FOC PER LA BOCA. EL FANTASMET ES VA CREMAR I ES VA QUEDAR TOT DE COLOR NEGRE. TOTA L'HABITACIÓ TAMBÉ VA QUEDAR NEGRA.

QUAN L'ANDREU VA TORNAR DE LA PLATJA I VA VEURE L'HABITACIÓ CREMADA ES VA ENFADAR AMB EL DRAC I JA NO VA VÓLER SER EL SEU AMIC

El drac Oriol estava molt trist i li va explicar tot el que havia passat al cavaller Andreu. Aleshores, l'Andreu es va adonar que tot havia estat culpa del Fastasmet, i va perdonar al drac.

Tots dos van pensar un pla per donar una lliçó a en Fantasmet. Li canviarien l'aigua de la galleda per pintura blava i posarien un coixí al llit simulant que estaven adormits.

Quan en Fantasmet va llençar la galleda amb la pintura, de cop va pintar de nou tota l'habitació del cavaller Andreu. Va quedar com nova. I el Fantasmet molt sorprès.

L'Andreu i el Fantasmet van acabar essent molt amics i van conviure tranquil·lament al Castell de Ribes.

Vet aquí un gos, vet aquí un gat,
aquest conte s'ha acabat.

FI

CONTE 13

Escola Josep Andreu Charlie Rivel. 1r-C

Escola El Pi. 2n

Escola Josep Andreu Charlie Rivel. 1r. La Marinada I

Escola Santa Eulàlia. 1r. Metges

Escola Pasífae. 1r. Els Cavalls

MÈRIDA I ELS SEUS AMICS ANIMALS

Hi havia una vegada un castell dalt d'una muntanya. En aquell castell hi vivia una princesa que es deia Mèrida que cada matí sortia a caminar.

Un dia va trobar una clau platejada al bosc, al costat d'un arbre on sempre passejava i, quan va agafar la clau, un conill es va apropar corrents i va portar la princesa on estava el tresor que obria aquella clau.

La princesa va obrir aquell tresor i es va trobar molts diners.

El conill li va preguntar que si el volia convidar al seu castell a dinar, ja que li havia ensenyat on estava el tresor i la Mèrida va dir que sí.

Quan van acabar de dinar van tornar a passejar pel bosc i van trobar una zebra que li va donar un missatge a la Mèrida que era molt important. La princesa va llegir el missatge que li havia portat la zebra i en aquell missatge el príncep del castell de l'altre poble la convidava a una festa espectacular al seu castell.

La Mèrida es va posar molt contenta i va contestar el missatge, però ella volia anar amb els seus nous amics animals, la zebra i el conill...

El dia de la festa la Mèrida es va posar un vestit molt bonic, i va fer el viatge pujada a la zebra, i a la mà portava un cistellet, i a dins anava el conill que portava la clau penjada al coll com un penjoll.

En veure'ls, el príncep es va posar molt content, i amb la Mèrida va entrar al saló per a sopar, i el conill i la zebra es van quedar esperant al pati del castell.

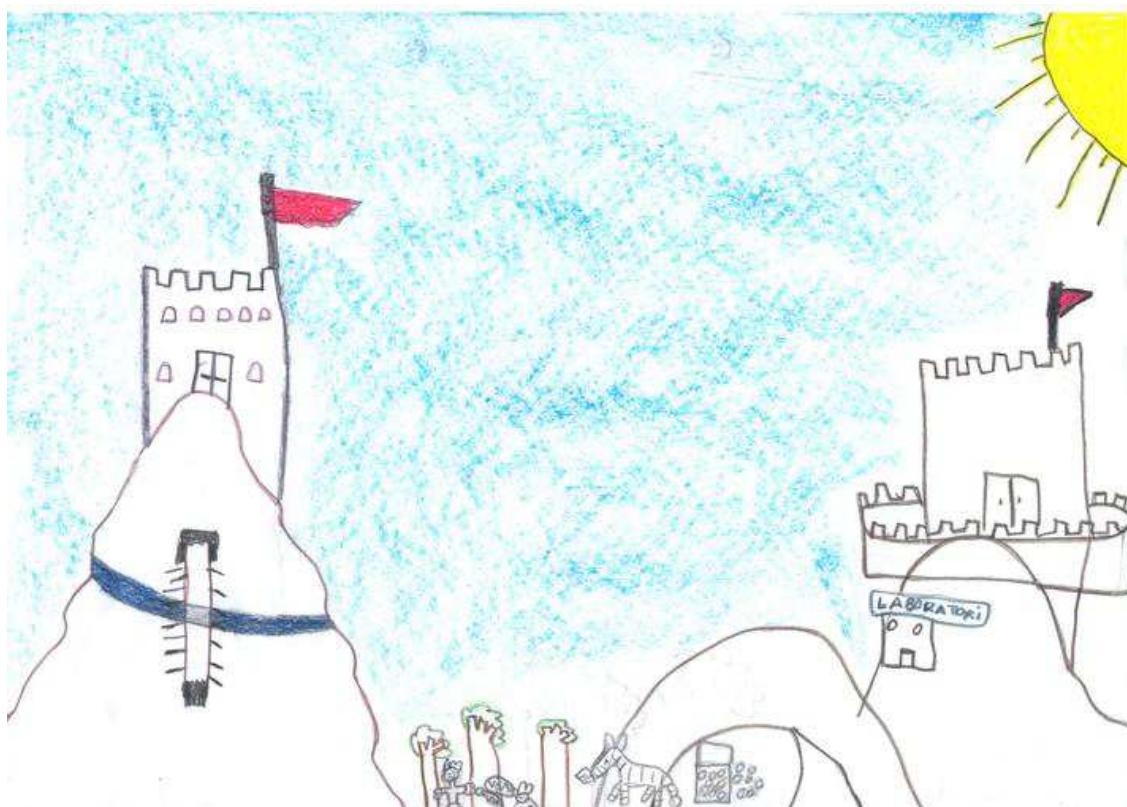
La majordoma els hi servia els plats i quan la Mèrida va tastar el pastís, de sobte es va sentir molt marejada, i era perquè la majordoma li havia posat una mica de verí. La Mèrida va dir que necessitava sortir a refrescar-se.

Quan anava pel passadís, la majordoma la va raptar i se la va emportar al seu laboratori de màgia, perquè ella en realitat era una bruixa.

Allà li va fer un encanteri i ara la majordoma tenia l'aspecte i la veu de la Mèrida, i a més es va posar el seu vestit, les seves sabates, i les seves joies. I allà dins la va deixar com si fos una estàtua.

Llavors la majordoma tornaria al saló com si fos la princesa de veritat, perquè ella volia casar-se amb el príncep i ser molt rica.

Però quan estava creuant pel pati del castell resulta que el conill i la zebra se la van mirar i remirar, i no podien deixar de mirar-la perquè sentien que la seva olor era molt estranya, i de cap manera era la que feia la princesa...

El conill i la zebra van saludar a la falsa princesa i aquesta no els va reconèixer.

-Fora d' aquí animalots! – va dir la bruixa molt enfadada.

La zebra i el conill que eren molt llestos ,van pensar que aquella no era la seva amiga, la princesa.

-On està la nostra amiga , la princesa?- va preguntar el conill preocupat.

-La buscarem pel castell!- va contestar la zebra.

La zebra i el conill van buscar a la princesa per tot el castell, per la seva olor .

Van baixar unes escales molt perilloses i de cargol. I van arribar al laboratori, feia molta olor a la colònia que feia servir la princesa.

La princesa Mèrida estava com dormida, la tocaven i no es movia. La zebra li va fer un petó i la princesa va obrir els ulls.

Però en aquell moment , a la porta va aparèixer la bruixa dolenta.

I ara què farien!!!

La bruixa dolenta va dir als amics animals:

- Fora d'aquí!! Jo sóc la princesa de veritat!!

La zebra i el conill no se la van creure. El conill va fer un salt, va agafar la vareta màgica de la bruixa i va dir les paraules màgiques:

- Abracadabra!!!

Es van canviar una altra vegada els cossos. La princesa tornava a ser lliure. Van despistar a la bruixa i van tornar a la festa amb el príncep.

De postres havia pastís de nata i xocolata . Era molt gran i quan van tallar-ho, de sobte, va aparèixer la bruixa que estava a dins del pastís.

Quin ensurt!!

La bruixa els va preguntar si volien ser els seus amics.

- No, no. Ets molt dolenta!! – van dir tots a una.

La bruixa estava molt i molt empipada i va fer un altre encanteri: quan el príncep mengés el pastís es quedaria enamorat de la bruixa...

La bruixa marxa contenta perquè pensa que el príncep serà seu...

Al saló es queden el príncep i la Mèrida amb els animals i tots mengen pastís menys el príncep.

Aleshores la bruixa, que els espiava pel pany de la porta, es va començar a enfadar molt...

Tant, que es va convertir en un monstre que, enfurismat, va entrar al saló per lluitar amb el príncep.

Mentre lluitaven, la princesa va agafar la vareta i va fer un encanteri amb el que la bruixa es va tornar bona.

I vet aquí un gos, vet aquí un gat, aquest conte s'ha acabat!

FI

CONTE 14

Escola Mar i Cel. 2n-A
Escola Josep Andreu Charlie Rivel. 2n-A
Escola Pompeu Fabra. 2n-A
Escola Santa Eulàlia. 2n. Planetes
Escola Canigó. 2n-B

EL DRAC MÀGIC

Hi havia una vegada un Drac màgic, que vivia en un castell encantat. Estava trist perquè en el castell estava sol. Ningú volia anar a casa seva perquè els hi feia por.

Un dia el Drac passejava pel bosc i es va trobar amb un esquirol i una papallona.

L'esquirol es va apropar al Drac i li va preguntar: - Drac, perquè plores?

El Drac li digué: - Estic trist perquè ningú vol ser el meu amic. Em podeu ajudar?

L'esquirol va tornar amb la seva amiga papallona i li va explicar el que li havia dit el Drac. Van estar parlant i pensant, i passat una bona estona van tenir una idea genial ...

Portarien el drac màgic a una ciutat molt llunyana, que havien sentit a parlar, on hi vivien molts dracs, perquè allà fes molts amics.

L'esquirol i la papallona van anar a buscar al drac i li van dir que es preparés per fer un viatge molt llarg.

El drac va estar molt content amb la idea de l'esquirol i la papallona. I va dir : -Sóc màgic i amb un tres i no res podem arribar al lloc desitjat.

L'endemà, el drac va fer petar els dits i per art de màgia van arribar a "Draclàndia". Quan els van veure els altres dracs es van quedar sorpresos.

Quan van arribar a Draclàndia van trobar una ciutat molt desordenada, tots els dracs anaven com volien, es xocaven, es barallaven...

El drac Màgic va pensar que allí no podria viure, però uns dracs petits li van dir si volia jugar amb ells i ell va dir que sí.

S'ho van passar molt bé i el drac Màgic els hi va ensenyar molts jocs i trucs de màgia i van quedar per jugar més dies. Al dia següent van aparèixer molts dracs mes grans que també volien jugar i així sense adonar-se s'havia fet un munt d'amics.

Els seus amics la papallona i l'esquirol li van dir que havia uns dracs que estaven pensant de fer-li alguna ben grossa perquè marxés ja que no volien dracs nous a la ciutat. El drac Màgic va organitzar un concurs van participar tots els seus amics i més dracs que no coneixia...

Va arribar el gran dia del concurs, el 23 d'abril, i tots els participants estaven molt nerviosos, ja que el guanyador seria l'encarregat de convertir Dracolàndia en una ciutat màgica, divertida, pacífica i ordenada.

Durant l'entrega de premis, el terra de la ciutat va començar a tremolar com si fos un terratrèmol i els tres guanyadors que hi eren al pòdium van caure a terra: Cata pum.....!!!

El Drac Coco, que va ser el primer guanyador del concurs, a mida que s'anava aixecant del terra anava veient unes cames molllllllttttt llargueeees i un cos mollllltttt llarrrrggg. Era un gran gegant ...

A mida que el gegant es va apropar els dracs van fugir, i el Drac Coco, va caure al terra de nou! Es va aixecar i cada cop estava més i més aterroritzat, el gegant estava molt més a prop!

El gegant agafà el drac i el drac, sense pensar, li vota foc a la mà amb la seva ultra-flamerada!!!

Finalment el gegant va fugir i el drac Coco, a més de guanyar, passà a ser l'heroi de Draclàndia!!

FI

CONTE 15

Escola Els Costerets. 2n-A. Els romans i les romanes

Escola Pia Vilanova i la Geltrú. 2n-A. Els satèl·lits

Escola Mar i Cel. 2n-B

Escola Josep Andreu Charlie Rivel. 2n-B

Escola Pompeu Fabra. 2n-B

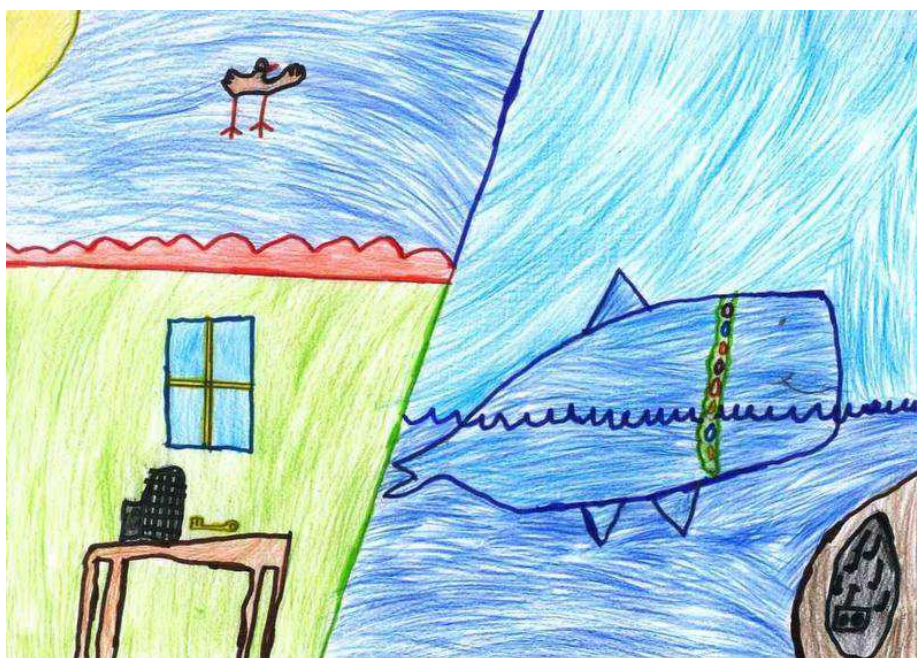
LA BALENA ELENA I EL PARDAL MARÇAL

Fa molts i molts anys hi havia una balena que es deia Elena. Sempre anava molt elegant, es posava les algues que trobava de collaret i les petxines també. Vivia en una cova al fons del mar .Li encantava la música i es passava el dia ballant.

Molt lluny d'allà un pardal que es deia Marçal passava els dies en una gàbia tancat en clau. Però en Marçal tenia un somni i era convertir-se en un gran nadador.

Era tan llest que un dia aprofitant que la gàbia estava oberta perquè li canviaven l' aigua i el menjar, es va escapar per la finestra del bany que algú havia deixat de bat a bat..

Quan va veure aquell cel tan blau i aquell sol tan bonic...

Al pardal Marçal li van agafar moltes ganes de volar perquè feia molt de temps que estava tancat en una gàbia.

Sense adonar-se es va trobar al mig del mar,només hi havia aigua.

De tant volar estava molt cansat,ja no podia més,les ales li pesaven i estava a punt de caure al mar i ofegar-se.

De sobte va sortir de l'aigua la balena Elena i el pardal Marçal va caure damunt d'ella.

La balena Elena li va dir que podia descansar i es van posar a parlar. El pardal Marçal va explicar a la balena Elena que volia convertir-se en un gran nadador i ella li va dir que l'ajudaria.

Des d'aleshores es van fer amics inseparables.

A l'endemà, quan el pardal Marçal havia descansat, va despertar a la balena Elena per començar les classes de natació.

La balena Elena, mig adormida, li va dir:
- Vinga, Marçal! Estira't a la meua esquena.

El Marçal d'un salt es va col·locar com ella li deia.

L' Elena li va explicar com havia de moure les ales per nadar:
-Marçal, has de moure les ales fort, com si volguessis volar!

El Marçal va començar a batre les ales amb més força que mai, mentre preguntava sense parar:

- Ho faig bé Elena? Ho faig bé? Si o no?
- Si! Molt bé Marçal! Ara mou les cames com si estiguessis corrents! –Va dir l'Elena.
- Així Elena? – Va preguntar el Marçal.

L'Elena veient que ho feia molt bé li va dir molt contenta:
- Molt bé Marçal! Ja estàs preparat per anar a l'aigua.

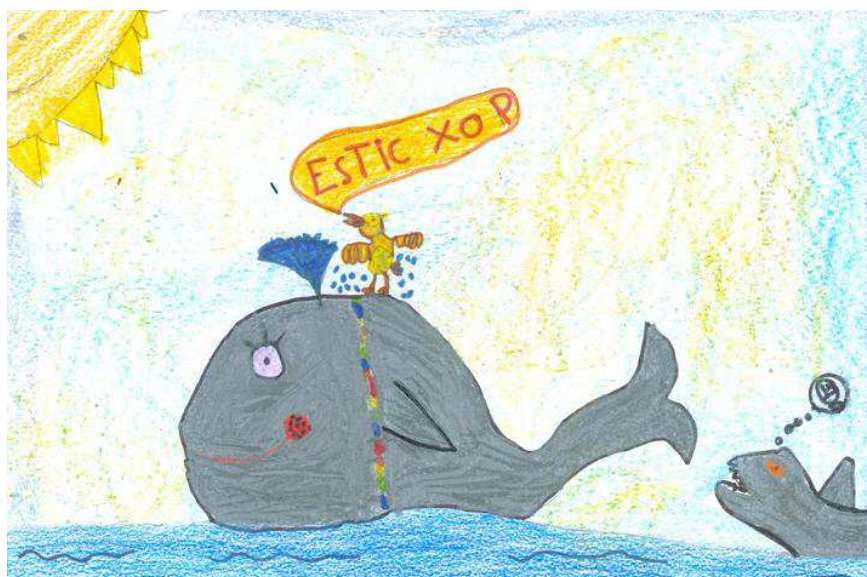
Un cop el pardal ja havia après els moviments que es necessiten fer per a nedar, l'Elena el va deixar anar a l'aigua.

El Marçal, dins l'aigua, fa unes quantes braçades i quan es cansa decideix pujar de nou al llom de la balena ajudat amb la seva aleta. S'estira per descansar i prendre el sol, però no gaire perquè s'adona que s'està fent fosc i ha de tornar a casa seva. Vol iniciar el seu vol de tornada, però li resulta impossible: les seves ales estan xopes i li pesen molt.

- No puc volar! Com tornaré a casa?
- Jo et portaré fins a vora de casa - Va dir la balena.

Tots dos van marxar direcció Sud, cap on es troba la casa de'n Marçal i darrere seu no veuen que anaven acompanyats.

Un tauró seguia les seves passes...

La balena i el pardal continuen el seu viatge sense adonar-se que els perseguia el tauró. Anaven xerrant distrets i no eren conscients del perill.

El tauró volia menjar-se al pardal, perquè tenia gana i el veia molt bonic.

De cop i volta, el tauró fa un salt i se'l empassa.

Llavors la balena li dona un cop de cua a la cara del tauró i li trenca les dents , i surt el pardal disparat.

El pardal comença a nadar superàpid i la balena va darrere, animant-lo: "fes-ho com jo t'he ensenyat, molt bé!!!".

Va continuar nedant darrera d'ell per protegir-lo fins que va arribar a terra.

Allà es van acomiadar, el pardal estava molt content perquè ja sabia nadar i havia fet una superamiga!!!

FI

CONTE 16

Escola Els Costerets. 2n-B. Els paisatges del món
Escola Pia Vilanova i la Geltrú. 2n-B. Les Estrelles
Escola Ítaca. 2n. Els camaleons
Escola Josep Andreu Charlie Rivel. 2n. La Marinada I

TOM L'ESQUIMAL

Vet aquí que, una vegada, quan els ànecs menjaven arengades hi havia, al Pol Nord, un esquimal anomenat Tom. Era un nen molt eixerit i espavilat. La seva família estava formada pels seus pares, els avis i un germà petit, que es deia Marc. En Tom estimava molt al seu germà encara que era una mica trapella i despistat. Vivien en una casa feta de gel, era un iglú, al mig del glaç i la neu. Feia tan de fred que fins i tot se li gelaven les puntes dels cabells.

Un bon dia els dos germans van marxar de casa per anar a pescar i fer una petita excursió, tots dos portaven els seus trineus ben preparats. Quan ja s'havien allunyat molt de casa seva, es va escoltar un soroll ensordidor, el gel es trencava i una enorme escletxa es va obrir als seus peus i va separar als dos germans...

L'escletxa era enorme!! Ara com s' ho farien per tornar a estar junts i poder tornar a casa?

Mentrestant el temps passava i l'escletxa s'anava fent més i més gran.
Els pares començaven a amoïnar-se. Normalment quan sortien a pescar junts no trigaven tant...En Marc i en Tom pensaven la manera de solucionar el problema.

De sobte, en Tom cau a l'aigua i comença a enfonsar-se. Quan arriba al fons del mar es queda sorprès, hi ha una ciutat preciosa sota l'aigua...

En Tom es va quedar sorprès per com n'era de bonica aquella ciutat submergida.

Era una ciutat lluminosa i de molts colors. Estava plena de pingüins, que jugaven, nedaven i pescaven peixets.

Quan el Tom estava a punt de quedar-se sense oxigen, va veure una ombra que se li apropava. S'anava fent més gran i al Tom cada cop li quedava menys aire.

Estava a punt de desmaiar-se quan va adonar-se que era una sirena. Era molt guapa, amb els cabells tan rossos que gairebé eren blancs. En aquell moment, el Tom ja no va aguantar més i es va desmaiar.

La sirena el va dur a casa seva, que era l'edifici més gran i bonic de tots els d'aquella ciutat. Allà, la sirena, amb els seus poders màgics, va fer que el Tom pogués respirar sota l'aigua.

Quan el Tom es va despertar, li va donar les gràcies per haver-li salvat la vida i li va explicar la seva història.

La sirena es deia Lulú i li va dir al Tom que l'ajudaria a tornar a casa seva.

Abans de marxar el Tom li va dir a la Lulú:
- Què farem un passeig per la ciutat?

La Lulú va agafar de la mà al Tom i nedant li va explicar tota la història de la ciutat submergida, que es deia Laujolulú.

Aquesta ciutat es va quedar enfonsada per un terratrèmol, feia molts i molts anys.

Laujolulú tenia unes cases molt boniques i de molts colors. Els seus habitants eren molt simpàtics i especials i els saludaven al passar.

El Tom i la Lulú s' ho estaven passant molt bé. Però arribava l' hora de tornar a casa.

La Lulú li va fer un petó al Tom, que es va posar vermell , i en aquell moment el Tom es va despertar.

Tot havia estat un SOMNI MOLT BONIC!!!!!!

FI

CONTE 17

Escola Canigó. 2n-A
Escola Ítaca. 2n. Les salamandres
Escola Pasífae. 2n. L'espai
Escola Santa Eulàlia. 2n. Meteorits
Escola El Morsell. 2n. Egipto

EL BRUNO I EL POP

Vet aquí una vegada un nen que es deia Bruno .Tenia set anys i li agradava molt pescar .

Un dia va anar al port i va pescar un pop. Li va costar molt de treure 'l perque amb les ventoses s' enganxava a les roques.

- Uffff! No puuuuuc! Com pesa aquesta cosa!

Quan finalment el pop va ser fora de l' aigua se li va enganxar al cap com si fos un barret.

El Bruno va cridar esverat:

- Surt del meu cap bestiota fastigosa!

El pop va saltar al terra i va començar a ballar hip hop amb les seves vuit potes.

El Bruno no s'ho podia creure. Mai havia vist una cosa semblant. És va quedar amb la boca oberta i durant una estona no va poder ni parlar.

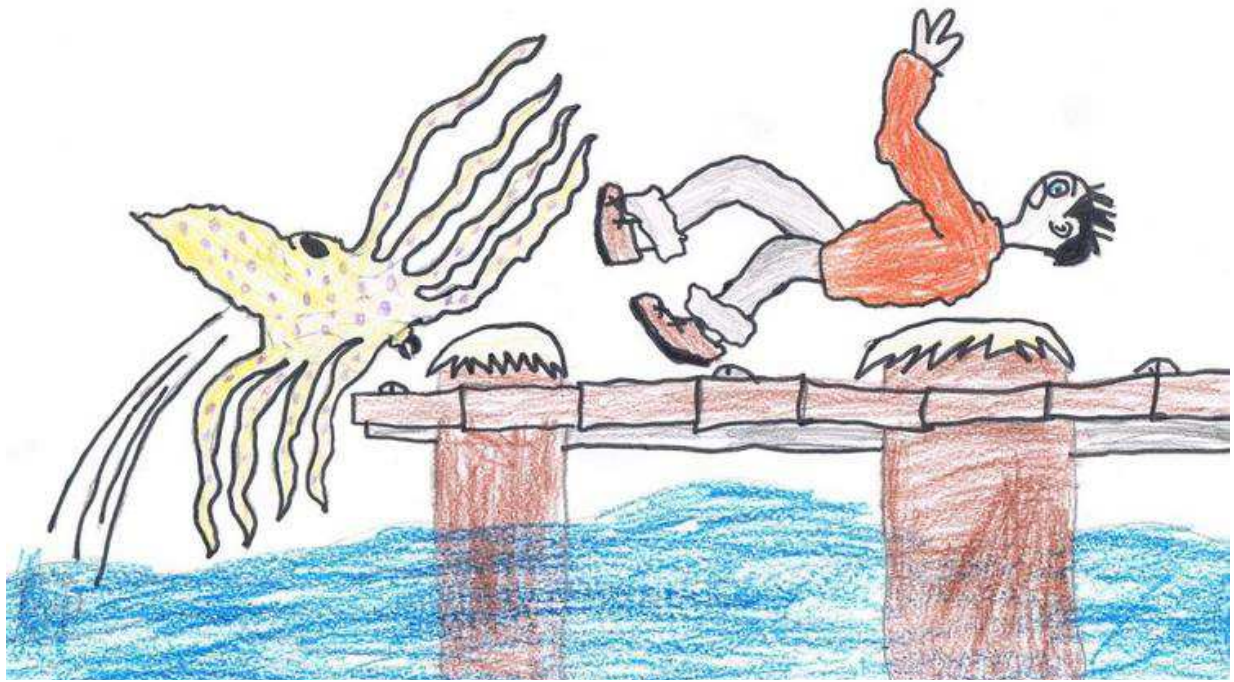
L'animal en canvi, saltava de roca en roca amb uns auriculars molt estranys sense parar de moure's.

Quan finalment el Bruno va poder parlar va dir:

- Vols estar-te quiet d'una vegada! Quina mena de pop ets tu?

El pop va posar dos tentacles a la cintura , dos a les espatlles i dos a les mans del Bruno i va continuar seguint el ritme amb aquell nen que se'l mirava amb uns ulls com taronges.

...

Aleshores el Bruno el va agafar del cap i el va llençar a terra, sobre les roques.

Amb el cop que va donar el pop, va fer caure la galleda plena de peixos que havia pescat el nen durant tot el matí.

Així doncs tots els peixos van saltar a l'aigua del mar i el Bruno es va sentir tant malament que es va posar a plorar com una magdalena.

El pop escarxofat a terra veia com el Bruno plorava i plorava. El pop va obrir la boca i li va dir:

-Ja esta bé! A sobre de tirar-me a terra, et poses a plorar i no em demanes ni perdó. Però tu què t'has pensat?

El nen es va quedar parat. -Un pop que parla?! I a sobre té raó! M'he comportat fatal...

El Bruno no sabia pas què fer.

El pop va aixecar un dels vuit braços com si demanés per parlar a la classe i li va tirar un raig de tinta a la cara del Bruno.

El nen es va quedar amb un pam de nas! Ràpidament es va rentar la cara amb l'aigua del mar i va demanar perdó al pop per haver-lo llençat d'aquella manera.

El pop també va demanar perdó al Bruno tot i que havia començat ell.

El pop li va dir al nen:-Perquè vegis que t'he perdonat, intentaré recuperar els peixos que havies pescat...

Però el Bruno, bocabadat, li va insistir:

-Un moment! Tu ets un pop que parla!! O potser sóc jo qui entén l'idioma dels pops?!

-No!- Li va contestar el pop- Soc jo qui parla el teu idioma. De fet, tots els peixos en parlem el teu idioma allà, al fons del mar.

-En seeeerioooo?!!- Es va sorprendre el Bruno.

-I tant. Vols venir a veure-ho?

-I és clar que m'agradaria, però jo no puc respirar sota l'aigua, que sóc un mamífer!!- Va respondre el Bruno.

-Cap problema! Al fons del mar tenim guardats molts vestits de bus. Espera'm aquí, ara te'n porto un.

...

Quan feia una estona que el pop hi havia desaparegut sota l'aigua i en veure que no hi tornava, el Bruno va començar a posar-se nerviós i a dubtar si això de veure pops que parlen no hagués estat un somni. Es va aixecar de la roca on era assegut i anava a marxar cap a casa quan de cop i volta va sentir una veu cridant des de l'aigua. Era el pop i portava un vestit de bus sota els tentacles.

-Crec que és de la teva mida.- Va dir- El botiguer m'ha dit que era per a nens humans de 7 anys.

El Bruno se'l va mirar encara més sorprès:

-Però... però... però teniu botigues allà a sota??

-I tant!- Va respondre el pop- Tu què et penses?! Per cert, No m'he presentat, em dic Pol

El Bruno es va posar el vestit de bus, li anava perfecte!!.

Quan va entrar al mar va al·lucinar perquè tots els peixos el saludaven.

El pop va proposar anar a la botiga del fons marí, el Bruno va acceptar amb molt de gust.

A la botiga, van comprar tot el necessari per fer una festa i celebrar la seva amistat: globus, un radiocasset, una bola de discoteca, un pastís, beguda, confetti, menjar... Van decidir fer la festa en un vaixell pirata que s'havia enfonsat fa molt de temps.

Quan estaven a la festa va venir un tauró que se'ls volia menjar i els va començar a perseguir. Entre tots li van parar un parany i el van agafar. En aquell moment el Bruno es va apropar i va anar a parlar amb el tauró.

- Tauró que fas??? Perquè ens espantes??

- No us vull espantar – va contestar el tauró- Només volia ballar amb vosaltres... Amb el meu aspecte ferotge tothom es pensa que me'l vull menjar.

- Tens raó, fas molta por i a vegades ens deixem enganyar per les aparences. Vols quedar-te a la festa??
- Si, si us plau, em sento molt sol.
- Però segur que no ens menjaràs, eh??!!
- Segur, jo no em menjo als meus amics.

El Bruno va preguntar a tots els convidats:

- Deixem que es quedi el tauró amb nosaltres??

I tots van contestar a l'hora

- Siiiiiiiiiii!!!

Va continuar la festa i entre tots es van inventar un rap que van començar a cantar i ballar plegats:

EL RAP DE L'AMISTAT

Si t'he tirat a terra, et demano perdó.
 Si t'he tirat tinta, et demano perdó.
 Si us he espant, us demano perdó.
 Tornem a començar
 ningú s'ha d'enfadar,
 Al ritme d'aquest rap
 tornem a començar.
 Uuuuuueeeeeeeeeeeeeeeeeeeee!!!!

Tothom s'ho estava passant genial ballant, cantant, menjant, bevent, rient.. era la millor festa de tots els mars i oceans del planeta Terra.

Però de sobte, va començar a fer-se fosc i Bruno va pensar que havia de tornar a casa. Es va acomiadar de tots els peixos, del tauró i del pop i va sortir de l'aigua. Es va treure el bus i el va agafar per si de cas algun dia el convidaven a altra festa.

Quan va arribar a casa la seva mare el va saludar i li va dir:

- Hola Bruno, espero que tinguis gana, ja està el sopar! Rentat les mans i para la taula.
- Ja vaig mama!

Bruno es va rentar les mans, va agafar les estovalles, els tovallons, els gots, les forquilles, els ganivets i l'aigua i ho va col·locar tot. Bruno com havia menjat tant a la festa no tenia gana però havia de fer-se el dissimulat perquè la seva mare no sabés on havia estat.

Al cap d'una estona la seva mare i el seu pare van aparèixer amb el sopar i feia molt bona olor! Però quan Bruno va veure el que hi havia per sopar es va espantar. La seva mare havia cuinat pop a la gallega i de segon lluç a la planxa i Bruno va dir:

- Mama no tinc gana.

Però la seva mare li va contestar:

- Menja una mica que no pots anar sense sopar a dormir.

Bruno es sentia malament perquè pensava amb els seus amics però no volia desobeir als seus pares i va haver de donar una mossegada al pop. Quan se'l va tragar va passar una cosa... es va convertir en un tritó amb la cua blava!! Bruno es va preocupar molt però quan va veure que al seu pare li va sortir una cua verda i a la mare una vermella es va tranquil·litzar. Els tres arrossegant-se van arribar al mar i la festa va continuar. Es van fer una casa al fons marí i la seva mare ja no va cuinar mai més peix en la seva vida.

FI

CONTE 18

Escola Mar i Cel. 3r
Escola El Margalló. 3r
Escola El Pi. 3r
Escola Vora del Mar. 3r-A
Escola Josep Andreu Charlie Rivel. 3r-A

LA NEVADA MÀGICA

Existia un poble fa molts anys, envoltat de muntanyes. Hi vivia un nen que es deia Víctor. Li agradava molt la neu i sempre feia tot el possible perquè nevés. Una nit va estar ballant la dansa de la neu i molt cansat se'n va anar a dormir.

Quan es va llevar va veure que nevava molt.

Va sortir a fora al posar la mà li va caure una clau de gel a la mà amb una carta. A la carta hi deia:

"Estimat Víctor hi ha un tresor a lla cova de gel vigila quan passis pel costat del volcà que no es desfaci la clau, també hauràs de vigilar quan...."

...arribis al voltant de la cova, per allà hi passeja un drac que no et deixarà passar.
La caixa del tresor s'obre amb aquesta clau, a dins hi ha un mapa i una espasa màgica que tira aigua.
Seguint les instruccions del mapa trobaràs el castell del Rei del Foc on em tenen empresonat. També trobaràs el tresor. Confio en tu. Bona sort!
El Rei del Gel”

El Víctor va quedar impressionat!

Aleshores es va posar a caminar cap a la cova de gel. Portava la clau en una mini nevera. Va veure el drac dormint prop de la cova. Llavors va caminar de puntetes fins l'entrada. Va fer unes quantes passes i tot seguit va trobar la caixa. Va veure que a la paret hi havia un paper enganxat.

Calia solucionar una endevinalla perquè la caixa s'obris:

“Es pot trobar a la natura en tres estats diferents, què és?”

L'aigua!

En Víctor va agafar el mapa i l'espasa i es va posar a caminar cap al nord

Després d'unes quantes hores de caminar, en Víctor va anar a parar davant d'un riu molt i molt ample. Aquest riu era de foc.

Molt espantat veient el riu no sabia per on travessar. Va treure l'espasa màgica de la que va sortir un raig d'aigua que li senyalava un pont. D'aquesta manera va poder travessar el riu. a l'altra banda del riu hi havia 100 guàrdies de foc, alts i molt i molt grossos. Portaven una armadura de ferro i duïen espases d'or que treien foc.

Tots vigilaven la porta del castell.

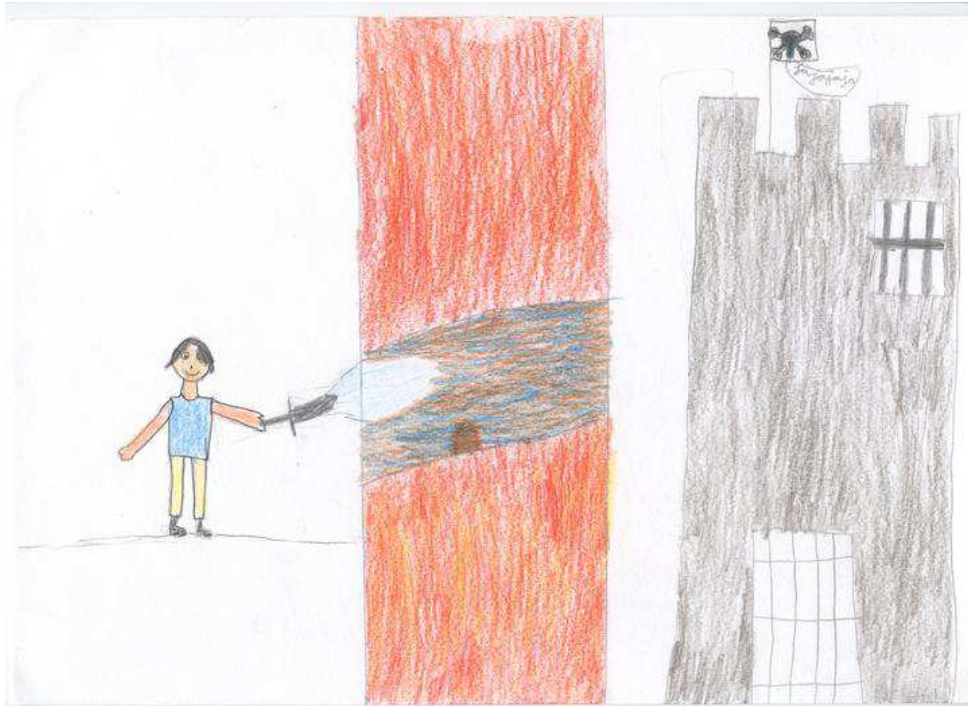
En Víctor estava molt espantat. Com podria passar aquesta barrera de guàrdies? De sobte va recordar que tenia l'espasa màgica. Va apuntar l'espasa als núvols i dient:

**LLAMPS I TRONS, DESCARREGUEU TOTA L'AIGUA
EL FOC APAGAREU**

Tots els guàrdies van quedat apagats, mullats, negres i fumats. Ja podia entrar al castell, guàrdies eliminats.

Entrà al castell i ostres de cap al laberint.

- Com sortiré...

...d'aquest lloc?

- Ja sé - va dir el Víctor - la meua espasa en guiarà. El Víctor va estirar l'espasa i l'aigua el va guiar fins al final del laberint.

En sortir del laberint, es va trobar amb un minotaure. Però aquell minotaure no era normal, era un minotaure de foc. A en Víctor no li va estranyar, ja que tot el que allà hi havia era de foc. El Víctor, que tenia l'espasa, va apuntar als núvols i va dir:

«LLAMPS I TRONS!
DESCARREGUEU TOTA L'AIGUA
I EL FOC APAGAREU!»

En un minut es va apagar i, de sobte, va aparèixer un pingüí que portava una carta. En Víctor la va obrir i aquesta carta deia:

«Estimat Víctor segueix al pingüí, però hi haurà adversaris de foc. No segueixis els senyals, ja que et tornaran a portar al començament del laberint. *El rei del gel.*»

El Víctor va seguir el pingüí però, de sobte, va aparèixer...

De sobte, va aparèixer una flamarada gegant de foc vermell i molt bellugadissa. Tenia una cara espantosa, dues mans enormes, una espasa i una corona d'or al cap. Sense dubte, era el Rei del Foc!! En el seu interior hi havia un robí vermell enorme, molt brillant, i portava penjada la clau que obria la porta on tenia tancat al Rei del Gel.

En Víctor rumiava... Com s'ho faria per agafar la clau?

Ràpidament, va apuntar l'espasa als núvols dient:

«LLAMPS I TRONS!
DESCARREGUEU TOTA L'AIGUA
I EL FOC APAGAREU!»

Però amb això no va tenir prou.

Aleshores, va pensar fer la dansa de la neu. Es va posar a ballar, per aquí i per allà, molt content, i en un tres i no res... va començar a caure una gran nevada màgica que va convertir al Rei de Foc en un rei més bo, per demostrar-ho va regalar el seu tresor més preuat, el robí, al Rei de Gel.

Es van fer tots amics, el Rei del Gel va felicitar a en Víctor per tot el que havia fet per ell i li va regalar nevades màgiques de FELICITAT per sempre més.

Va caure la neu més preciosa que mai heu pogut imaginar, i fins i tot una miqueta de laminadures pels nens del poble.

Llaminadura menjada, història acabada! I en un tres i no res, aquest conte s'ha desfet...

FI

CONTE 19

Escola Pia Sitges. 3r-A
Escola Santa Eulàlia. 3r-A
Escola Canigó. 3r-B
Escola Volerany. 3r-A. Gitanes
Escola Sant Jordi. 3r-A. MONOPOLY

NENS AVENTURERS

Hi havia una vegada uns nens de tercer que preparaven les colònies. L'escola va llogar una casa a la muntanya per anar-hi a passar uns dies.

Tots van preparar, molt emocionats, les motxilles amb els sacs de dormir i sense oblidar les llanternes.

Un cop van arribar a la casa, van quedar bocabadats: la casa era vella, però no lletxa; les portes grinyolaven i l'aspecte era terrorífic.

Aquella nit després de sopar, es van preparar per fer una activitat. De sobte van sentir molts sorolls, van agafar les llanternes i van sortir a explorar.

Al voltant de la casa, entre els arbres, la terra brillava i van veure molts ossos que ballaven. Eren uns esquelets del cementiri que hi havia al costat de la casa. Tots molt espantats van cridar als professors i quan ells van arribar els esquelets havien desaparegut

.Aquesta és la primera aventura dels nens d'aquella escola.

Després els nens, les nenes i els professors van escoltar uns altres sorolls. Aquesta vegada era música cantada en italià. Van mirar per la finestra i van veure els esquelets ballant amb un monitor que els hi cantava.

Tots van tenir por menys en Marc. En Marc era un nen pèl-roig i una mica trapella. En Marc va anar al cementiri de fora de la casa i va dir als esquelets:

- Si pareu i torneu al cementiri us donarem un euro.
- D'acord. Si ens doneu un euro pararem i marxem. - Van dir els esquelets.

Tots els nens i les nenes van donar un euro als esquelets. Ja no es podran comprar llaminadures, però ja no tindran més por. Després els esquelets van tornar al cementiri i van desaparèixer, però no el monitor.

Els professors van trucar al 112 per a que la policia els ajudés a capturar el monitor. Quan la policia va arribar els nens, les nenes i els professors es van donar compte que els policies eren zombis. Estaven plens de cucs i de sang, no tenien cervell i caminaven molt lent.

En veure arribar als “polizombis”, els nens es van amagar a la casa durant un dia sencer.

L'endemà, el Marc va sortir a veure si ja havien marxat i es va trobar un noi que no era zombi i que tenia un amic que havia fabricat un antivirus per guarir als zombis i que tornessin a ser persones.

El Marc ho va explicar als mestres i van anar a l'hospital en un cotxe molt tronat.

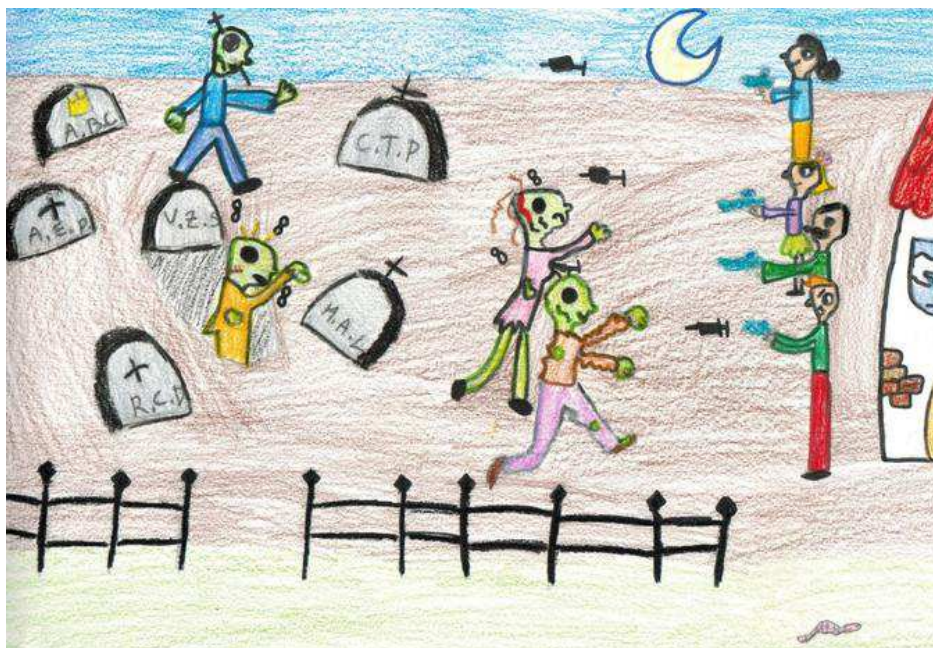
Allà van fabricar l'antivirus i el van posar en unes pistoles d'aigua per injectar-lo als zombis.

Quan van sortir de l'hospital van anar corrents al cotxe, van arribar a la casa i a cada nen i nena els van repartir una pistola, però alguns tenien tanta por que es van amagar en un armari, als lavabos, a sota del llit, etc.

Els altres van sortir de la casa i van començar a disparar la vacuna.

Van tocar a un "polizombi" que es va tornar humà i es va afegir al grup de nenes i nens per ajudar-los. Van anar disparant l'antídot a tots.

Però es van deixar un ...

Però es van deixar un zombi!!! Aquest s'havia escapat i havia entrat dins la casa de colònies. Es va amagar perquè volia agafar els nens i nenes desprevinguts! Es deia Malacara i era el que feia més por: tenia cicatrius per tot el cos, li sortia sang per l'ull, tenia la roba esquinçada i portava cinc ganivets clavats al pit!!

En Malacara, traint-se un ganivet del seu propi pit, tot sagnant, va anar passant d'habitació en habitació buscant persones. En una d'elles va trobar molts nens amagats sota les lliteres, tapats amb mantes i tremolant de por. Quan els va veure, els va mossegar i es van convertir en zombis terrorífics. N'hi havia tants que semblaven un exèrcit!

Quan l'exèrcit d'en Malacara va sortir de la casa de colònies...

...Van començar a buscar pels boscos del costat als nens que faltaven , amb la intenció de convertir-los també en zombis.

Aquests fugien perquè ja no tenien l'antídot per a canviar-los a persones. Com que es va fer de dia tots els zombis van tornar a les tombes.

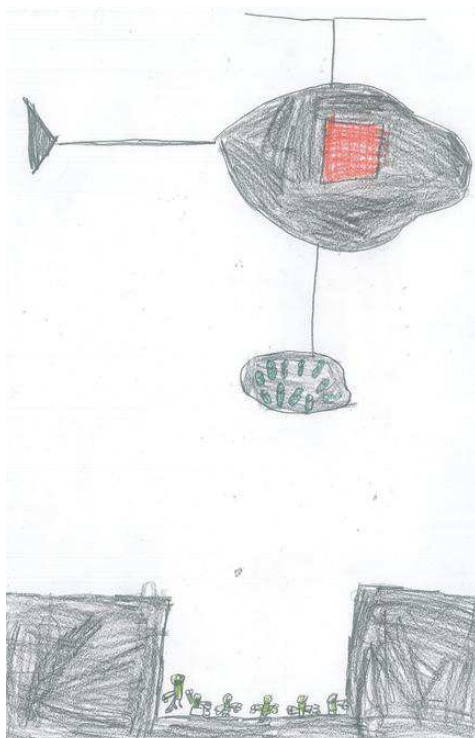

Aleshores el Marc va aprofitar les hores de llum per a preparar més líquid i organitzar-lo tot per poder fer-lo servir.

Quan ja començava a fer-se de nit , els zombis van començar a sortir dels seus caus. Al dirigir-se cap a la casa van caure a una trampa que havien preparat el Marc i els seus amics.

A la senyal de Ja!!!, va aparèixer un helicòpter que portava un dipòsit ple d'antídot que va llençar dins la trampa. En aquell moment tots els zombis van tornar a ser persones i el Malacara es va convertir en Michael Jackson.

De sobte va començar a escoltar-se una música cada vegada més forta era "Thriller" i tothom va posar-se a ballar... Van ser les colònies més al·lucinants que mai havien viscut.

FI

CONTE 20

Escola Pia Vilanova i la Geltrú. 3r-A. Mercuri

Escola Josep Andreu Charlie Rivel. 3r-B

Escola Pia Sitges. 3r-B

Escola Canigó. 3r-A

Escola Santa Eulàlia. 3r-B

MISTERI A NOVA YORK

Just ara fa un any, una nit molt freda i plena de boira prop de la ciutat de Nova York, dos homes alts ben vestits amb tratges negres i encaputxats, estan davant d'una joieria molt famosa, mirant a l'aparador un diamant preciós molt brillant i molt valuós.

De cop i volta, un dels homes es treu de la motxilla que portava a l'esquena una pistola làser amb la intenció de fer un forat al vidre, quan de sobte va començar a sonar una alarma...

Va venir la policia i es va produir un escàndol de mitja hora. Se sentia el soroll de les sirenes, de la gent que cridava... feia una mica de por tot plegat.

Els dos homes que estaven dins de la joieria es van escapar per una galeria secreta que ja sabien on era, i van anar a parar a un port on els esperava un vaixell super gran. Una mica espantats però contents d'haver-ho aconseguit i amb el diamant al damunt, aquell vaixell els portaria direcció a un altre país, a França. I què anaven a fer allà?. Doncs a robar la "Mona Lisa".

Però arribat el dia del robatori van tenir un petit problema...

Ho tenien tot preparat per entrar al museu i robar el quadre de "La Mona Lisa".

Hi havia molts policies tombant per la ciutat però van poder entrar al museu sense que els veiessin.

Quan van arribar a la sala on estava exposat el quadre, es van trobar amb una gran sorpresa !!! Hi havia un parell de lladres més que també volien el quadre.

Van començar a barallar-se, i mentre discutien va sonar l'alarma del museu.

Els dos homes van poder escapar-se i es van emportar el quadre. (però els policies van poder agafar als altres lladres).

Tenien un helicòpter que els esperava i els va portar cap a Barcelona.

Quan escapaven amb l'helicòpter, anaven molt cofois per haver aconseguit fugir un altre cop sense que els policies els haguessin enxampat a ells també.
A més a més amb aquest quadre tan valuós !!!

Ja anaven rumiant què fer a Barcelona : robar a la Caixa, anar a un museu, a una joieria...

Però es van quedar parats quan de cop i volta van sentir un soroll estrany a l' helicòpter i van veure que el pilot no podia controlar-lo i anava perdent velocitat i alçada !!

Per sort, van poder arribar a aterrar, amb moltes dificultats, en una vall entre muntanyes altíssimes.

Van sortir de l'aparell espantats però sense ferides greus.

Van mirar al seu voltant i es van adonar que es trobaven sols i perduts en aquell indret...

Van pensar que eren als Pirineus perquè estaven a prop de Barcelona. Van començar a caminar i van trobar un tot terreny en una masia solitària.

Com no hi havia ningú el van robar i van posar rumb a Barcelona. Van trigar dues hores en fer el viatge però finalment van arribar al seu destí.

El primer que van fer és entrar a una joieria per vendre el diamant i van guanyar 10.000 €.

Després van anar a un museu i van poder vendre el quadre de la Mona Lisa per uns 100.000 €. Aleshores van decidir robar a la Caixa.

Mentre els lladres estaven amb les mans a la massa va venir la policia però van poder escapar de nou.

Finalment van anar en avió a un país llunyà, on ningú els conegués, per viure per sempre més.

I conte contat ja està acabat, i si no és mentida serà veritat.

FI

CONTE 21

Escola Volerany. 3r-B. Bastons
Escola Sant Jordi. 3r-B. FUTBOLÍ
Escola Pia Vilanova i la Geltrú. 3r-B. Venus
Escola Josep Andreu Charlie Rivel. 3r- C
Escola Pasífae. 3r. Els pirates

UNA PRINCESA MOLT ESTRANYA

Hi havia una vegada en un castell una princesa que sempre havia somniat en viatjar per l'espai. Aquella nena nena es deia Laura i tenia 15 anys.

Un dia la Laura va anar a parlar amb el seu pare i li va dir que volia anar a l'espai. El pare li va dir que si volia sortir per l'Univers hauria d'anar acompanyada pel seu guàrdia personal...

La Laura va anar a buscar al Lionel, que era el seu guàrdia personal, i li va explicar que el seu pare li deixava anar de viatge per l'espai, amb la condició que ell l'acompanyés. El Lionel li diu que d'acord, però per a realitzar el viatge necessitarà un coet.

Aleshores la Laura va anar a buscar al seu pare el rei Manuel III per a que li comprés el coet.

-No!- Diu el rei- T'has d'espavilar, si vols anar per l'espai.

La Laura va trobar feina d'actriu a una peli de Pac Man i va aconseguir els diners. Va comprar un coet d'última generació amb calefacció, ràdio, Play Station 4 i la Wii u.

Va anar a buscar al Lionel i li va dir que ja tenia el coet. El guàrdia personal li va dir que molt bé però...

-Ara necessites el carnet de conduir coets.

Per aconseguir els diners per la Coetescola va treballar a un supermercat de llaminadures el "Cortixuxes"

-Ja tinc el carnet de coets – va dir la Laura al Lionel.

- Molt bé ara necessites llogar la pista d'enlairament i aterratge, el vestit d'astronauta, el menjar i l'aigua pel viatge.

Per aconseguir tot això va treballar al Decathlon venen botes de futbol, bikinis i hula hops.

-Lionel, Lionel ja he comprat tot el que necessitem- Va dir un dia la Laura.

-Doncs ja podem preparar-nos per visitar l'espai...

El Lionel i la princesa Laura van enlairar-se amb la seva nau i van marxar cap a la Lluna. Durant el viatge, per no aburrir-se van estar jugant a la Play Station 4 i la Wii U.

Quan van arribar a la Lluna, van montar la tenda, que havien comprat al Decathlon mentre la Laura hi treballava, van deixar les provisions i van marxar a fer una volta.

Aleshores van conèixer un habitant de la Lluna que es deia Coco.

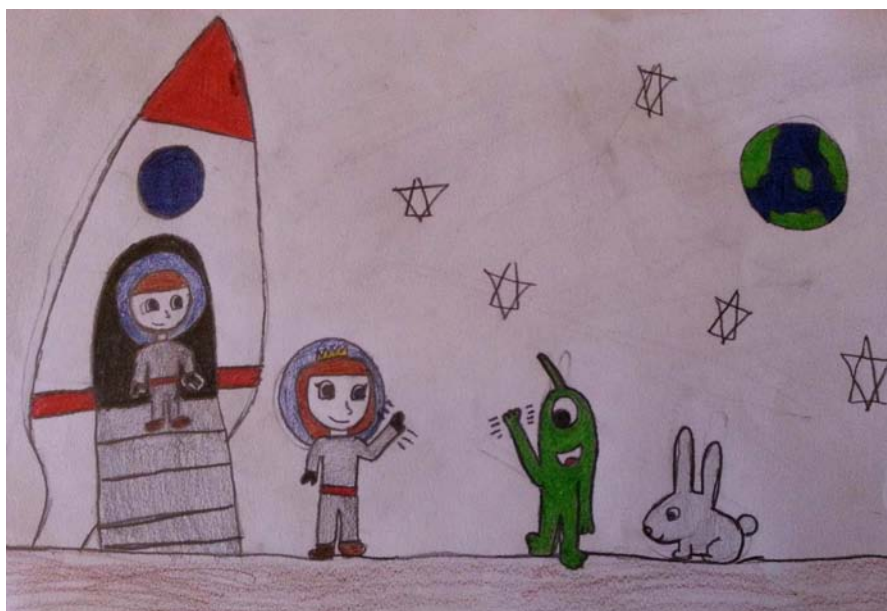
Per poder entendre's el Coco tenia una gelatina traductora de color blau que es van menjar i així van poder començar a parlar tots el mateix idioma.

El Coco els va presentar la seva família, els seus amics i la seva mascota, que era un conill lunar que es deia Ralph.

Els va explicar que el Ralph era molt especial. Tenia uns poders especials que tot l'univers estava buscant.

El Coco li va demanar a la princesa i al Lionel si el podien ajudar a protegir al Ralph perquè estava en perill.

De sobte...

De sobte, va aparèixer el drac Zak. El drac era de color lila i tenia vuit ulls, quatre ales i sis potes. També era viscos, enorme i amb uns ulls vermells que feien por. El drac Zak va dir:- Vinc del planeta Ràbia i m'emportaré al Ralph.

El drac Zak volia el Ralph pels seus poders. Els seus poders eren: làser d'ulls, detectar enemics a més de 10.480.599m, tirava foc pel nas, podia fer volar objectes i podia volar ell, es podia convertir en el que volia i podia hipnotitzar a la gent i fer-se invisible.

El conill Ralph en veure al drac, va intentar escapar-se, però el drac el va atrapar en una gàbia de diamant. El Ralph es trobava mig inconscient. El conill va intentar alliberar-se amb els seus poders, però no van servir per res.

Finalment, es va desmaiar.

En aquell moment, la Laura, el Lionel i el Coco van intentar ajudar al Ralph, però no van poder perquè hi havia uns guàrdies molt forts vigilant.

La Laura va veure com el drac marxava amb el Ralph i va cridar:- Oh, no!!! El drac ens està guanyant!

De sobte, un meteorit va caure sobre la lluna i

Va esclatar la Lluna i amb l'impuls van sortir volant fins a una altre satèl·lit. El drac Zak i el conill Ralph van caure al planeta Ràbia, i les altres van sortir cap a un altre lloc.

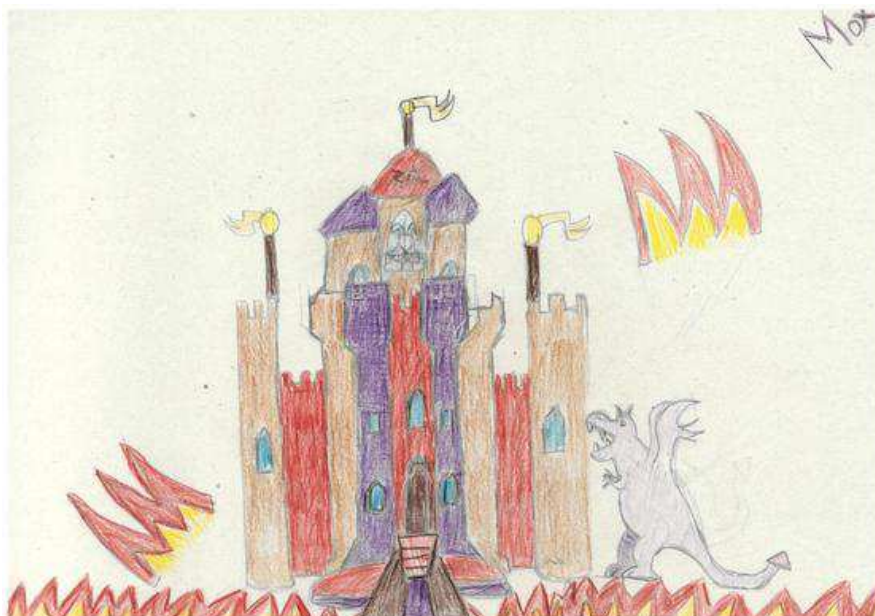
La Laura va anar a parar a un lloc que per sort hi havia restes de fusta i un ganivet i com havia treballat tallant llaminadures en forma de coet, sabia com construir un coet amb fusta i un ganivet.

Pensa en el seu ajudant Lionel i va amb el coet a buscar-ho. Quan el va trobar li va dir:

-Lionel, hem d'anar cap a la Terra!

-Però que dius, si hem d'anar a buscar al conill Ralph!

-D'acord, anem-hi!

I van anar...

... i encara tomben per l'espai...

...i conte contat, conte acabat.

FI

CONTE 22

Escola Josep Andreu Charlie Rivel. 3r. La Marinada I
Escola Mar i Cel. 4t
Escola Llebetx. 4t
Escola El Pi. 4t
Escola Pompeu Fabra. 4t-A

LA CASA MISTERIOSA

La Danna, l' Andrés, el Liu, la Chaimae, l' Arnau i l' Erik, eren molt bons amics i quedaven cada tarda després de fer els deures al bosc, del seu poble, per jugar.

Aquella tarda, els sis amics havien quedat, com cada dia, amb les seves bicicletes, per anar a una casa que havien descobert al bosc i que semblava molt misteriosa.

Els amics van entrar, sense fer soroll, dins la casa. Era una casa gran, fosca, plena de pols i teranyines.

De sobte, es va escoltar un soroll. Tots es van espantar i corrien. Va aparèixer una forma rara,, Era un **FANTASMAAAAAA!!!!!!**

Van sortir unes escales abaix i es van trobar molts esquelets.

Va dir un nen: - Això fa molta i molta por!!!

El fantasma va respondre:- Fora d'aquesta casa,és el meu terreny!!

El fantasma era darrere d'ells i van tornar a córrer espantats,arribant un laberint. Al laberint era impossible sortir i no trobaven la sortida.

Per això,la colla d'amics va decidir separar-se i...

...

La Danna , l'Andrés i el Liu van agafar el camí de la dreta. El passatge era molt fosc i les parets eren cada vegada més estretes i llefiscoses.

Feia pudor a aigua de claveguera. Tot d'una, al fons van veure una llum de torxes i la van seguir pensant que era la sortida del laberint.

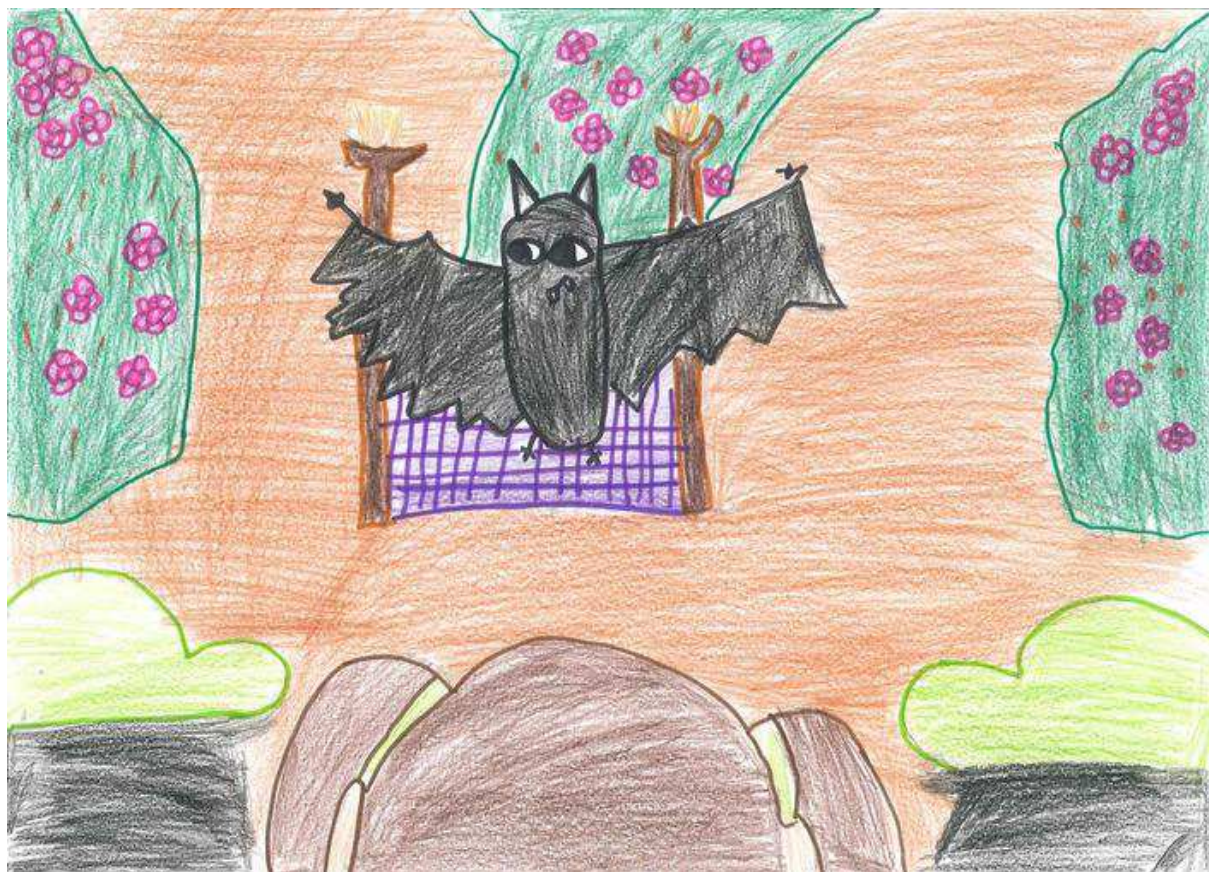
A mig camí, entre la foscor, va sortir un ratpenat. Els nens es van espantar, però el ratpenat els va dir:

-Tranquils, soc bo i us puc ajudar a trobar el camí de sortida !

Tot i que tenien dubtes, no tenien cap altra alternativa que refiar-se d'ell.

El ratpenat els va avisar que no anessin cap a les torxes, ja que era un parany i els va indicar el camí de sortida.

Mentrestant la Chaimae, l'Arnau i l'Erik van agafar el camí de l'esquerra.....

...tots 3 van continuar pel camí molt tranquils, quan de sobte van trobar un grup de fantasmes fent una barbacoa.

Aquells fantasmes eren dolents i van fer un encanteri als tres amics, mai més tornarien a gaudir de l'amistat.

Aleshores es van separar per tres camins diferents.

El camí de la Chaimae era pedregós i a la meitat va trobar un conillet que, PLOOOOF! es va transformar en un gegantí drac de color vermell que li va dir: - Tranquil, jo t'ajudaré a trobar la sortida.

L'Arnau va triar un camí que cada cop es feia més estret i ell cada cop tenia més por, quan de sobte va trobar una granota que: -PUUMMM! va convertir-se en un fabulós cavall blanc, que li va dir que l'ajudaria a sortir del laberint.

Per últim el camí de l'Eric era cada cop més ample i al final de tot va trobar un escorpí que en un tres i no res es va transformar en un espectacular robot...

...

Finalment els sis amics van sortir del laberint amb l'ajuda del drac vermell, del cavall blanc, del ratpenat i del robot però encara tenien que desfer l'encanteri dels fantasmes dolents.

Tots van posar-se d'acord a trobar un llibre d'encanteris per desencantar, que van trobar en l'habitació on també hi era la colla de fantasmes.

Van poder agafar el llibre però no l'entenien i per això van anar a buscar un mag a la ciutat.

El mag els va donar una ampolleta amb poció màgica per estovar l'odi i finalment es van poder estimar i marxar junts cap a casa ben contents. Ja es feia fosc!

FI

CONTE 23

Escola Santa Eulàlia. 4t-A

Escola Pia Sitges. 4t-A

Esteve Borrachina. 4t-A i Ateneu

Escola Pia Vilanova i la Geltrú. 4t-A. La Terra

EL PASSATGE DEL TERROR

Fa molt de temps, la meva germana Laia i jo, vam decidir fer un viatge en tren.

No sabíem on anar i, al final, vam decidir que aniríem a l'estació de trens de Vilanova i la Geltrú i, pujaríem al primer tren que passés.

El dimarts tres de febrer del mil nou-cents noranta-vuit ens vàrem llevar d'hora per començar el nostre viatge.

Estàvem molt emocionades perquè era el nostre primer viatge juntes i estàvem disposades a passar-ho d'allò més bé!

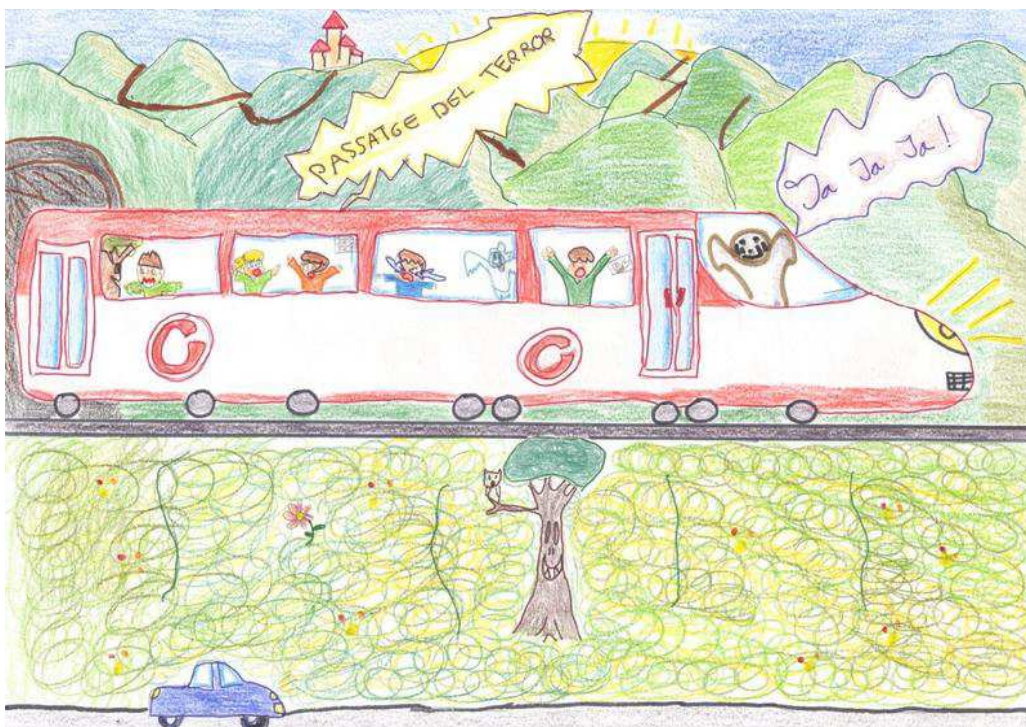

La Laia i jo vam dirigir-nos a l'estació de Vilanova i la Geltrú i vam pujar al primer tren que passava per allà.

El tren anava destinació Sant Vicenç de Calders.

Les dues, molt decidides, no ens ho vam rumiar gaire i vam pujar disposades a començar la nostra aventura. Quan va arrencar el tren tot succeïa segons la normalitat però aviat vam creuar un túnel i les llums van començar a pampalluguejar...

...Ens vam espantar una miqueta i de sobte vam escoltar una veu terrorífica que deia: - propera parada: passatge del terror!-. Era la veu del conductor del tren que s'havia convertit en un malvat fantasma. De sobte van començar a passar coses extranyíssimes i ens vam adonar que estàvem a l'any tres mil quinze...

De sobte, el tren va començar a anar a molta més velocitat, i trontollava tot el vagó.

Aleshores la Laia em va dir:

- Rosa, hem d'aconseguir aturar aquest tren, o bé acabarem patint un accident.

De seguida li vaig dir que sí, però en realitat tenia molta por.

Poc a poc, com vam poder, vam anar tirant cap a la cabina del conductor, tot i que no va ser feina fàcil perquè el tren es movia molt.

Finalment, vam aconseguir arribar a la cabina i vam poder veure que no hi havia cap conductor i que els comandaments no responien, estaven bloquejats.

Així que la Laia va agafar el micròfon i va anunciar als passatgers:

- Atenció, atenció! El maquinista ha desaparegut. Així doncs, agafeu-vos bé als seients que nosaltres intentarem aturar el tren.

La Laia i jo vam poder observar que a mesura que el tren avançava, les estacions havien desaparegut, tan sols en el recorregut podíem veure cartells que anunciaven el pas dels anys.

Tot i que vam intentar amb totes les nostres forces aturar el tren, la única cosa que vam aconseguir va ser frenar una mica la velocitat, però tot i això, vam acabar descarrilant.

Quan vam poder sortir del tren, el nostre entorn era desolador: els pocs arbres que hi quedaven estaven pelats i secs.

Pel riu que passava per la vora gairebé no hi baixava aigua i estava ple d'ampolles i residus. No s'hi veia cap animal, el cel estava gris i quasi no es podia respirar.

...

La Laia i jo vam començar a plorar desconsoladament pensant que mai més tornàriem a veure la nostra família i cap dels nostres amics.

Els altres passatgers també van baixar del tren, cada vegada érem més persones plorant, xisclant...

... vam notar com ens faltava quasi bé aire per respirar. Semblava que no hi havia oxígen.

Les dues vam començar a caminar, juntament amb els altres passatgers per la vora de les vies del tren, caminàvem i caminàvem, però no trobàvem res de res...

Era insuportable. No teníem aire per respirar i no ens quedaven forces per caminar. Quan ja em pensava estar a punt de morir...vaig notar que algú em tocava l'espatlla i jo em despertava.

Era el revisor del tren que em feia saber que ja havíem arribat a l'estació de Sant Vicenç de Calders!!! Mai havia estat tan contenta de despertar d'un horrible somni com aquest. Per assegurar-me'n vaig anar a mirar si hi havia el conductor i...efectivament, un senyor molt simpàtic em va saludar.

Al mirar per la finestra també vaig comprovar que hi havia l'estació amb arbres, persones, bancs...I al sortir del tren hi havia molt oxígen que em deixava respirar tranquil·lament.

Vet aquí un gos i vet aquí un gat, que aquest conte s'ha acabat. Tren començat...i tren acabat.

FI

CONTE 24

Escola Canigó. 4t-B
Escola Pompeu Fabra. 4t-B
Escola Pia Sitges. 4t-B
Esteve Barrachina. 4t-B
Escola Santa Eulàlia. 4t-B

EL GUEPARD I EL GORIL·LA BORNÍ

Hi havia una vegada un guepard, molt però que molt ràpid i una mica cregut.

Es ventava de ser el més ràpid de tota la sabana:

- Ja, ja, ja! Sóc el més ràpid! – deia ell als altres guepards.

Havia corregut amb tots els guepards i guepardenes de la sabana i sempre havia guanyat.

Els altres guepards estaven farts de sentir-lo, i tot i que era veritat que era molt ràpid ja no tenien ganes de sentir-lo més. Es van reunir els guepards i guepardenes més savis i van decidir que aquell guepard tan presumit havia de deixar la sabana i li van dir:

- Hauràs de deixar la sabana fins que entenguis que ser ràpid és molt important però acceptar als altres ho és més.

El guepard va pensar que no l'importava estar sol, total era tan ràpid...

En una altra part d'Àfrica hi vivia un goril·la que també estava molt sol.

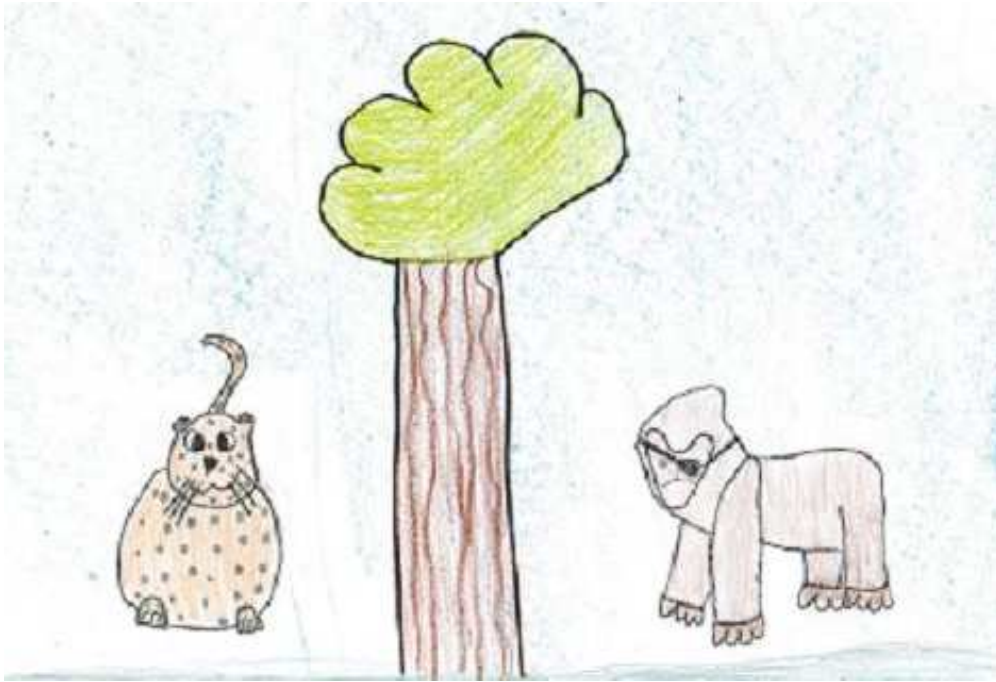
Era un goril·la molt fort però era borní. Quan era petit es va punxar amb una branca a l'ull. La ferida es va infectar i va perdre l'ull esquerre.

El seu grup no el volia perquè com només tenia un ull sempre ensopegava i li queia el menjar.

Un dia li van dir:

- estem cansats que se't caigui tot i que ensopeguis i tothom hagi de recollir-t'ho tot. Hauràs de marxar fins que aprenguis a ser més cuidadós.

El goril·la va marxar molt trist, sense saber cap on havia d'anar...

El guepard, que com sempre anava corrents, es va trobar amb el goril·la borni.

Els dos es van presentar. El goril·la li va dir:

- Hola sóc en Jordi.

I el guepard va respondre:

- Hola jo sóc l'Eduard, però em pots dir bala, perquè sóc molt ràpid !!

Tots dos van passar una bona estona xerrant. El goril·la li va explicar tot el que li havia passat al llarg de la seva vida.

El guepard cada cop es feia més empàtic, li va saber molt greu tot el que goril·la li estava explicant i va decidir ajudar-lo. Així que el va acompanyar a parlar amb el seu grup:

- Per què heu expulsat del grup al goril·la borni? Va preguntar el guepard.

- Perquè sempre ensopegava i li queia el menjar i ja estem cansats d'ell. Van dir els goril·les del grup.

- Ja!!! Però, perquè no intenteu passar tot un dia només mirant amb un ull??

I així van fer. La resta de goril·les que havien fet fora al goril·la borni van intentar passar tot un dia tapant-se un ull i van veure que tot els queia cada dos per tres. I van dir:

- D'acord, entenem que no puguis veure bé amb només un ull però, aquest no és el nostre problema, ens fas perdre molt de temps.

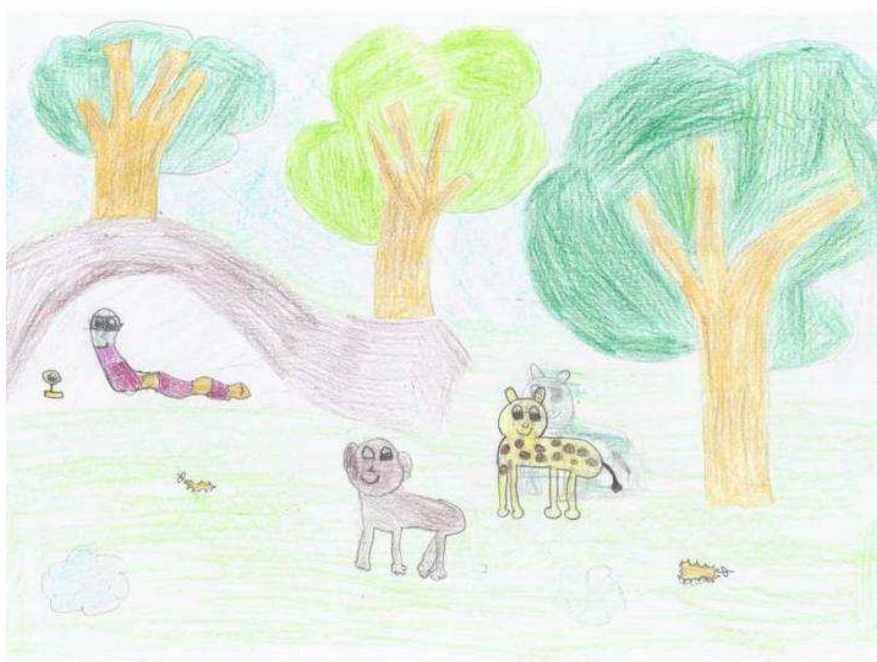
El goril·la i el guepard van marxar molt trists. I mentre caminaven van trobar una cova.

Van entrar i de sobte van escoltar una veueta. Era una serp amb unes ulleres ben grosses!!!!

- AAAAAHHH!!!- van cridar els dos.

- Tranquils no us faré mal. Sóc una serp científica i estic inventant un ull de recanvi.

- Quina sort !!!- diuen els dos.

Els dos amics es van mirar i van somriure. Fins que el guepard va dir:

- El meu amic goril·la necessita un ull de recanvi! Podries fer proves amb ell per veure si el teu invent funciona o no...
 - D'acord! Farem les proves oportunes, si el teu amic hi està d'acord – va dir la serp científica
 - Es clar que sí! Em fa molta falta – digué el goril·la.
- Llavors, la serp va introduir el seu ull mecànic a la cara del goril·la. Després d'uns quants assaigs, per fi va funcionar!
- Fantàstic!! - va exclamar el goril·la – per fi puc veure-hi pels dos ulls!
- La serp i el guepard es van alegrar molt del nou invent.

Al cap d'uns dies els antics amics del goril·la es van assabentar que el Jordi ja no era borni i van convidar-lo a tornar amb ells:

-Ara ja no vull tornar amb vosaltres! M'heu abandonat per ser borni i, encara que ja hi veig bé, prefereixo quedar-me amb els meus amics de veritat.

La serp i el guepard van alegrar-se de la decisió del goril·la. Va ser llavors quan el Jordi i l'Eduard van sentir curiositat per la història de la serp. Com podia ser que una serp tan intel·ligent visqués sola?

En demanar-li explicacions. La serp els va explicar la següent història:

-"Em dic Pepita. Vaig créixer en un grup de boes constrictor. Des de petita que m'agradaven els experiments. Al començament als meus pares, familiars i amics els feia gràcia el meu interès per la ciència. Però amb el temps, per culpa del soroll que fa el meu laboratori per les nits, tothom es va començar a molestar. A més el meu color de pell és una mica més fosc que la de les altres serps. Per si fos poc, la cacera no se'm dona gens bé. Sóc molt més intel·ligent que la resta de serps, però això a vegades no agrada als demés. Per això vaig ser expulsada de la comunitat i des d'aleshores que visc sola.

L'Eduard, el Jordi i la Pepita volien descansar una estona. Van decidir fer-ho a l'ombra d'un arbre. A seu costat hi havia un riu. De sobte, el goril·la va voler beure aigua i s'apropà a l'orilla.

Llavors, el goril·la va acostar-se tant a l'aigua que es va mullar la cara i l'ull que li havien operat.

Va notar una sensació estranya i l'ull se li va caure a l'aigua.

- Oh, no!!! L'ull que m'havia fet la Pepita – va exclamar el Jordi. Va intentar agafar l'ull i... PATAPUM !!, es va caure a l'aigua. - Aixiiiiiii, m'he caigut al riu i no sé nedar!!!

Amb els crits del goril·la els seus companys es van despertar de la migdiada.

També al fons del riu es va despertar una gran bèstia. En Jordi va mirar cap a baix i va veure una gran ombra que pujava cap a la superfície...

Quan es va despertar, el Jordi va trobar al seu costat a la Pepita, a l'Eduard i a un gran hipopòtam que havia recuperat el seu ull.

- Hola, em dic Juanete. Els meus amics els hipopòtams m'han deixat aquí sol.

- Per què t'han fet fora del grup? – es van interessar tots.

- Us explicaré... Fa uns mesos, vaig menjar una estranya planta del fons del riu i la meua pell va canviar de color. Cada cop semblava més a la pell dels cocodrils. Els hipopòtams es van adonar i jo em trobava més a gust amb els cocodrils del riu.

Els em venien a visitar cada nit i els meus companys es van enfadar. A mi m'agrada estar amb tothom. De sobte, tots quatre es van mirar i la idea de treballar en grup per una bona causa els hi va començar a rondar pel cap.

- Farem una ONG per ajudar els altres animals de la Sabana -.

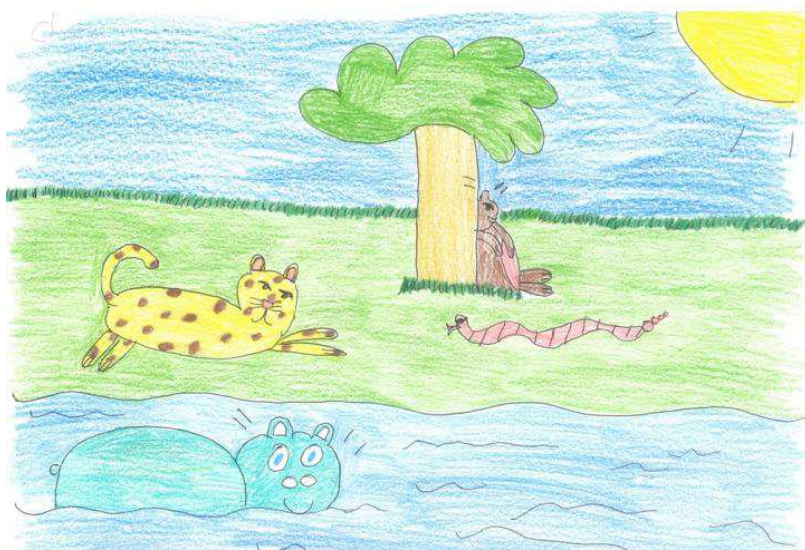
- Jo ajudaré amb la meua velocitat – va dir l'Eduard.

- I jo amb la meua força, però... m'agradaria una solució per al meu ull – va apuntar el Jordi.

- Jo conec un remei per enganxar-te l'ull. Vaig estudiar com a farmacèutic al fons del riu i conec les plantes medicinals – va dir el Juanete.

- Jo també sé de medicina – va dir la Pepita.

L'hipopòtam no va tardar en submergir-se, agafar una planta del fons del riu i entre ell i la serp van curar l'ull del Jordi. La notícia de que quatre animals valents i eixerits estaven treballant en una ONG per ajudar els més febles, seria notícia per tot arreu de la Sabana...

Els quatre amics estaven a la vora d'un llac d'aigua clara i brillant, ple de peixos de colors.

De sobte van sentir olor de fum i van veure un gran resplendor vermellós.

Es van sentir xiscles. Els animals corrien. Hi havia foc a la sabana!

Els arbres s'estaven encenent molt de pressa i alguns queien. I els ocells sortien volant com bojos.

El Juanete, la Pepita, l'Eduard i el Jordi van decidir demanar ajuda als elefants que s'estaven banyant al llac.

-Voleu ser de la nostra ONG? Ens podríeu ajudar a apagar l'incendi? –va preguntar el Juanete que era l'únic que sabia nedar.

-No, deixa'm tranquil –va dir el cap de la manada.

El Juanete va anar a buscar els seus amics, els va pujar al seu llom i entre tots van convèncer als elefants.

Els elefants van començar a agafar aigua amb la trompa i a apagar l'incendi, però els hipopòtams del llac es van quedar sense aigua, se'ls va assecar la pell i es trobaven molt malament.

Els guepards no trobaven els seus fills i estaven desesperats, els goril·les fugien espantats i es cremaven els peus amb les brases. Les serps donaven voltes i feien un soroll esgarriós amb la boca.

Quan els elefants ja no podien més va començar a ploure, es va acabar l'incendi i el llac es va tornar a omplir.

El Juanete va ajudar als hipopòtams a tornar al llac i els va curar amb les herbes del riu. La Pepita va calmar a les serps i les va portar al seu cau.

El Jordi va posar fang als peus dels goril·les perquè no es cremessin. I l'Eduard va córrer com una bala i va salvar a totes les cries dels guepards.

El animals de la sabana estaven molt agraïts i van fer una festa a la selva. Van demanar a la serp, al guepard, al goril·la i a l'hipopòtam que tornessin a casa seva.

Des de llavors quan hi ha algun problema tots van a la seva ONG!

FI

CONTE 25

Escola Canigó. 4t-A

Escola Volerany. 4t-B. Ball d'en Serrallonga

Escola Pia Vilanova i la Geltrú. 4t-B. Mart

Escola Pasífae. 4t. Els països del món

Escola Josep Andreu Charlie Rivel. 4t. La Marinada II

L'OLIVER I ELS SEUS AMICS

Hi havia una vegada un cangur que es deia Oliver. Vivia en un zoo de França, anomenat Ohlala Animaux . Feia aproximadament tres mesos que havia arribat del centre d'Austràlia, però encara no havia fet cap amic nou. Els animals del zoo, com ara les hienes, els pingüins i les tortugues, se'n riuen d'ell. Era el primer cangur que veien i l'accent australià que tenia els resultava molt estrany.

L'Oliver tenia els seus amics a Austràlia, aquests eren: el koala Kaaway, el wombat Kombat i el dimoni de Tasmània Boom.

Era de nit i el Cangur Oliver estava plorant de tristesa quan de cop i volta es trobà un ratolí al seu costat:

- Aaaah auxiliiii!!! Un ratolí em vol matar!!

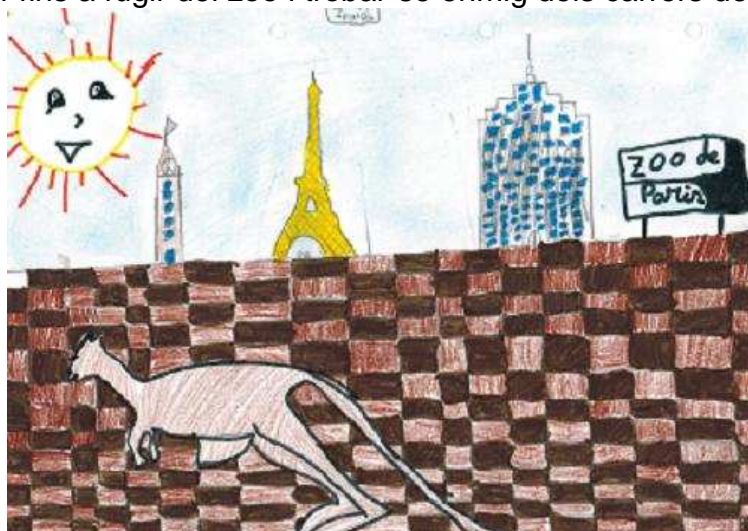
- Tranquil, sóc un ratolí inofensiu i no vull fer-te mal, només et vull ajudar. Què et passa? Per què plores?

- Tots els animals del zoo se'n riuen de mi perquè tinc accent australià. Tots els meus amics estan a Austràlia i em sento sol.

- Doncs mira... ara ja tens un amic! Sóc en Ratolí Roquefort i m'encantaria anar a Austràlia amb tu.

El ratolí Roquefort va sortir de la gàbia entre els barrots, va agafar sotilment les claus del guàrdia que estava dormint, va tornar a entrar a la gàbia i va oferir les claus al seu amic cangur.

El ratolí va entrar a dins de la bossa del cangur, aquest va obrir la porta i va començar a saltar, saltar i saltar fins a fugir del zoo i trobar-se enmig dels carrers de París.

Mentrestant al zoo... Meeec, meeec! Es va activar l'alarma!
El guàrdia, que era calb com el Caillou i mostatxut com Dalí, un cop sonà despertà i immediatament revisà totes les gàbies del parc. Totes estaven correctes excepte una...

Hi ha havia un peluix de cangur en comptes de l'Oliver!

On està el cangur? - Va xisclar el guàrdia tot sorprès i enrabiat.

Aquest, immediatament va trucar la policia de París i aquests van fer un desplegament per tota la capital amb un gran dispositiu: tranquil·litzants, pistoles de reixes, vigilància aèria i el seu menjar preferit, les cols de Brussel·les amb pollastre rostit.

Era de nit. El cangur i el ratolí anaven caminant pels carrers de París. Començaven a sentir la sensació de gana.

El cangur va olorar les cols de brusel·les amb pollastre rostit. Va sentir la temptació de seguir el rastre de la olor, però el ratolí que era molt llest es va adonar que era una trampa i va començar a cridar amb tota la seva força

-Aturat!! Aturat!! És una trampa!!

De sobte, va aparèixer un helicòpter que els va il·luminar amb un gran focus gegant.

Només veure-ho, el cangur va donar la volta i va marxar tan ràpid com va poder.

Mentre saltava , li preguntava impacient al ratolí

- I ara cap a on anem?

Aquest li respongué.

- Cap a la torre Eiffel, ràpid, ràpid!!!

Quan van arribar, el primer que van fer va ser pujar a l'ascensor fins arribar a dalt de la torre.

Un cop van arribar a dalt de tot de la torre Eiffel van aconseguir despistar a l'helicòpter. La Colette i el Denise, els pilots, estaven desesperats buscant als fugitius del zoo. Aquests, van decidir buscar pel barri de Montmartre.

Mentrestant l'Oliver i el Roquefort van baixar de la torre Eiffel. La panxa de l'Oliver va començar a fer un soroll estrany.

-Uahhhhhhh, no puc aguantar més, em moro de gana -va dir l'Oliver.

-Tinc una idea! Conec el millor restaurant de França, està al costat del riu Sena –va afegir Roquefort.

Els dos animals anaven cap al riu Sena quan de sobte, a la vora del riu van veure a un policia.

- Oh noo, un altre cop la policia- va dir l'Oliver.

El ratolí, que era molt valent, va decidir que sortiria ell primer per a intentar despistar al policia. El policia, que no coneixia la notícia dels fugitius, tenia molta por als ratolins. Quan va veure al ratolí Roquefort es va espantar tant, que va caure al riu. Els dos animals aprofitaren aquell moment per fugir en un vaixell.

Els dos amics estaven emocionats i alhora espantats, mai havien pujat a un vaixell i tampoc sabien on anirien a parar.

Tot era a les fosques, no es veia res, però es van sentir atrets per una olor molt agradable. La boca, se'ls hi feia aigua.

- Quina gana tinc! -va dir l'Oliver.- Jo també! -va respondre en Roquefort. Van arribar a la cuina, van encendre el llum i van obrir els ulls com a plats. No s'ho podien creure. A sobre de la taula hi havia cols de Brussel·les amb pollastre rostit i formatges de tot tipus.

Els dos animals van menjar fins a atipar-se. De sobte, van sentir passes que s'acostaven. Ràpidament es van amagar dins d'un armari.

L'Antoin i la Paulette, els cambrers, van entrar a la cuina i en veure restes de menjar al terra van seguir el rastre.

A l'obrir la porta de l'armari, van veure als dos animals molt espantats i tremolant de por.

Després d'escoltar la seva història, van decidir anar a parlar amb el capità François i el van convèncer per anar a Austràlia.

Finalment, l'Oliver es retrobaria amb els seus amics: **Kaaway**, el koala; **Kombat**, el wombat i **Boom**, el dimoni de Tasmània.

I a més, ara tenia un nou amic, en **Roquefort**, el ratolí que l'havia ajudat a escapar-se del zoo Ohlala Animaux i, amb el que havia viscut unes aventures molt emocionants.

FI

CONTE 26.

Escola Llebetx. Popa
Escola Pompeu Fabra. 5e-A
Escola Mar i Cel. 5è-A
Escola Sta. Teresa de Jesús. 5è
Escola Volerany. 4t. Els Falcons

AVENTURA AL MUSEU DEL FERROCARRIL

Hi havia una vegada un grup de nens i nenes que van venir a Vilanova a visitar el Museu del Ferrocarril. Volien aprendre moltes coses sobre la història dels trens. A l'entrar al museu van tenir una gran sorpresa, aquest any el Museu fa 25 anys!!!

Quan els nenes i les nenes van entrar al Museu es van sorprendre de la quantitat de trens que hi havia però és van fixar en un tren molt especial. Un tren amb molts colors i amb un rètol que deia "ÉS MÀGIC!".

Els nens van decidir pujar al tren i es van emocionar perquè era la primera vegada que pujaven a un tren màgic. Van seure en uns seients tous, grans i molt alegres.

I en aquell moment el tren va sortir volant cap al cel. Els nens van dir:

- Què passa?
- Què és això?
- El tren està volant...!!
- Què bé!!

Per la megafonia del tren van sentir una veu que deia...

- SENYORS I SENYORES...AGAFEU-VOS FORT...ANEM CAP AL PASSAT!!

Els nens s'emocionen i comencen a parlar entre ells de com seria el viatge.

Alguns nens preguntaven al revisor del tren:

- Podrem veure els dinosaures? Veurem els pares de petits?

De sobte el tren comença agafar molta velocitat. Els nens es van posar nerviosos i van començar a córrer per tots els vagons.

Però de cop i volta diuen per megafonia:

- Escolteu tots, en dues hores estarem al passat. Ja està oberta la sala de jocs i la discoteca per nens i nenes.

Després d'escoltar la megafonia cada nen surt cap a un lloc diferent. Alguns van cap als vagons de la dreta on hi ha les sales de videojocs i jocs de taula. Altres nens van cap a l'esquerra on hi ha discoteca, el karaoke i un mini cinema.

Al cap de dues hores el tren es va parar. Els nens nerviosos van sortir del tren. El viatge no era ni dinosaures ni pares petits, sinó que van anar 25 anys enrere. Al dia de la Inauguració del museu del Ferrocarril de Vilanova i la Geltrú.

Els nens al veure que tothom anava amb diferents vestits, els cotxes eren vells i no s'assemblaven gens ni mica a l'època on ells vivien, es van sorprendre i un dels nens va dir:

- I si entrem al museu?

Tots els nens van estar d'acord i junts van entrar al museu. Els homes i dones d'aquella època estaven a la inauguració, allà els van acollir molt bé i els hi van explicar tots els trens del museu.

Després de veure diferents trens molt i molt antics. Van veure que n'hi havia un amb aspecte diferent, més modern i amb unes lletres de color daurat. Era un idioma que no entenien. No sabien que posava. I curiosos es van quedar bocabadats mirant aquell tren...

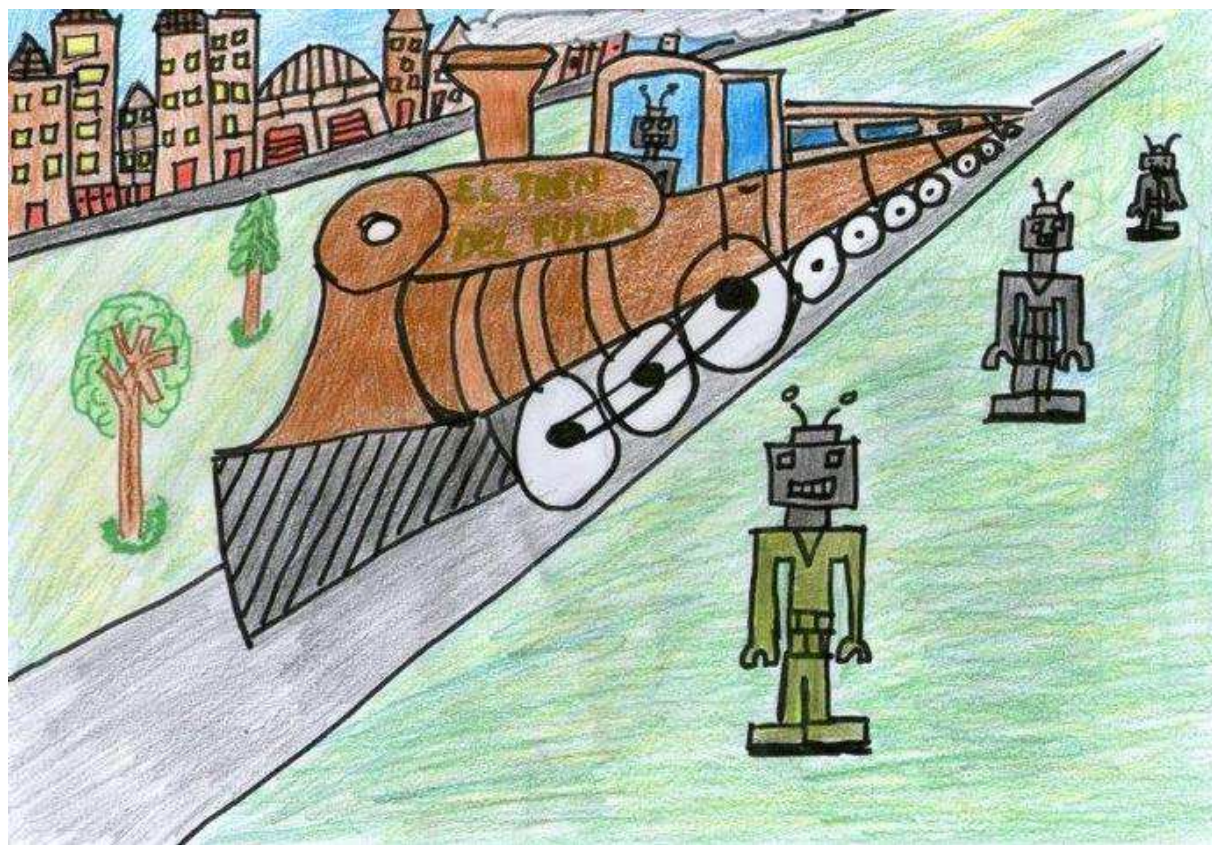

De cop i volta un nen es va adonar que aquelles lletres que no entenien no estaven escrites en un altre idioma sinó que havien de desxifrar-les. Si restaven una lletra de cada, podrien conèixer el missatge.

Després de tant rumiar, entre tots, van esbrinar-lo: " Benvinguts nens i nenes al tren dels vostres somnis, el tren del futur". En aquell precís moment, totes les portes dels vagons d'aquell tren van obrir-se i impressionats van decidir pujar. Mentre pujaven es van adonar que no estaven sols, sinó que estava ple de nens de la seva edat però el seu aspecte era diferent. Tenien la cara quadrada, la pell metàl·lica, els ulls semblaven diamants, el nas triangular i la boca plena de dents metàl·lics. Les altres parts del cos, excepte les mans, que tenien sis dits, eren com la dels humans. Parlaven entre ells però no s'entenia el que deien i ens miraven estranyats.

De sobte, el tren va començar a moure's i en comptes d'anar per la via anava pels carrers de Vilanova.

Es van quedar bocabadats al veure que aquell tren anava per a on volia. En aquell moment, un grupet de nenes va mirar per la finestra i es van quedar completament sorpreses: Vilanova estava plena de robots, no hi havia cap ésser humà, nosaltres érem els únics.

Els nens i nenes no sabien si els robots eren bons, de moment semblava que els que hi havia dintre el tren no feien cara de dolents, però com serien els de fora?

De cop i volta el tren es va aturar per una fallida tècnica i el revisor va demanar a tots els viatgers que no sortissin del tren. Però una colla de nens i nenes, d'aquells que no fan mai cas, van baixar del tren. Quan van sortir no van veure cap robot, però de sobte, per darrera, en van aparèixer cinc i els van capturar. Els hi van tancar els ulls i la boca i se'ls van endur cap a un laboratori secret, on hi havia més humans com ells.

Allà els van deslligar, i els van deixar tancats a una sala. Els nens i nenes no sabien què havien de fer. Mentre esperaven a veure què passava, van veure una pissarra on hi havia traçat un pla per destruir el Museu del Ferrocarril i convertir-lo en un museu de persones humanes dissecades.

Un dels nens va veure que portava el telèfon mòbil a sobre, li feia por que l' enxampessin els robots dolents, i li quedava molt poc saldo, però al final va poder trucar i va avisar a la resta de nens i nenes que estaven en el tren del pla que tenien els robots. No podien deixar que es destruís el Museu del Ferrocarril!!!!

Els que es van quedar al tren estaven molt preocupats pels seus companys, ja que feia molta estona que van baixar. Però de sobte a un li va sonar el mòbil, era un WhatsApp amb un missatge molt preocupant:

“Estem presoners en un laboratori secret, l'objectiu d'aquests robots és destruir el Museu del Ferrocarril i convertir-lo en un museu de persones humanes dissecades!!”

Tots i totes es van quedar sorpresos... Ho hem d'evitar!

Van demanar ajuda als robots bons que estaven amb ells al tren i van començar a pensar un pla.

Gràcies al localitzador GPS del mòbil van poder saber on es trobava el laboratori secret. Van decidir disfressar-se de robots dolents i anar-hi, un cop dins havien de trobar l'ordinador central i desprogramar-lo.

Seguint el senyal del GPS van arribar al laboratori secret i van trobar que era molt gran, ple de passadissos i de portes.

- És impossible trobar l'ordinador central!

Van decidir amagar-se per pensar què fer, i de sobte van veure al fons un dels robots dolents amb un gran mapa sota el braç.

- Ja ho tenim! Hem de prendre-li el mapa.

I així és com van decidir que mentre dos es posaven a parlar amb ell i el distreien, un per darrera li prendria el mapa.

- Ara ja saben on és l'ordinador central!

Ràpidament van anar-hi. Van veure, però, que estava protegit per contrasenya.

No hi podien accedir!

Van començar a pensar i pensar i van veuen que a la part superior de la pantalla hi havia unes lletres daurades que no entenien. Però de sobte van recordar les mateixes lletres daurades que van trobar en pujar al tren i que van descobrir el codi per desxifrar-les.

Aplicant la mateixa tècnica, restant una lletra de cada, van aconseguir trobar la paraula clau: “Central protocol omega dels malotes”

Per fi, es va iniciar al sessió i van poder entrar dins l'ordinador central. Ràpidament van accedir al disc dur i el van formatar, de manera que totes les dades es van esborrar.

De sobte, tots els robots dolents es van quedar com estàtues, paralitzats, petrificats. Cadascun en una posició diferent.

Així va ser com van poder escapar i sabeu què van fer amb els robots dolents?

Els van agafar i van decidir posar-los en una sala al Museu del Ferrocarril per a poder explicar la seva història. I així és que des d'aquell dia, al Museu del Ferrocarril hi ha, a més de l'exposició de màquines antigues, hi ha una sala amb tots els robots petrificats.

D'aquesta manera, tothom sap que hi va haver un dia que l'existència del museu i dels habitants de Vilanova i la Geltrú va estar en perill i que gràcies a un grup de nens i nenes es va evitar.

FI

CONTE 27

Escola El Pi. 5è
Escola Els Costerets. 5è-A
Escola Pia Sitges. 5è-A
Escola Santa Eulàlia. 5è-A
Escola Sant Jordi. 5è-A. OCA

UN VIATGE EN TREN

El que ara us explicaré és la història de dos germans que agafaven el tren per fer un viatge per conèixer Europa, ja que ells mai havien sortit del seu poble.

Quan van arribar a l'estació de Paris estaven contents perquè feia temps que volien visitar la Torre Eiffel.

Quan anaven de camí, es van trobar amb una senyora d'uns cinquanta anys, elegant, alta i prima, amb cara de pocs amics. Un jove li estava agafaven el moneder de la bossa i ells la van avisar.

La senyora Justine els hi va agrair i els hi va donar unes monedes i els hi va oferir casa seva per poder dormir aquella nit.

El Xavier i la Martina al veure la Torre Eiffel...

Van pensar que la senyora Justine els havia portat de visita, però de seguida es van adonar que tenia un comportament estrany, com si aquella fos la seva casa; i és que si, era de veritat, la Torre Eiffel era el seu pis de luxe.

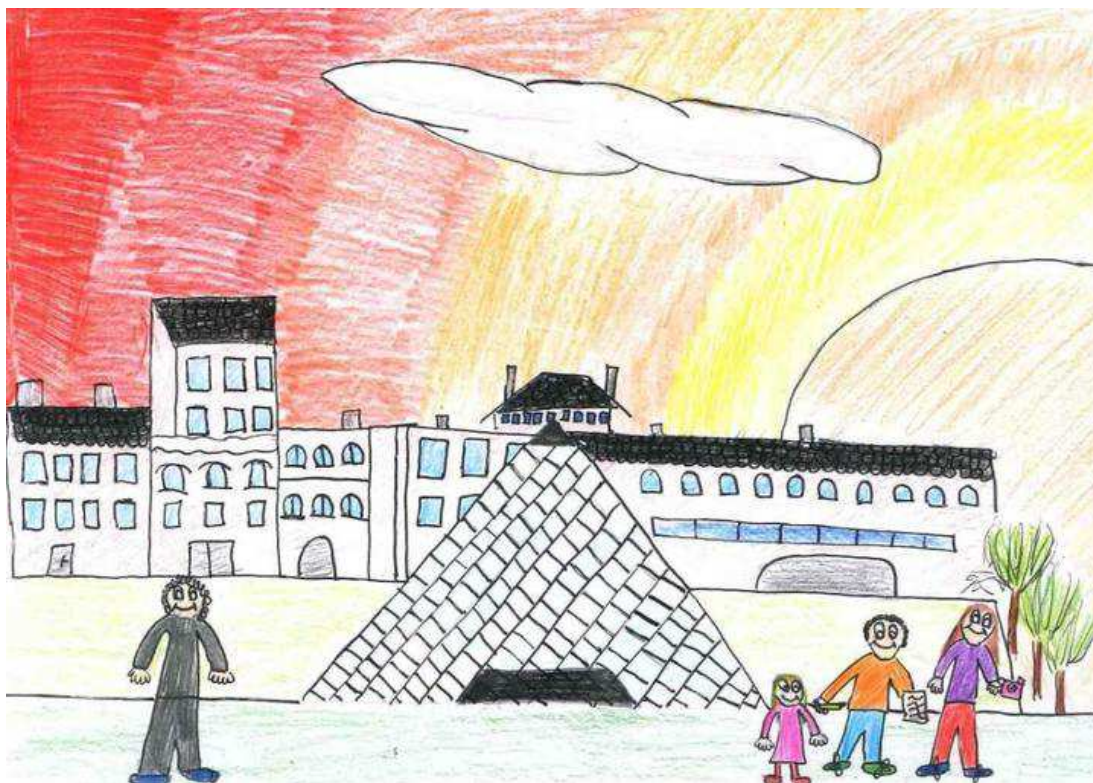
Al dia següent es van llevar d'hora per anar al museu Louvre. La Martina, que per cert tenia 11 anys, no sabia viure sense la seva càmera i el seu diari secret, i com sempre s'ho va emportar.

En Xavier també tenia un quadern de vacances, i allà era on escrivia els seus poemes sobre tot allò que li passava, i on posava les fotografies dels seus millors moments. Donant un tomb pel museu, es van trobar una nena amb un aire misteriós, i que curiosament anava tota sola. Es deia Berta, i només tenia 6 anys.

Mentre observaven entusiasmats la incerta expressió de la Mona Lisa, de sobte es van adonar que havia desaparegut el diari de la Martina. En aquell precís instant, es van girar i van veure el mateix senyor que el dia anterior havia intentat usurpar la cartera de la Sra. Justine. Anava vestit de negre de dalt a baix, i portava un objecte a les mans, que s'assemblava i molt al diari secret de la Martina. Sense rumiar-s'ho, tots tres van començar una persecució primer per l'interior del Museu, i després pels carrers de la capital francesa. El lladre va accedir a una estació de tren, i els tres perseguidors també hi van entrar, però per desgràcia li van perdre la pista.

Al principi la Martina, el Xavier i la Berta es van quedar molt tristos, però el Xavier va tenir una brillant idea, i els va comentar:- Escolteu, ja que estem a l'estació, per què no continuem el nostre viatge? La resposta de les nenes va ser igual d'entusiasta:- Quina bona idea!!

Els nostre protagonistes es van dirigir a comprar tres bitllets de tren, en destinació a Itàlia. Era un tren sense cap escala, així que disposaven d'unes quantes hores per descansar i reflexionar sobre el que havien viscut en la primera etapa del seu viatge aventurer.

... LA PIZZA ENVERINADA ...

El viatge cap a Itàlia s'havia fet moooolt llarg.

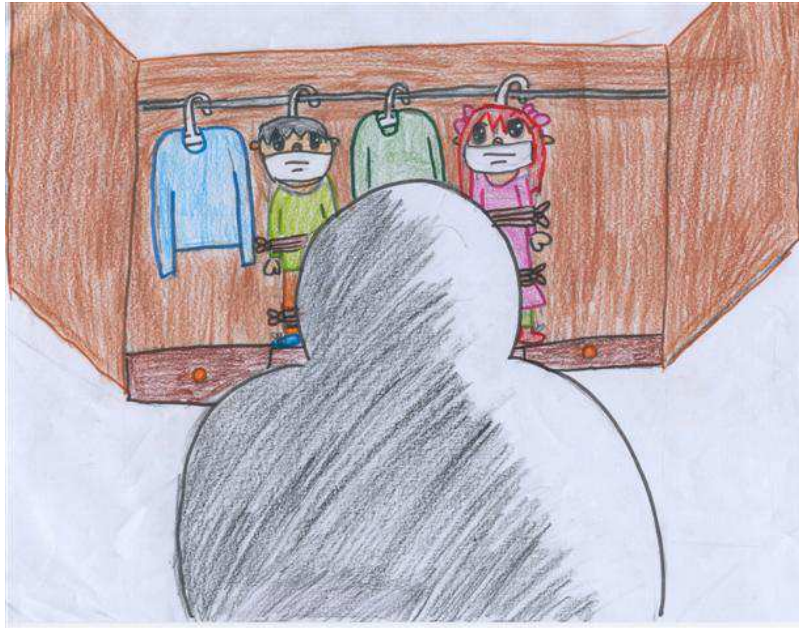
Van anar a un apartament situat al costat de la Torre de Pisa. Van anar a sopar a una pizzeria on els va atendre un cambrer molt estrany, amb una vestimenta negra.

El Xavier i la Martina es van menjar una pizza gegant. La Berta, no va demanar res, només va beure un got d'aigua i tot seguit es va aixecar per anar al lavabo, però no va tornar.

El Xavier i la Martina estaven preocupats, pensaven que l'havien raptat.

Van buscar-la als lavabos però no hi era, de cop la Martina va caure al terra desmaiada, en una fracció de segon el Xavier també era al terra.

Van despertar-se en un armari lligats de cap a peus, no es podien moure, llavors van adonar-se que la pizza que van menjar estava banyada amb somnífers...

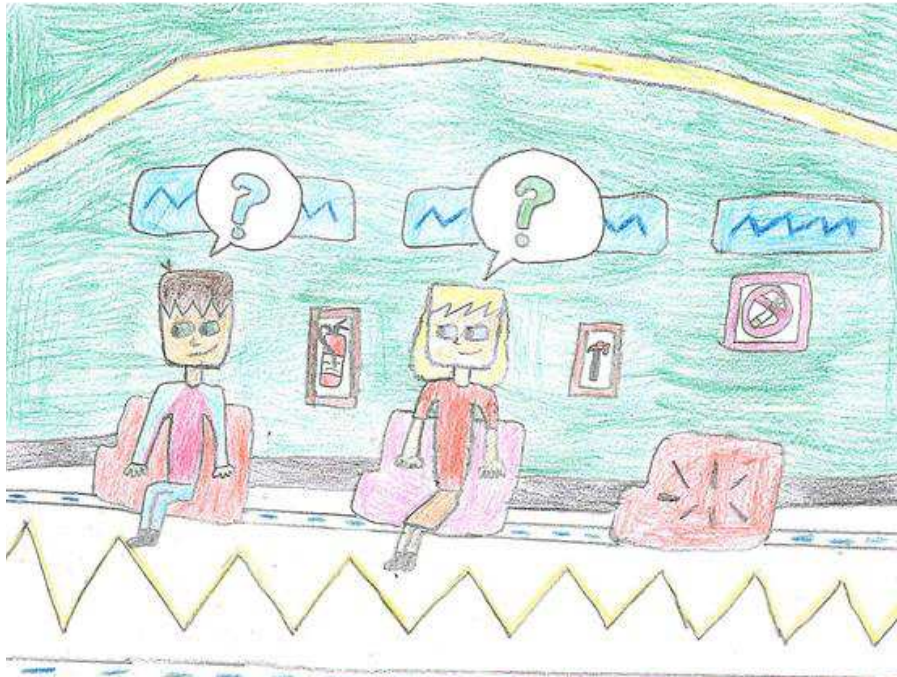

... LA CLAU ...

Al cap de cinc minuts, els dos germans es van despertar.

Davant seu, es trobava el senyor de negre; va treure una pistola, els va treure el mocador de la boca i els va dir:

- On es troba la clau de la caixa forta? -va preguntar amb una veu diabòlica.
- De què estàs parlant? - va preguntar la Martina.

- No em vinguis amb històries, saps quina clau vull: la de la càpsula teletransportadora!! - va escridassar-la.

Pensava que la portaves al teu diari, però no l'hem trobada. Si no me la dones, els teus pares correran perill...

-Com sap vostè tot això? - va preguntar el Xavier.
 - Treballo amb els vostres pares.
 -Així doncs, no ens podem negar a donar-te-la.

La clau és: 352-FOR-MGU-140-7JS-24L,-va haver de confessar amb veu trista. A canvi, ens hauràs d'alliberar...no?

Va ser el moviment del tren que els va despertar. Es van trobar camí d' Espanya, ficats en un tren d'alta velocitat.

-Què ens ha passat Xavier?- va preguntar la Martina.
 -Per cert, on és la Berta..?- va preguntar el Xavier.

- Hem de buscar-la de seguida ! – va exclamar la Martina.

Llavors van començar a buscar per tots el vagons, començant pel final del tren. El tren estava molt ple i els va costar molt buscar-la, quasi no podien passar, era com buscar una agulla en un paller. Com que passava el temps i no trobaven la Berta es van anar posant molt nerviosos.

- Per què no preguntem a la gent ? – va dir la Martina.
 “Disculpi, ha vist una nena d’uns sis anys , rossa i amb un vestit rosa ? “ . Van fer aquesta pregunta a molta gent, però ningú no l’havia vist.

La Martina es va posar a plorar perquè pensava que no la trobarien mai, però el Xavier la va animar. i convèncer de que encara tenien alguna possibilitat .
Van decidir anar a buscar el maquinista perquè avisés pels altaveus a tot el tren i demanar ajuda a la policia del tren.

Aleshores quan van arribar al vagó –màquina . Van trucar la porta i , sorpresa ! Va obrir l'home de negre.

- Passeu , passeu. Què us passa ? – va dir amablement el maquinista
- Què està de moda anar de negre ? – li va preguntar la Martina

El maquinista, es va adonar que l'havien reconegut i va deixar de dissimular:

- Veniu a buscar la vostra amigueta ? – va dir amb veu amenaçadora.
- Doncs si, algun problema?-va respondre en Xavier.

El Xavier li va donar una empenta i una bona puntada de peu .Llavors van veure la Berta lligada amb una corda que semblava de mala qualitat.

- Estava lligada a una de les palanques de velocitat del tren.
- Aprofitant tota la sort que havien tingut, van decidir rescatar a la Berta que no semblava massa espantada.

Van deslligar la Berta però quan estaven a punt de sortir corrent, l'home de negre es va aixecar i els va barrar el pas posant-se davant de la porta.

Seguidament van poder pujar al sostre del tern per una escaleta que hi havia.

El maquinista els va intentar seguir però quan estava d'atrapar-los la Martina li va tancar la porta als morros i van esperar que el tren parés. Quan això va passar van marxar corrent cap a casa seva.

FI

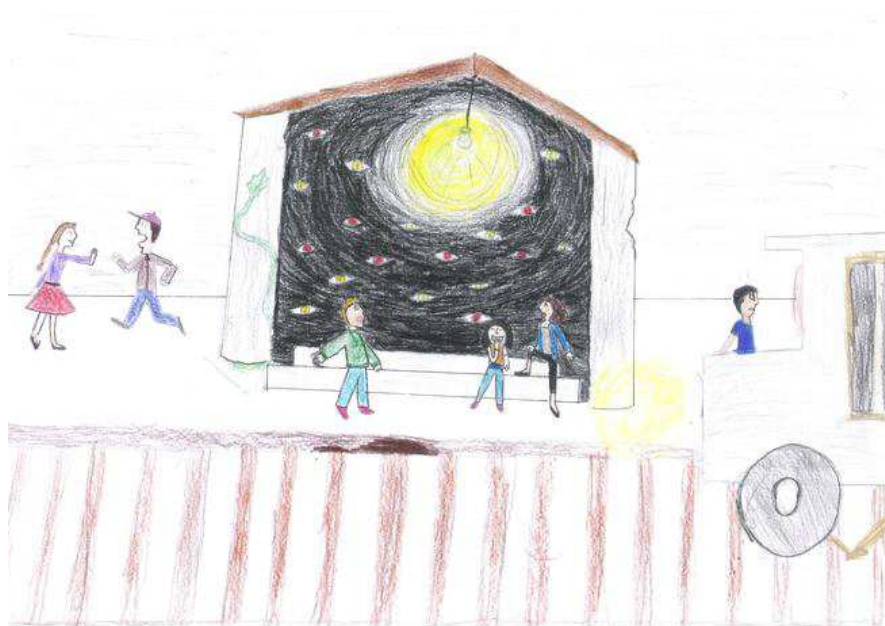
CONTE 28

Escola Pia Vilanova i la Geltrú. 5è-A. Júpiter
Escola Pompeu Fabra. 5è-B
Escola Mar i Cel. 5è-B
Escola Maria Ossó. 5è-B
Escola Els Costerets. 5è- B

EL TREN FANTASMA

Fa molt i molt de temps, en un lloc d' Estats Units, tres nois i tres noies de cinquè anomenats: Maria, Laia, Berta, Roger, Jan i Manel, tenien curiositat per investigar una mina que estava abandonada.

Un dia van quedar per explorar la mina, i quan van estar a dins van veure un tren en perfecte estat. En Manel, va posar un peu al tren, i de sobte es van apagar els llums i van començar a veure ulls grocs i vermells. Els nens espantats van pujar al tren, i aleshores es van engegar els motors, el tren es va posar en marxa i...

... La locomotora va començar a treure vapor d'aigua. Cada cop s'anava endinsant més i més a dins de la mina passant per galeries estretes i humides. Gràcies a la llanterna de la Laia, que sempre la portava a sobre, ja que li feia por la foscor, van poder veure per on anaven passant. A mesura que avançaven, els nens veien per les finestres tot tipus d'animals trets d'un malson: ratpenats, rates, insectes... i alguna ombra que no van poder identificar. Estaven aterrats!

De cop i volta, un llum molt fort els va enlluernar. No sabien que fer. Horroritzats, van girar el cap per veure que era el que els provocava aquella ceguera. En Manel va ser el primer a identificar-ho.

-Són els ulls que els estaven seguint! Correu, correu - va cridar el noi a la mateixa vegada que la Berta ensopegava amb un seient.

-Així no hi ha manera de fugir! En quin embolic ens hem ficat! Jo que només volia agafar algunes pedretes... - Va dir la Maria.
Mentre els nostres joves exploradors discutien, es van escoltar unes rialles que provenien de fora del tren. Aquest s'havia aturat.

Qui reia? Serien fantasmes? - Van pensar els amics.
Van caminar cap enrere i van xocar contra la porta de la cabina. Estava oberta. Va ser a dins d'aquell lloc tan petit on van veure com es movien les peces del tren, però no van veure a ningú, ho feien soles!
- Aaaaah! - Va cridar la Maria.
- No cridis boja! - va dir en Jan.
- Oh, perdoni senyor, que jo no m'espanto de res, és que encara no m'he acostumat a veure coses que funcionen soles!

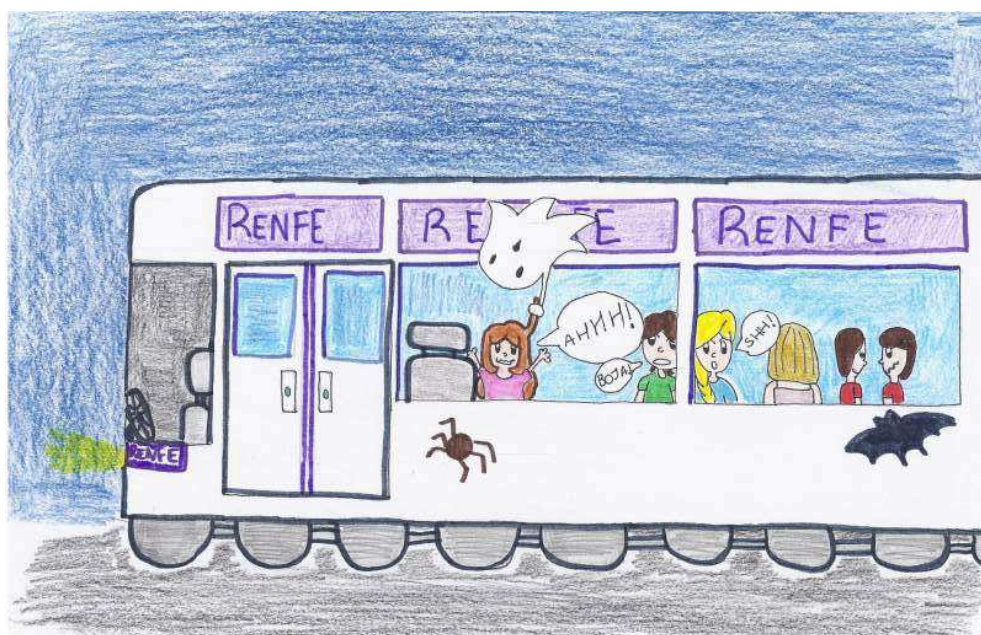
Mentrestant, en Roger i en Manel observaven els ulls que giraven i canviaven de color.

- Aaaaahhhhhh! - Va tornar-hi la Maria.
- I ara que passa? - Va renegar per segona vegada en Jan - Deixa ja de cridar!
- Com que no cridi? M'acaben d'estirar dels cabells!

En el moment que els protagonistes van baixar, el tren es va esfumar d'aquell lloc. Estaven atrapats en aquella mina. No es veia res.

Les piles de la llanterna començaven a fallar. Quan creien que ja no hi havia cap sortida, en Roger va observar que hi havia un munt de pedres i més pedres tapant un forat, on sortia una petita escletxa de llum.

Els nens van començar a cavar amb les mans, tenien fred i estaven cansats. En Roger va observar que hi havia un mapa molt vell flotant per l'aire, el van intentar agafar però estava massa alt i...

...en Roger va intentar agafar aquest mapa escalant per les pedres de la cova. Va relliscar un parell de cops però no es va rendir i, finalment, va aconseguir agafar-lo.

Els amics es van apropar per veure bé el mapa i, quan el van enfocar amb la llanterna, aquesta es va apagar! Tot estava massa fosc!!

La Laia, al quedar-se a les fosques, va quedar aterrada i va anar corrent cap a l'escletxa de llum. Els seus amics la van seguir i així van poder veure bé el mapa; era un pergamí en el que hi apareixien un munt d'indicacions i obstacles fins a trobar la sortida...era un laberint ple de trampes!!! Van pensar en continuar traient pedres per fer més gran l'escletxa, però era impossible...no tenien prou força per continuar cavant. La Laia es va apropar molt i molt i molt al forat i va veure que la llum provenia d'una torxa que hi havia a la paret de darrere de l'escletxa. Va cridar als seus amics i finalment va ser la Berta la que va ficar la mà pel forat i va aconseguir agafar la torxa. Ja tenien llum per continuar!!!!

Els amics van tornar a mirar el mapa...no tenien massa clar quin camí agafar, així que van decidir anar a buscar la via per on passava el tren i desfer el camí per on havien vingut. Però...

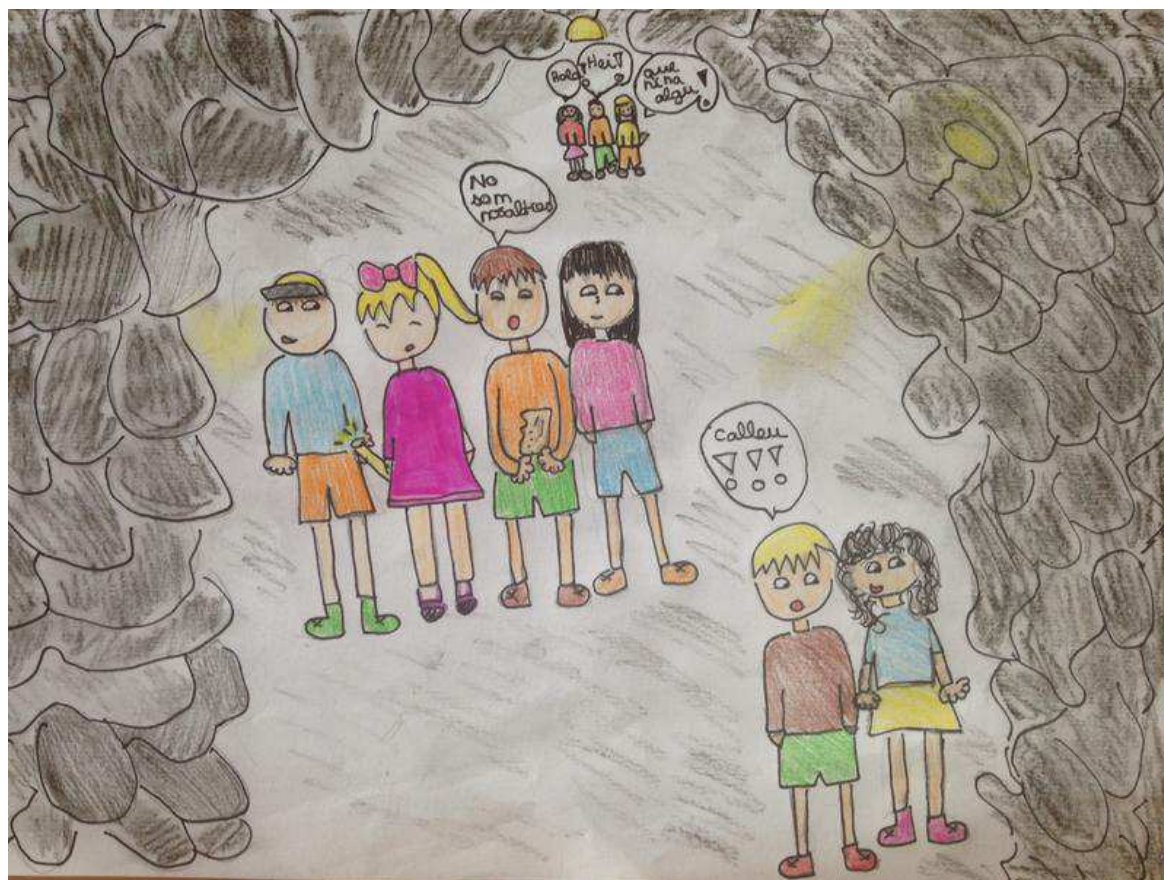

...de sobte el Jan es va adonar de que el mapa no estava complet, li faltava un tros, havien de trobar-lo com fos.

El Manel i la Laia, sentien que els seus amics no callaven, semblava que es barallessin, el Manel es va girar per dir-los que callessin, que ja tenia mal de cap, però al girar-se va veure que els seus amics estaven en silenci, les veus que sentien no eren d'ells, no estaven sols a la cova.

Davant seu van veure unes ombres que s'acostaven a ells, ja sabien d' on venien aquelles veus, semblaven nens. Es van acostar i es van mirar, portaven un mapa a les mans. Els nens acabaven d'entrar a la cova, el Roger els va explicar que buscaven la sortida, i que no seguissin endavant, que hi havia uns ulls grocs i vermells terrorífics.

La Maria es va adonar que el seu mapa era semblant al d'aquells nens, així que els van posar junts, i de cop i volta el terra es va posar a tremolar, tota la cova es movia, van començar a caure pedres que van tancar el seu camí cap a la sortida.

Quan el terra va deixar de tremolar es van adonar que continuaven atrapats, però per sort ningú havia pres mal.

_ Eh, mireu nois - va dir la Maria- els dos mapes s'han fusionat i ara es veuen d'altres passadissos!

Lavors el Jan, cansat de tantes emocions, va preguntar:

_ Escolteu, algú té galetes?...és que quan en menjo penso millor!

! es va recolzar a la paret. De cop i volta una de les roques es va enfonsar i es va obrir un passadís al seu davant.

Van avançar uns metres i com que un dels nens que s'havien trobat portava piles de recanvi, les van ficar a la llanterna de la Laia. Quan la van encendre es van quedar bocabadats.

Eren dins una cambra plena a vessar de pedres precioses.

Hi havia robins vermells com la sang, maragdes verdes com un drac, safirs blaus com el mar, diamants transparents...i... els ULLS GROCS I VERMELLS que tot d'una es van anar posant en ordre formant lletres i paraules: "Som els guardians de la mina. Cadascú de vosaltres pot agafar una pedra preciosa i prou"

Lavors una llum engegadora va il·luminar la cambra com si fos de dia.
_ Mireu, el tren! – va dir el Roger.

Van pujar tots dalt del tren i en un tres i no res van fer cap a l'entrada de la mina. Van baixar i el tren va desaparèixer.

La Berta va ficar-se la mà a la butxaca per veure si el seu mòbil tenia cobertura i efectivament, va trucar als seus pares perquè els anessin a recollir. Estaven esgotats.

Els sis amics i l'altra colla van explicar a la seva família l'aventura tan extraordinària que havien viscut.

Ningú no els creia, però ells i elles tenien la prova: UNA PEDRA PRECIOSA QUE GUARDARIEN PER SEMPRE MÉS!

FI

CONTE 29

Escola Pia Sitges. 5è-B
Escola Santa Eulàlia. 5è-B
Escola Sant Jordi. 5è-B. BATTLESHIPS
Escola Pia Vilanova i la Geltrú. 5è-B. Saturn
Escola Pompeu Fabra. 5e-C

SANT JORDI DESAPAREIX

Com cada any el 23 d'abril es celebra la diada de Sant Jordi, però sabeu que va passar realment al final de la llegenda?

Quan Sant Jordi va matar el drac, de la sang en va florir un roser. Sant Jordi li va regalar una rosa a la princesa i ella li va demanar si es volia casar amb ell.

Sant Jordi molt emocionat acceptà la petició de mà.

L'endemà mateix la princesa va encarregar un vestit de seda blanca. Sant Jordi va demanar un "smooking" fet amb la pell del drac.

Els preparatius pel gran banquet no hi van faltar, i els millors cuiners del regne preparaven la carn del drac al forn amb patates.

El pastisser del palau va començar a elaborar el pastís de noces de deu pisos decorat amb les roses del roser.

El casament cada vegada estava més a prop, i Sant Jordi estava molt nerviós. Sant Jordi va anar a parlar amb la princesa i li va explicar un somni que havia tingut aquella nit. Tenia un mal pressentiment, alguna cosa no anava bé.

Al matí del casament Sant Jordi es desperta i veu l'ombra d'un drac a la seva cambra. Ell creu que és una imaginació fruit dels seus nervis. S'aixeca del llit i es vesteix amb el smooking.

Just al sortir del passadís apareix un drac i s'emporta Sant Jordi volant cap a la Vall dels Dracs.

Quan va arribar a la Vall dels Dracs, Sant Jordi va quedar sorprès pel meravellós paisatge que va trobar.

Estava ple de muntanyes de colors i volcans que llençaven foc com si fossin dracs gegants. I al mig de tot el més gran i terrible de tots els dracs que s'havia vist mai. Era un drac de tres caps, quan parlava movia la cua a un ritme lent, damunt del cap del mig portava una corona i a la mà dreta un bastó amb un cap de drac a la punta, és deia Thor i va donar l'ordre que s'emportessin a Sant Jordi a la cova dels presos.

Quan va arribar va veure que la cova estava plena de prínceps, tots presoners dels dracs, per intentar salvar a les princeses.

Quan els prínceps pensaven que morien en aquella terrible cova van veure una llum molt brillant era un portal còsmic i van decidir entrar.

Després de donar moltes voltes van arribar a un any totalment desconeguts pels prínceps medievals era l'any... 2015

Després de travessar el portal, els 11 prínceps i Sant Jordi van quedar-se bocabadats. El primer que els va sobtar va ser unes màquines amb rodes que anaven a tota velocitat, hi havia molta gent vestida d'una manera estranya amb molts colors. Molts d'ells portaven un aparell a les mans i parlaven sols, de sobte van haver d'ajupir-se, un objecte enorme va passar pel cel deixant un rastre blanc... no sabien de quin ocell podria tractar-se. Espantats van girar-se buscant refugi i van trobar un edifici que semblava un castell.

Van entrar-hi i van veure que hi havia petites habitacions amb molts nens i nenes dins, asseguts amb taules i cadires i es van espantar... Què estava passant allà? Què hi feien aquells nens i nenes empresonats? No sabien que havien entrat a una escola...

Els nens i les nenes d'una classe de 5è van pensar que es tractava d'una activitat –taller que havia organitzat la mestra sobre l'Edat Mitjana i els van convidar a entrar.

Un cop dins, els 11 prínceps i St. Jordi, pensen que la mestra de 5è a empresonat a tots els alumnes. Els nens/es queden molt parats i sobtats amb aquesta situació i pregunten: -Què feu aquí? Qui sou vosaltres? D'on i a què veniu? Què feu amb aquesta roba tan estranya?

I St. Jordi com a portaveu del grup, va respondre:

-Venim de l'època medieval i anem vestits amb roba d'aquest època.

-Hem vingut a parar aquí (a través d'un portal còsmic) fugint d'uns dracs que ens havien empresonat.

-I ja que estem aquí, us volem alliberar a vosaltres també.

Les delegades de la classe estranyades van contestar:

-Alliberar-nos?... Si estem a l'any 2015 a l'escola fent classe de Medi social!!!!... juas, juas, juas (van riure tots els companys).

Lavors la mestra els hi va dir:

-Voleu que us ajudem a tornar a la vostra època i poder matar tots els dracs?

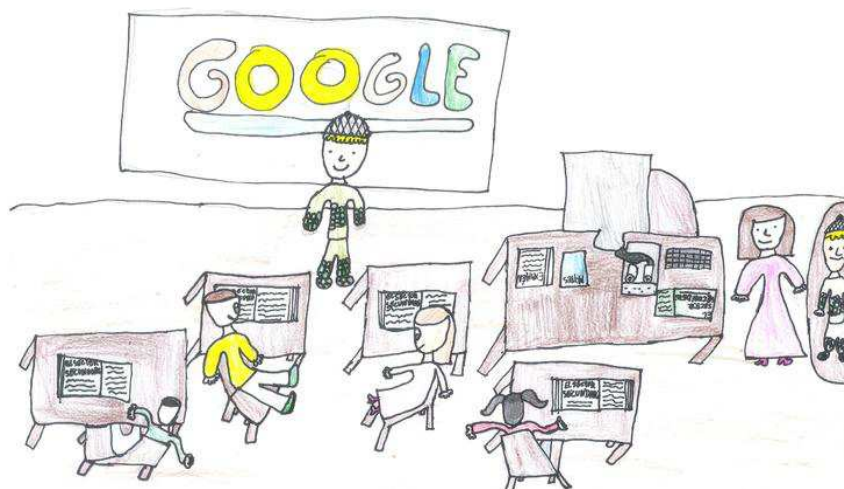
-Nosaltres tenim la solució: GOOGLE!!!!...

Les delegades de la classe van cap a l'ordinador i comencen a buscar pel Google.

Primer miren a l'Amazon i no troben res que els hi convingui, després al Wallapop i allà hi troben una oferta sensacional: Instruccions per viatjar en el temps més autobús sense conductor per només 5 €.

Ràpidament compren l'oferta i en un tres i no res tenen l'autobús a la porta de l'escola.

La professora condueix als prínceps, a Sant Jordi i als nois i noies al poble que indica les instruccions. Pel camí van cantant la cançó del Doraemon. Ell els escolta i els observa.

Seguint les instruccions, anaven a molta velocitat i un llamp els hi cau a sobre transportant-los a l'Edat Mitjana. Apareixen , socarrimats a causa del llamp, davant la porta del castell envoltats de dracs.

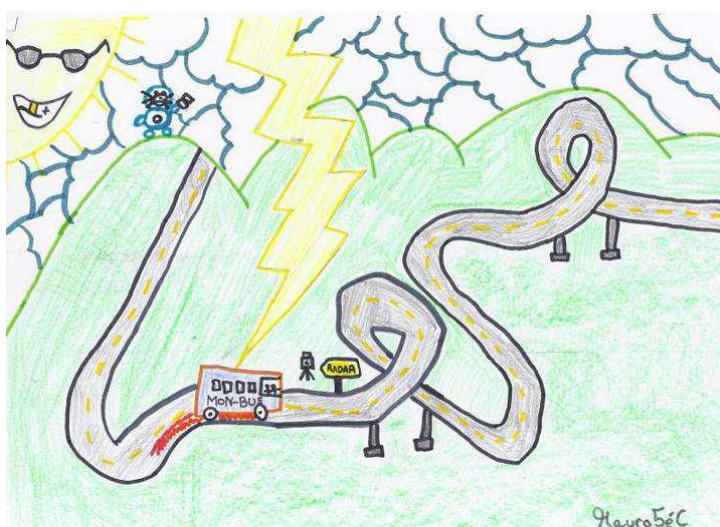
Mentrestant dins, la princesa molt enfadada agafa l'espasa amb la que Sant Jordi havia matat el drac i surt, dient i mirant-lo: - Estic farta què no sàpigues fer res!

De una revolada mata al drac Thor i els altres, morts de por , fugen.
Sant Jordi l'explica a la princesa la gran aventura que havien passat i li presenta als nous amics de cinquè.

Per fi es pot celebrar el casament. Un dels prínceps se n'adona d'una cosa important:
- Falta el capellà!!.

Com per art de màgia apareix en Doraemon que diu: - Jo faré de capellà.

Després del casament , tots els convidats van ballar i van donar els seus regals: un Batmòbil, una PS4, una Smart TV ...

Quan la festa va acabar, l'autobús va tornar als nois i noies de nou a l'any 2015.

FI

CONTE 30

Escola Josep Andreu Charlie Rivel. 5è. La Marinada II

Escola Pasífae. 5è. La Música

Escola Mar i Cel. 6è

Escola Sta. Teresa de Jesús. 6è

ELS FOLLETS DE CUCUVI

En un poblet, molt i molt petit, situat al peu d'una muntanya i al costat d'un bosc espès, vivien cinc follets que eren molt amics.

Per una banda hi havia en **Presumit**, un follet que cuidava molt el seu aspecte.

D'altra banda hi trobem a l'**Amorosa**, la més joveneta, somiava que de gran es casaria amb un príncep.

Després tenim en **Forçut**, el més gran, protegia i cuidava als seus amics amb la seva força.

També hi havia la **Dolça**, que feia pastissos, galetes i tota mena de lllaminadures, per a ella i tots els seus amics.

I per últim, en **Tristó** que guardava un gran secret i de vegades era una mica pessimista.

Cada tarda al sortir de l'escola, quedaven per anar a jugar al costat del llac, que hi havia al bosc. Allà tenien dos amics més, l'**Huga**, una tortuga molt llesta i espavilada que donava bons consells i la granota **Nota**, simpàtica i coqueta.

Un dia...

...els cinc follets, tot junts, van anar a l'escola, allà la mestra els va dir:

-Podeu agafar el llibre que vulgueu

Tots cinc van trobar un conte de pirates molt emocionant.

Al obrir el llibre que havien escollit van trobar un mapa.

El Presumit va proposar:

- Per què no anem a buscar el tresor? Segur que està ple de joies que em quedarien molt bé.

El Tristó diu:

-Estàs boig! Com vols anar a buscar una cosa que no sabem ni que serà? A més, pot ser molt perillós...

- Tranquils, nois, no deixaré que us passi res! – Diu el Forçut.

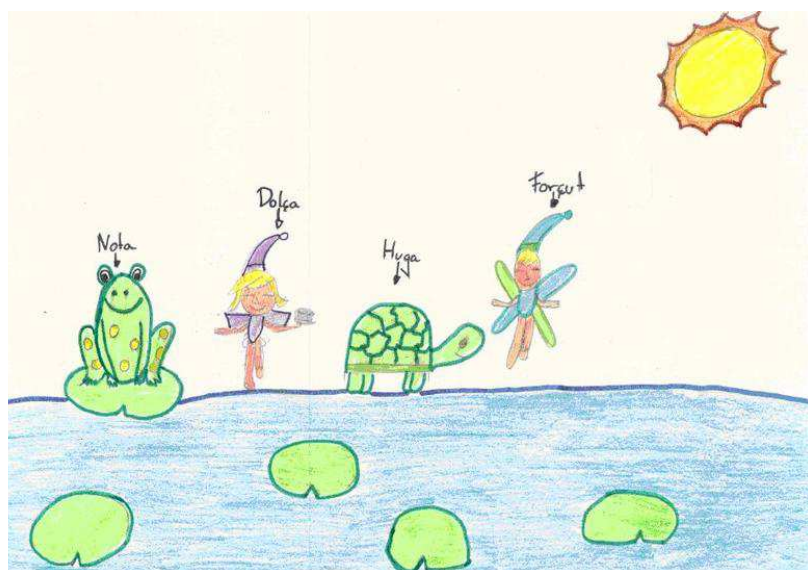
- Jo puc portar pastissos per tothom! – Diu la Dolça.

- En aquest mapa hi ha molts arbres dibuixats, potser es tracta del bosc on viuen l'Huga i la Nota.

Si de veritat és on viuen elles ens podrien ajudar.– Afegeix l'Amorosa.

Van anar a demanar consell a la tortuga Huga i la granota Nota i elles els hi van explicar que fa molts anys pel bosc hi circulava un tren que un dia va xocar i des de llavors està allà abandonat.

Les llegendes deien que a dins hi havia un anell màgic amb un valor incalculable. Des de llavors ningú sap que els va passar als seus passatgers..

Els cinc amics, la tortuga Huga i la granota NOTA, van començar a caminar pel bosc, de sobte aquest es va transformar en un bosc negre i trist, on els arbres prenen vida a la vesprada, quan el cel es tornava vermell.

En mig del bosc hi havia una casa d'aparença vella i bruta, els cinc amics, van decidir entrar-hi, ja que el Forçut va escoltar un soroll que no li va agradar gens.

L'Amorosa tota decidida a entrar a la casa, va caure en els sorramolls que hi havia al jardí.

És aquí quan van començar tot un seguit de trampes que els cinc amics van haver de superar.

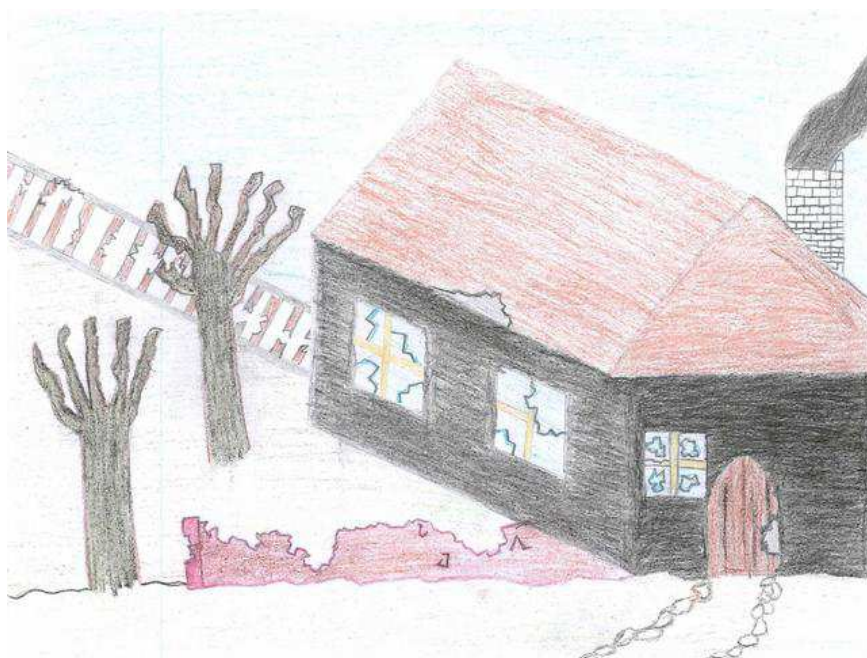
Un cop al menjador de la casa, quan ja estaven a punt de marxar, en Presumit va veure una lluentor a la llar de foc; es va apropar i remenant les brases que el foc havia deixat, va trobar l'anell màgic.

En aquell moment va aparèixer un habitant de la casa; un altre follet, en TÍMID.

Es van fer amics, tot i que els cinc no sabien que ell guardava un gran secret.

Ell era dolent! I no volia que els nostres amics trobessin el tren.

Van continuar el seu camí en busca del tren desaparegut. Un cop al bosc van trobar unes vies; però aquestes estaven trencades i oxidades, semblava que no portaven enlloc...

El presumit es va posar l'anell i amb el seu poder van poder anar al passat, sense que ningú els veiés.

Quan hi van ser, el Forçut va cridar:

- Mireu!! Per allà ve el tren!!!!

I l'Amorosa, que s'havia avançat una mica més enllà, va dir:

- Amics!!! Què és allò que es belluga??

La Dolça, rossegant una galeta va comentar:

- Ezb eb Tímibd que pozab abuba cobsa a la viab!

En Tristó, que era l'únic que entenia a la Dolça quan tenia la boca plena, va dir que sí, que veia el Tímid col·locar uns troncs a la via.

El Presumit aixecà la mà on tenia l'anell, i va aconseguir fer desaparèixer els troncs del mig de la via, d'aquesta manera van poder evitar l'accident i el tren continuà el seu viatge.

Els follets en tornar al present expliquen als seus amics Huga i Nota, que s'havien quedat al bosc, tot el que els havia passat. En Presumit els hi va voler ensenyar l'anell màgic, però s'adonà que ja no el portava al dit.

Com que el tren no va arribar a xocar, l'anell havia desaparegut i el Tímid també, perquè sense l'anell no podia tenir el poder que el va fer sobreviure tants anys sol en aquella casa abandonada.

FI

CONTE 31

Escola Pompeu Fabra. 6e-A

Escola L'Arjau. 6è-A

Escola Josep Andreu Charlie Rivel. 6è-A

Escola Els Costerets. 6è-A

L'ESTIU MÀGIC

Una tarda d'estiu set amics, entre ells quatre nenes i tres nens estaven estirats sobre l'herba, al costat d'un llac, amb el vent remonent els seus cabells i refrescant-los la cara.

Els sets amics tenien ganes de viure aventures però, no sabien si en trobarien. Quan ja estava enfosquit, van decidir tornar cadascú a casa seva i trobar-se el dia següent pel matí, al costat del preciós llac per tornar a gaudir d'aquell confortable vent, de manera que així ho van fer.

Al dia següent, a l'hora acordada el primer en arribar va ser el més gran; l'Àlex. Va veure que no hi havia ningú i va decidir banyar-se al llac. Al ficar el peu dret, va notar que un calfred li recorria tot el cos, i sense pensar-s'ho va ficar l'altre peu.

Llavors va sentir unes passes barrer seu, es va girar ràpidament i va veure a la Lisa, una altra nena del grupet d'amics. Al veure-la, es va tranquil·litzar i li va preguntar si volia banyar-se amb ell. La Lisa va preferir estirar-se i esperar els demés.

Poc a poc van anar arribant tots els que faltaven. A les onze més o menys ja havien arribat tots i van decidir endinsar-se al petit bosc que separava la ciutat de les muntanyes...

Un cop allà, van veure que cada vegada es feia més fosc. Els arbres s'anaven dormint, les branques agafaven formes tenebroses i s'abraçaven les unes amb les altres tapant el cel de migdia.

Se sentien sorolls estranys; la Noa i la Laia, la seva germana, cada vegada estaven més nervioses. De cop, es van adonar que faltava en Toni, el més petit del grup.

Tots van començar a cridar: Toni, Toni, on ets? No facis bromes! Això no fa cap gràcia!

Però, ningú va respondre, només s'escoltava l'eco i les passes d'algun animal. Alguns van començar a plorar, d'altres a cridar,.. fins que l'Àlex els va tranquil·litzar, i va proposar que es separessin en dos grups. Ell es quedaria amb la Noa i la Laia, perquè estaven molt alterades. Potser el Toni s'havia despistat amb la por i la foscor.

El grup format per l'Àlex i les dues germanes es va endinsar cap al bosc en direcció a les muntanyes. L'altre grup es va dirigir cap al llac.

Els del grup de l'Àlex estaven molt preocupats perquè no trobaven al Toni.

- On s'ha ficat aquest bandarria? — es preguntaven tots tres.

L'Àlex — un noi aparentment valent — donava seguretat a les nenes, que eren bastant porugues, tot dient:

- Noa, Laia, no passa res, trobarem al Toni i sortirem aviat d'aquí.

Miraven per tot arreu, el cridaven:

- Toni! Toniiiiiii!

Però res, Toni no donava senyals de vida.

El grup de la Lisa, la Martina i el Carles, camí del llac, anaven abraçats de la por que tenien. Per acabar-ho de rematar van començar a sentir uns sorolls estranys, indescriptibles; al principi eren fluixets, però a mesura que s'apropaven a ells, s'anaven sentint forts, més forts, esgarrifosos.

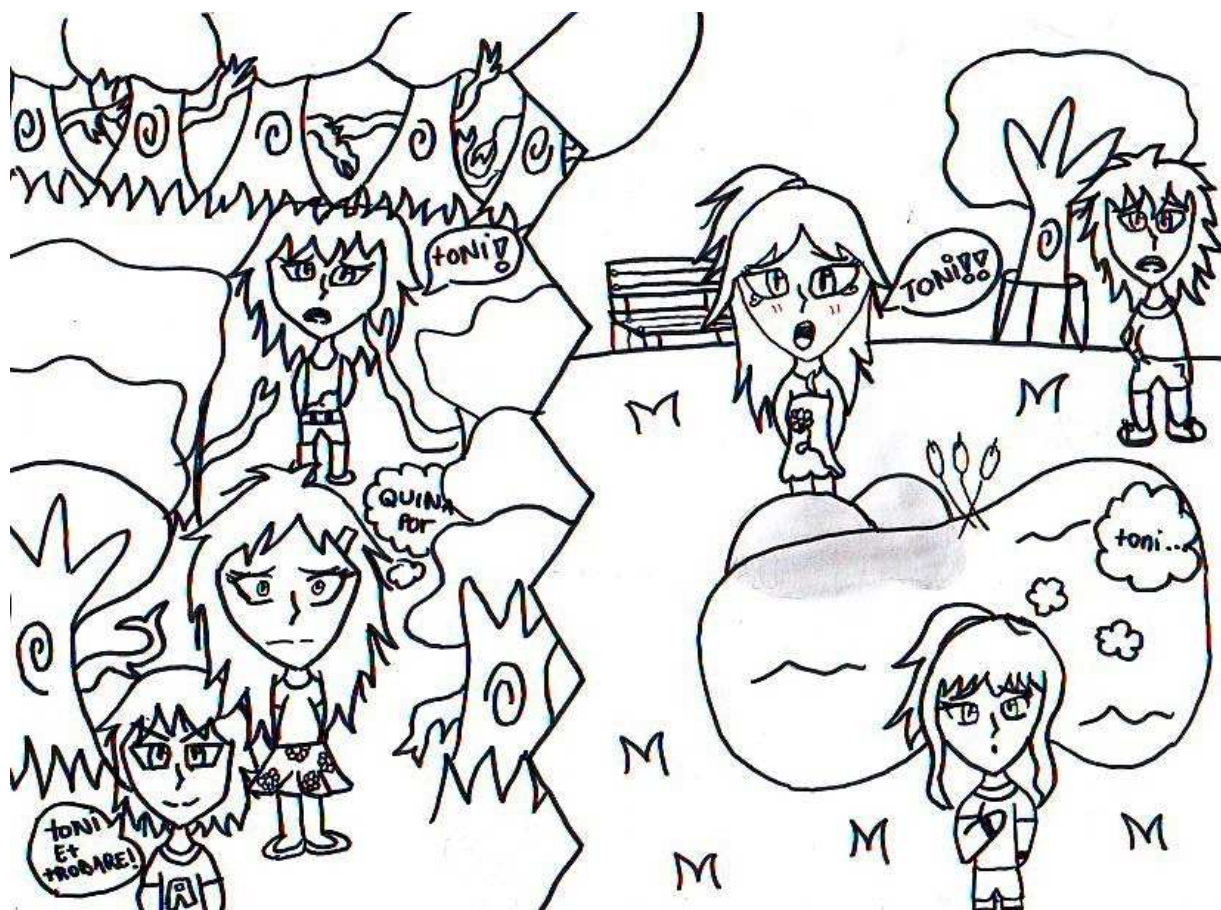
- Vull tornar a casa amb la meva mare! — Va dir la Lisa tot gemegant desconsoladament.

El Carles s'estava fent el fort, però es veia des de ben lluny que era un cagat.

- Qui fa aquests sorolls? Oh! Què bé! — Van cridar tots a l'uníson. Eren l'Àlex, la Noa i la Laia que, al no trobar al Toni ni pel bosc ni per les muntanyes van decidir anar a buscar al grup de la Lisa. Ells feien els sorolls en córrer trepitjant la fullaraca del terra.

Caminant una mica esmaperduts pels voltants del llac, van veure damunt d'unes herbes la gorra del Toni, un mapa mig estripat, unes pautes per fer un joc de pistes i una nota amb la lletra del Toni que deia:

“ Seguiu, si us plau, les instruccions donades”.

La primera instrucció que en Toni els havia deixat era que havien de continuar junts sempre, passés el que passés i la segona era que havien de seguir els seus cognoms per trobar-lo.

Com tots sabien en Toni es deia Roca Font; o sigui que van caminar fins a trobar una gran roca de color un xic diferent a les altres i, al costat de la qual, hi havia una font.

A l'anar a beure aigua, la roca es va moure i van poder veure un tobogan que conduïa a una cova subterrània plena de xocolatines. En Toni era allà gaudint de valent de tot l'assortiment de laminadures variades que hi havia allà dins.

On t'havies ficat? Estàvem molt espantats! - va dir la Noa.

- Portem una bona estona buscant-te! - va exclamar l'Àlex
- No us enfadeu gaire amb mi. És que casualment he trobat aquesta font i he pensat que seria un ximplet si no compartia amb tots vosaltres aquesta troballa. I per fer-ho més divertit, us he posat les indicacions com si fos un joc de pistes.

I així va ser com tota la colla va quedar-se a menjar les laminadures que hi havia en aquella cova tan extraordinària i, quan van estar ben tips, van marxar cap a casa convençuts que havia estat l'estiu més màgic de les seves vides.

FI

CONTE 32

Escola Pompeu Fabra. 6e-B
Escola L'Arjau. 6è-B
Escola Maria Ossó. 6è-B
Escola Josep Andreu Charlie Rivel. 6è-B

LATAU, UNA ESCOLA BEN MISTERIOSA

Hola, em dic Jordi, tinc onze anys i tinc una germana petita de nou anys que es diu Marta. El meu millor amic es diu Marc. Vaig a l'escola Latau, molta gent comenta que té misteris amagats però jo no n'he trobat res...

Ara mateix estic a casa meva i d'aquí quinze minuts aniré a sopar.

- Jordi, Marta, baixeu a sopar! – va cridar la mare.

La Marta i jo vam anar a sopar i quan vam entrar a la cuina, el pare i la mare ja estaven asseguts a la cadira. Aleshores la Marta va preguntar:

- Què hi ha per sopar?

- Peix – va respondre el pare.

A mi no m'agrada el peix, però sempre me l'he de menjar perquè si no em castiguen. Passats deu minuts jo ja havia acabat, així que vaig pujar a la meva habitació i em vaig posar a dormir.

Al dia següent em vaig despertar i vaig fer el que faig sempre: em vaig vestir, vaig esmorzar, em vaig rentar les dents i vaig marxar cap a l'escola.

Els dimarts a primera hora tinc mates i avui és dimarts, així que em toca mates.

Però abans d'entrar a la classe, en Marc, la Júlia i jo vam anar al lavabo perquè la Júlia, que és la meva millor amiga, va dir que havia vist una porta que mai havia estat allà...

Quan ens vam apropar la porta encara estava allà i quan el Marc la va obrir va aparèixer un túnel secret. Però el que més ens va amoïnar és que per poder obrir-la havíem necessitat una pedra ben estranya que la Júlia s'havia trobat a casa seva al matí.

...

Quan la porta es va obrir, vam escoltar un so tenebrós. Era tot fosc. La Júlia, que era la més atrevida, va passar la primera i jo em vaig quedar darrera d'ella perquè tenia una miqueta de por.

Estava tot ple d'aranyes, i de sobte, la Júlia va cridar espantada. El seu crit es va escoltar moltes vegades, era l'eco, això volia dir que el passadís tenebrós era molt llarg. De sobte, ens vam adonar que el Marc no ens seguia:

- Ei nois!! Que estic aquí!!!- ens va cridar en Marc que s'havia caigut per un forat.

Vam donar la volta per rescatar-lo, i com ja era la hora de matemàtiques vam marxar corrents cap a la classe abans que ens trobessin a faltar, i a l'hora del pati tornàvem a investigar el misteri de la porta.

Enmig d'aquella eterna classe de matemàtiques, de sobte, vàrem escoltar l'alarma d'incendis (es tractava d'un simulacre).

Tothom va començar a cridar, entre el pànic i les corredisses, ens vàrem esmunyir entre la gent per anar cap al lavabo i finalment vàrem trobar la porta misteriosa.

La nostra curiositat guanyava a la por que teníem. Aleshores, la Júlia va agafar la pedra que tenia a la butxaca, la va encaixar a la porta i es va obrir. Ens vam endinsar en el túnel, es va escoltar un so fort i sec, i quan ens vàrem girar ens adonarem que la porta havia desaparegut darrere nostre.

Tot era fosc, de cop i volta va aparèixer una llum molt intensa i cegadora que ens va enlluernar.

Quan ens vàrem recuperar, en obrir els ulls, ens va desconcertar veure que estàvem en el mateix lavabo d'on havíem sortit.

Teníem la sensació de que alguna cosa havia canviat, ens notavem estranys. Va ser aleshores quan mirant-nos els uns als altres vàrem fer un crit esgarriós.

La nostra veu s'havia tornat més greu, érem més alts, estàvem més desenvolupats...

-Que ha passat?-va dir la Júlia.-Ens hem convertit en adults!-vam dir en Marc i jo.

Tots tres estàvem molt espantats. Aquella mena de túnel no era més que una "màquina del temps".

-Hem de tranquil·litzar-nos! Hi trobarem una solució- va dir en Marc.

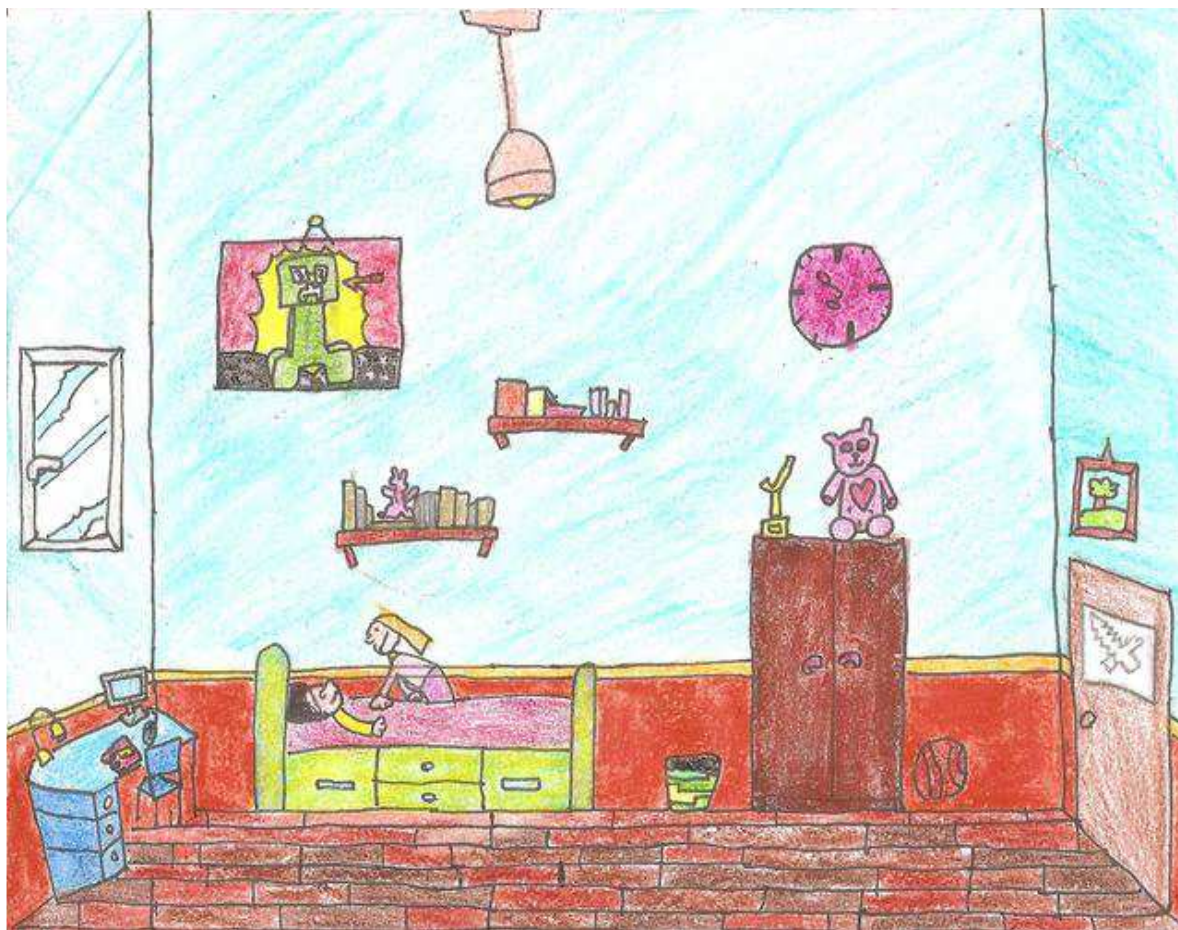
Vam anar corrent al pati, on havíem deixat als nostres companys quan va sonar l'alarma d'incendis, però la nostra sorpresa va ser veure que els nens no eren el mateixos, ni la professora tampoc.

Poc a poc ens anàvem apropant, però de sobte, vam veure a la professora que venia cap a nosaltres, fent grans espavents amb els braços, molt enfadada i cridant:

-Fora d'aquí, fora d'aquí!

Vam començar a córrer i quan ja estàvem a punt de sortir, una mà va tocar la meva esquena i va dir:-Jordi, Jordi, espavila que arribaràs tard a l'escola!

Era la veu de la meva mare. Vaig obrir els ulls, estava a la meva habitació. Tot havia estat un somni... un SOMNI, MOOOLT EMOCIONANT

FI

CONTE 33

Escola Els Costerets. 6è-B

Escola Santa Eulàlia. 6è-B

Escola Josep Andreu Charlie Rivel. 6è-C

Escola El Pi. 6è

SANT JORDI EN EL FUTUR

Hi havia un castell gran i modern, amb plaques solars, televisions, ordinadors, telèfons mòbils...

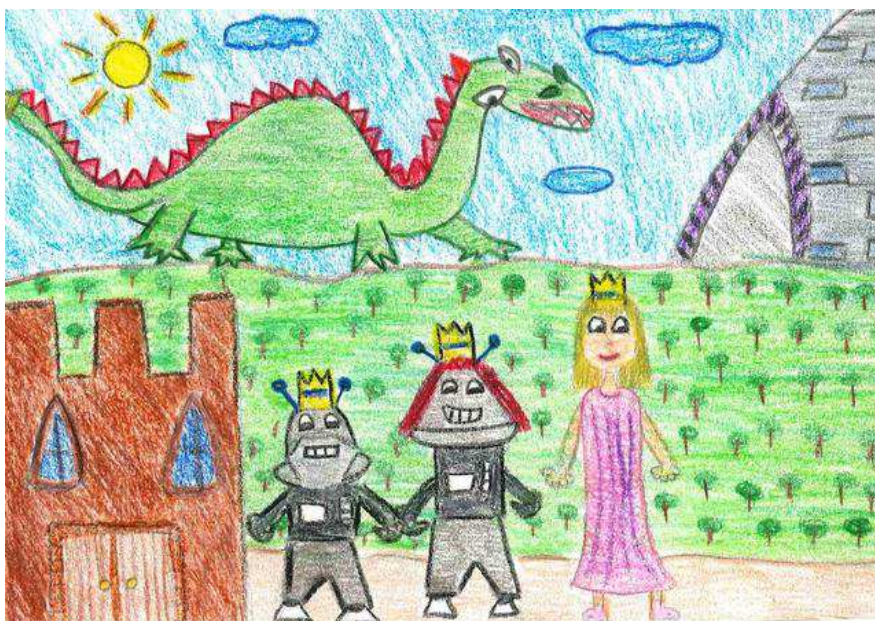
Allà hi vivien el rei, que era grassonet i amb barba blanca, la reina , alta, prima i pèl-roja i la seva filla Elisabet. La princesa era alta, rossa, bonica però no s'assemblava als seus pares

Cal destacar que tots els habitants d'aquell petit poble anomenat Cabalàs eren mig robots, menys la princesa.

Els veïns d'aquell poble, al saber tant de tecnologia, van decidir inventar un nou robot perquè els pogués protegir.

Aleshores, va succeir un fet inesperat. Es va produir una fallada tècnica. Aquell robot es va convertir en un animal ferotge i horroritzava a tots els adults, els adolescents i els nens i nenes d'aquella vila.

La gent tenia tanta por que no s'atrevien a passar per davant de la fosca i tenebrosa cova del malvat robot. Llavors, els habitants el van anomenar "El ferotge drac de la tecnologia"...

Hi havia un castell gran i modern, amb plaques solars, televisions, ordinadors, telèfons mòbils...

Allà hi vivien el rei, que era grassonet i amb barba blanca, la reina , alta, prima i pèl-roja i la seva filla Elisabet. La princesa era alta, rossa, bonica però no s'assemblava als seus pares

Cal destacar que tots els habitants d'aquell petit poble anomenat Cabalàs eren mig robots, menys la princesa.

Els veïns d'aquell poble, al saber tant de tecnologia, van decidir inventar un nou robot perquè els pogués protegir.

Aleshores, va succeir un fet inesperat. Es va produir una fallada tècnica. Aquell robot es va convertir en un animal ferotge i horroritzava a tots els adults, els adolescents i els nens i nenes d'aquella vila.

La gent tenia tanta por que no s'atrevien a passar per davant de la fosca i tenebrosa cova del malvat robot. Llavors, els habitants el van anomenar "El ferotge drac de la tecnologia"...

Un dia pel mati, la princesa va anar al camp a collir fruits silvestres i flors per la seva mare. Mentre buscava flors, un noi es va acostar i li va dir:

- Hola princeseta, que fas per aquí?
- Estic buscant flors per a la meva mare,i tu? -va dir la princesa.
- Jo estic buscant flors per tu.

La princesa es va posar vermella com un tomàquet.

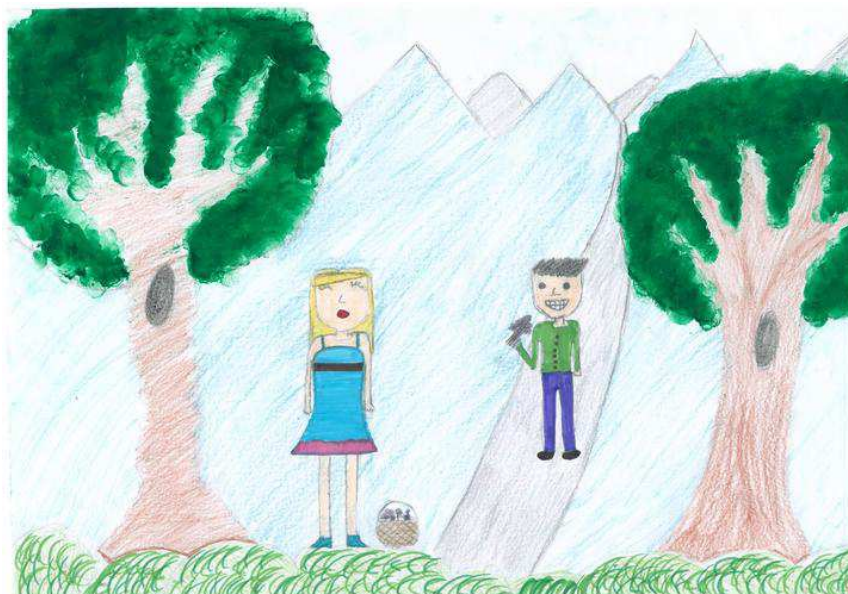
El príncep li va dir: -Em dones la mà?

La princesa va contestar: -No! -I va marxar corrent.

El príncep va anar darrere d'ella i la va seguir fins al castell.

Aleshores va anar i es va trobar al pare i la mare de la princesa i es va presentar.

Li va demanar la mà al seu pare i li va dir que es volia casar amb la seva filla perquè s'havia enamorat a primera vista...

El pare li va dir al noi que, per poder-se casar amb la seva filla, hauria de desconnectar el drac ferotge.

El cavaller va buscar al Google algun informàtic que visqués a Cabalàs. I el va trobar.

Quan per fi va trobar al savi informàtic de la vila el noi li va dir:

- Savi informàtic, necessito desconnectar el drac. Què haig de fer?
- Has d'enganyar al drac. Has de fer-li creure que li instal·laràs el nou Super Facebook. Però el que faràs realment és desactivar tots els seus antivirus, entrant al seu panell de control.
- I després què he de fer?
- Doncs, hauràs d'inserir-li aquest "pen drive" al clatell, i aproximadament als 10 segons es desactivarà.
- Moltíssimes gràcies savi informàtic. No sé com recompensar-te...
- No cal que em donis res. Sabent que desconnectaràs el drac ja em quedaré tranquil.

El noi va marxar corrents cap a la cova on vivia el drac ferotge.

.....El príncep va entrar a la cova molt decidit i va dir:

- Hola, que hi ha algú? Sóc el tècnic instal·lador del nou super facebook!

Llavors, el ferotge drac va sortir de la foscor de la cova i va dir amb la seva veu de ferralla:

- Per què vull tenir el super facebook si em passo el dia menjant cables d'ordinador i dormint?

El príncep no es va deixar intimidar i li va contestar amb valentia,

- Per això mateix el necessites, per no avorrir-te durant tot el dia. Per fer alguna cosa més divertida. A més a més, pots penjar fotos, vídeos i parlar amb els teus amics...

Finalment el drac va quedar convençut i va dir:
- Okis! XD.

El príncep va començar la instal·lació. Va treure's el pen drive de la butxaca i el va introduir al clatell del drac per hakejar el sistema i, per últim, va donar-li a l'opció de "neutralitzar el sistema".

De cop i volta el drac es va posar molt nerviós i el cap li va començar a donar voltes i més voltes fins que, al cap de deu segons va quedar paralitzat.

El savi tenia raó. La instal·lació havia estat un èxit i el drac ja no tornaria a molestar més a ningú de Cabalàs.

El príncep llavors va fer venir el savi informàtic, que va convertir el drac en una rosa carregadora de mòbil d'última generació que també canviava de color segons el gust de qui la feia servir, i li va regalar a la princesa.

La princesa llavors es va enamorar a l'acte del príncep i al cap d'una setmana es casaven per videoconferència del nou super facebook.

FI

CONTE 34

Escola Josep Andreu Charlie Rivel. 6è. La Marinada II
Escola Pasífae. 6è. La Quimiclasse
Escola Volerany. 6è-B. Timbalers
Escola Santa Eulàlia. 6è-A

ELS TRES MAGS I EL LLIBRE MISTERIÓS

En White, la Violet i en Red eren tres germans mags que vivien a l'illa Green, al país de Colorilàndia.

En Red, el germà gran, era el més responsable i treballador. Però en White i la Violet, els bessons, eren molt entremaliats i bromistes, sempre feien la guitza al seu germà gran.

Tots tres vivien junts, amb els seus pares, en un castell de pedra, gran i alt i amb tres torres molt punxegudes. Per arribar-hi s'havia de travessar un bosc laberíntic i pujar un caminet de sorra, pedregós i ple de revolts.

A la porta del castell hi havia un cartell que deia: ***"Si als mags vols visitar, tres cops a la porta hauràs de donar"***.

Com cada matí, els tres germans sortien al bosc a buscar plantes i flors per elaborar les seves pocions màgiques, que extreien d'un llibre d'encanteris que havien heretat de la seva àvia Purple, que també era maga.

Els dos germans petits es van quedar enrere, jugant i cantant, quan, de sobte van escoltar un sorollet que provenia de darrere d'uns matolls.

Encuriosits...

...van decidir anar a veure que s'amagava darrere aquell soroll. Abans, però, van cridar en Red perquè els acompanyés i tots tres van iniciar la recerca.

En White i la Violet anaven jugant i fent saltirons. La Violet es va entrebancar amb una pedra i va caure al terra. Allà estesa va escoltar un soroll que provenia del subsòl. Era com una mena de xiulet que se sentia molt llunyà. La Violet va fer callar els seus germans i el White, per portar-li la contrària, va picar amb els peus ben fort a terra. De sobte, van aparèixer unes vies de tren antigues que s'allunyaven fins a l'horitzó.

Davant d'aquest descobriment en Red va intentar calmar els bessons. Sabia, d'altres vegades, que els costava molt poc ficar-se en embolics per no pensar una mica en les conseqüències del seu comportament. Per aquest motiu, sempre portava dues pocions relaxants en forma de caramels que els tranquil·litzaven en situacions especials.

Abans de donar-li els caramels van tornar a sentir el xiulet, més fort i més a prop, i, en un tres i no res, va aparèixer una màquina locomotora davant els seus ulls...

... aquesta màquina locomotora portava uns passatgers ben especials, uns talps amb vestits estrafularis, ulleres de sol i un barret de color rosa. De sobte, els caramels li van desaparèixer de la mà i al seu lloc van sorgir uns bitllets de tren.

El maquinista, el talp Brownie, va convidar a pujar al tren als tres germans. El germà gran, en Red, volia declinar la invitació ja que era molt prudent i li feia por allò desconegut. Els bessons, White i Violet, hi van pujar sense pensar-ho dues vegades, eren aventurers i els agradaven les emocions fortes.

Els vagons de la locomotora per fora semblaven petits com un cigró, però per dins eren immensos. Hi havia un ambient molt animat: un grup de talps joves feien una partida de cartes, uns talps-erudits llegien diccionaris, els talps-cuiners preparaven pastissos de pastanaga, els més grans jugaven a petanca, els més petits dormien als seus bressols...

El viatge en mig de tant moviment, els va passar molt ràpid. Passades les hores tornaven a ser a casa seva, al castell de Colorilàndia i...

Encuriosits, els tres germans van decidir tornar al bosc per veure si el tren parava una altra vegada.

En White, va picar amb els peus al terra esperant que tornès a aparèixer el tren dels talps, però va aparèixer un altre diferent, aquest tren estava fet de xocolata i les vies de “Kit-Kat”, el maquinista era un osset de gominola de color vermell, els seients eren de núvols i els passatgers eren galetes de Nadal. Donaven ganes de menjar-se'!!

A les mans dels nens van aparèixer bitllets fets de pa d'àngel que posava “destí a Xuxelàndia”. Es van muntar en el tren i aquest els va portar al país Xuxelàndia.

Els nens es van asombrar per el que veien; els maons de les cases estaven fets de xocolata blanca, hi havia un riu de llet on els vaixells eren de pastís de xocolata i els fanals de caramel. Els tres germans van baixar del tren i van passejar per la ciutat.

Els habitants de Xuxelàndia els miraven estranyats perquè mai havien vist humans.

Les xuxes àvies en canvi, estaven molt espantades i van començar a dir que se'ls menjaria a tots com l'altra vegada que van aparèixer humans. Explicaven històries tan lletges que van començar a espantar a tothom i el president de Xuxelàndia va decidir fer-los fora. Els va cridar per parlar amb ells i els va oferir una capsa feta de galeta especial. Quan pensaves en una xuxe aquesta apareixia màgicament dins de la caixa.

Els tres germans van pensar que era una bona oferta, van agafar-la i van picar de peus al terra perquè aparegués el tren i poder tornar a casa.

Un cop a casa van amagar la capsa i van guardar el secret només per ells.

FI

CONTE 35

Escola Mar i Cel. P3. Els Castellers i les castelleres
Escola Santa Eulàlia. P4. Girafes
Escola Sant Nicolau. P5-A. Classe dels Fantasmes
Escola Santa Eulàlia. P4. Tigres
Escola Mar i Cel. P5-A. Els diables

AMICS DE GRANJA

Una nit, en una granja no molt lluny d'aquí, alguns animals ploraven i ploraven.

El ruquet, el gall, la granota, el porquet, el gos.... estaven tristos perquè la Rateta els hi havia dit que no els volia tornar a veure mai més.

-Això no pot ser!- van dir les vaques- Hem de fer alguna cosa!

I després de molt rumiar, van tenir una GRAN idea...

Van fer aparèixer a la Rateta per art de màgia i li van demanar la seva ajuda.

Havien trobat un mapa d'un tresor amagat.

Aquest tresor era una muntanya de formatge i com sabien que ella era tota una experta estaven segur que els podria ajudar a trobar-lo.

La Rateta i tots els animals, van anar caminant per buscar el tresor perdut.

Caminant, caminant, van descobrir una X negra i gegant dalt de la muntanya.

Van cavar i cavar amb una pala fins que van trobar una sorpresa! Un drac molt gros, ferotge i de color rosa vigilava el tresor...

EL DRAC TREIA FOC PER LA BOCA, VOLAVA AMB UNES ALES MOOOOLT GRANS I TENIA UNA CUA MOLT LLARGA.

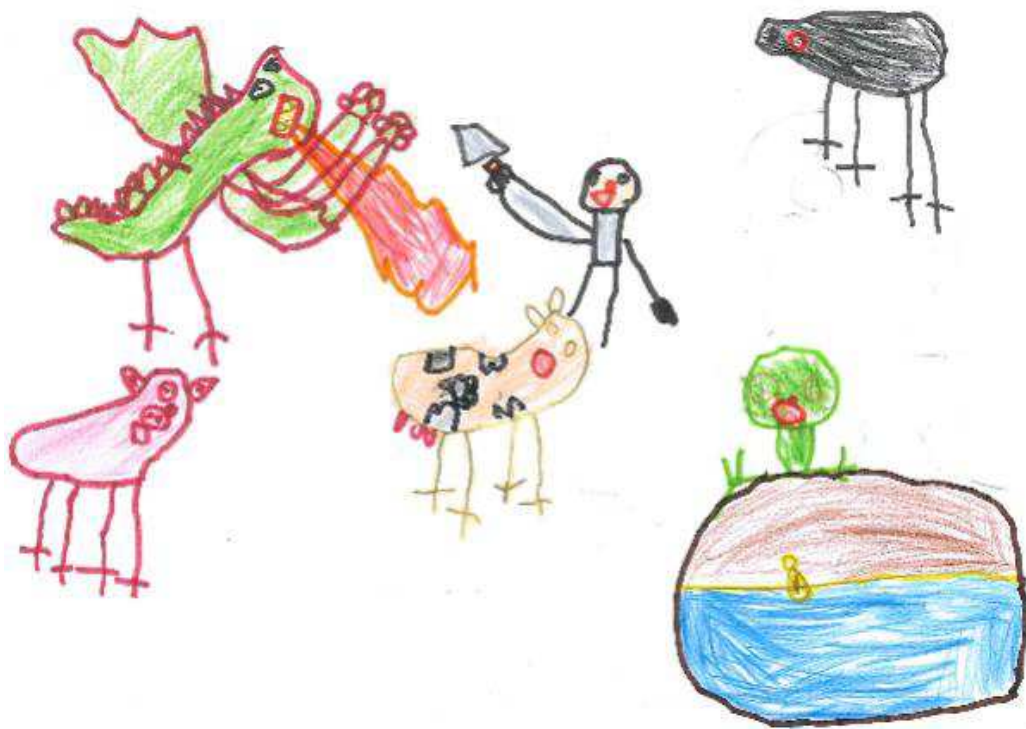
ELS ANIMALS TENIEN MOLTA POR I SE'LS VA OCÓRRER DE CRIDAR AL CAVALLER SANT JORDI.

TOTS ALHORA VAN CRIDAR: SAAAANT JOOOORDIIIIII!!!

St. Jordi va arribar, i els animals i ell van fer junts un altre forat per enganyar al drac.

Lavors St. Jordi i el drac van lluitar, i els animals van llençar al drac al segon forat que havien fet; així van poder agafar el tresor del primer forat.

FI

CONTE 36

Escola Sant Nicolau. P5-B. Classe dels Cavallers i les Princeses
Escola Mar i Cel. P5-B. Els capgrossos
Escola el Cim. P5. Castellers
Escola Mar i Cel. P4-B. La Draga

EL DINOSAURE FANTASMA I LA PRINCESA I EL CAVALLER

HI HAVIA UNA VEGADA UNA PRINCESA I UN CAVALLER QUE VIVIEN EN UN CASTELL. AQUEST CASTELL ERA DE PLATA I D'OR QUAN ES FEIA DE NIT I QUAN SORTIA EL SOL ERA DE PEDRA, ERA MÀGIC.

UN DIA VA ARRIBAR UN DINOSAURE AL CASTELL , VA FER UN GRAN SOROLL QUE VA DESPERTAR A LA PRINCESA I EL CAVALLER. AQUESTS VAN BUSCAR QUI FEIA AQUELL SOROLL PERÒ NO TROBAVEN A NINGÚ PERQUÈ ERA UN DINOSAURE FANTASMA. VAN SORTIR CAP AL BOSC PERÒ NO VEIEN A NINGÚ. DE COP I VOLTA VAN TROBAR UNA PORTA EN MIG DEL BOSC.

EL CAVALLER VA INTENTAR OBRIR-LA PERÒ NO ES PODIA, NECESSITAVA UNES PARAULES MÀGIQUES QUE NOMÉS LES SABIA EL DINOSAURE FANTASMA.

DE COP I VOLTA LA PRINCESA I EL CAVALLER VAN VEURE QUE AL TERRA HI HAVIA UNES PETJADES DE DINOSAURE.

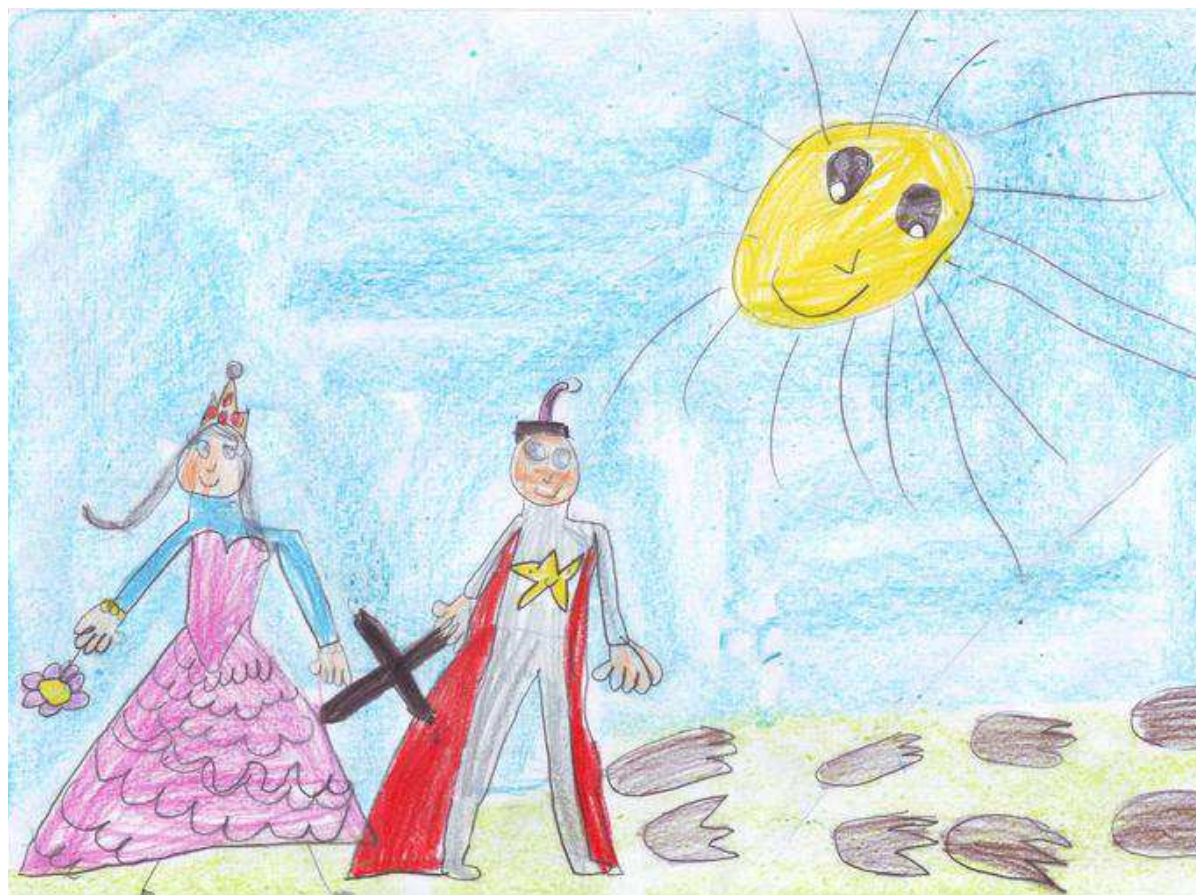
COM EREN MOLT I MOLT VALENTS VAN DECIDIR SEGUIR-LES FINS QUE VAN ARRIBAR A UNA COVA. ERA LA COVA DEL DINOSAURE FANTASMA.

LA PRINCESA I EL CAVALLER HI VAN ENTRAR. ERA UNA COVA MOLT FOSCA I NO S'HÍ VEIA. DE SOBTE, VAN OBSERVAR UNA PETITA LLUM.

LA VAN SEGUIR I VAN TOPAR-SE AMB EL DINOSAURE FANTASMA QUE UNA ESTONA ABANS HAVIA FET AQUELL SOROLL AL CASTELL.

EL DINOSAURE TENIA POR DE LA PRINCESA I EL CAVALLER JA QUE ES PENSAVA QUE EL VOLIEN MATAR PERÒ LA PRINCESA LI VA DIR:- DINOUSAURE, NO TINGUIS POR DE NOSALTRES. ET VOLEM CUIDAR.

AIXÍ QUE EL DINOUSAURE ES VA SENTIR MÉS FELIÇ I VA DECIDIR COMPARTIR AMB ELS SEUS NOUS AMICS LES PARAULES MÀGIQUES PER DESCOBRIR QUE HI HAVIA DARRERA D'AQUELLA MISTERIOSA PORTA.

LA PRINCESA I EL CAVALLER VAN OBRIR MOLT BÉ LES ORELLES I EL DINOSAURE FANTASMA VA DIR LES PARAULES MÀGIQUES:

- OBRE'T BONA PORTA MÀGICA: FAFEFIFOFUUUUUUUUM!

LLAVORS TOTS TRES VAN SORTIR DE LA COVA PER ANAR A BUSCAR LA PORTA. UN COP A FORA EL DINOSAURE ELS VA DIR:

- VOLEU PUJAR A LA MEVA ESQUENA QUE HI PODEM ANAR VOLANT?

LA PRINCESA I EL CAVALLER VAN CONTESTAR:
- Siiiiiiiiiiiiiiiiiiii! AIXÍ ARRIBAREM MÉS AVIAT.

PERÒ DE COP I VOLTA, EL CEL ES VA TAPAR I VA COMENÇAR UNA FORTA TEMPESTA: LLAMPS, TRONS, PLUJA I... GRANOTES. AMB TANTA MALA SORT QUE AL DINOSAURE FANTASMA LI FEIEN MOLTA POR LES GRANOTES.

LLAVORS VA BAIXAR VOLANT MOLT DE PRESSA I TOTS TRES ES VAN AMAGAR EN UNA CABANA DE PEDRES QUE VAN TROBAR AL BOSC.

I ALLÍ VAN ESPERAR A QUÈ DEIXARA DE PLOURE.

QUAN VA SORTIR EL SOL, VAN PUJAR A L'ESQUENA DEL DINOSAURE I VAN ANAR VOLANT CAP A LA PORTA MÀGICA.

VAN DIR LES PARAULES MÀGIQUES:- OBRE'T BONA PORTA MÀGICA:
FAFEFIFOUUUUUUUUUM!

I QUAN ES VA OBRIR...

...HI HAVIA UN BEBÈ DINOSAURE!!!!

TOTS JUNTS, LA PRINCESA, EL CAVALLER, EL DINOSAURE GRAN I EL PETIT; SE'N VAN ANAR MOLT CONTENTS A VIURE A LA COVA.

FI

CONTE 37

Escola Mar i Cel. P4-A. Els Viagrots
Escola Santa Eulàlia. P5. Dofins
Escola El Cim. P5. Gegants
Escola Santa Eulàlia. P5. Taurons

EL CAVALLER AVENTURER

Vet aquí una vegada en un poble molt llunyà anomenat Cubelles, un valent cavaller es va trobar una abelleta perduda al bosc. El cavaller la va salvar i la va portar amb les seves amigues abelles que molt contentes van sortir del rusc per rebre-la.

El cavaller va continuar el seu camí quan de sobte es va trobar... un tresooooor!...

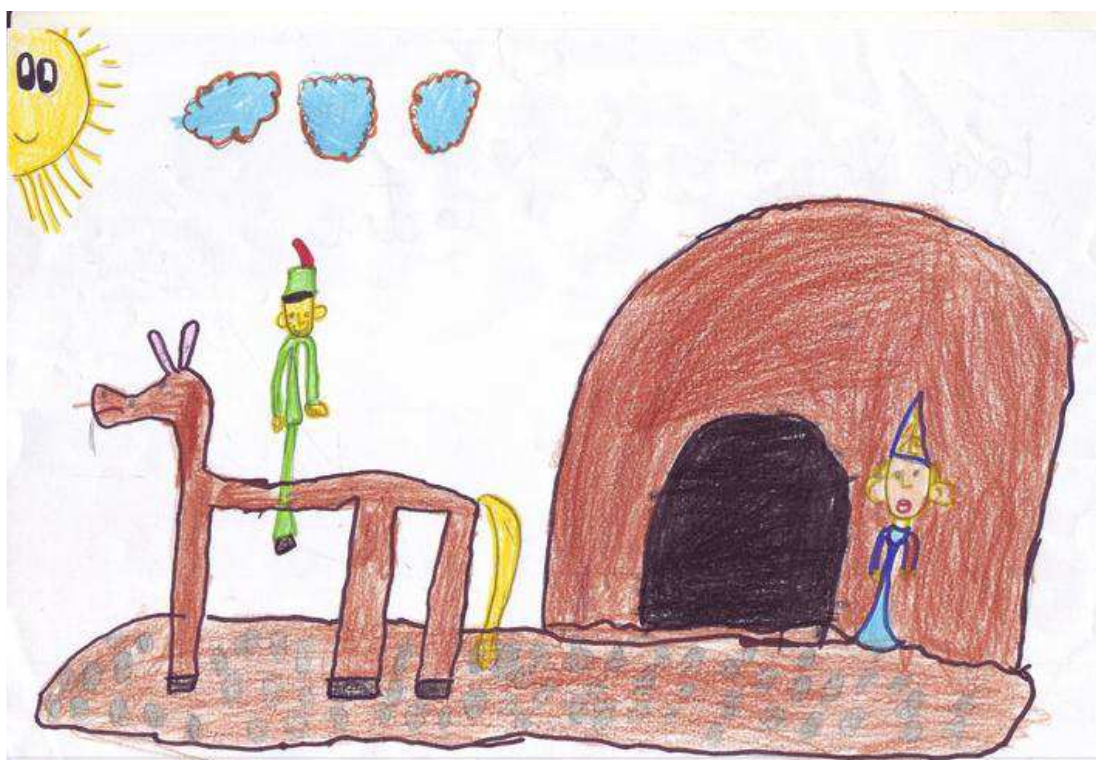
Va baixar del seu cavall i va agafar el tresor.
A dins hi havia moltes monedes d'or i un mapa.

El mapa l' havia escrit una princesa que demanava ajut perquè un bruixot dolent havia encantat el seu castell. El cavaller va agafar les monedes i el mapa i va continuar pel camí buscant el castell...

Quan va sortir del bosc es va trobar al bruixot que sortia de la seva cova.

El bruixot havia preparat una trampa per aconseguir que el cavaller entrés a la cova. I de cop i volta el terra va començar a tremolar, es va obrir un gran forat, molt profund i moooolt, moooolt fosc per on van caure el cavaller i el seu cavall...

AL FONS DEL FORAT HI HAVIA UN RIU I UN PASSADÍS SECRET QUE PORTAVA AL CASTELL. ALLÀ ES VA TROBAR LA VARETA MÀGICA QUE LI HAVIA CAIGUT AL BRUIXOT.

ALESHORES, VA FER SORTIR EL BRUIXOT DISPARAT CAP AL CEL, VA DESFER L'ENCANTERI DEL CASTELL I VA PODER ALLIBERAR A LA PRINCESA.

I CONTE CONTAT... AQUEST CONTE S'HA ACABAT!!

FI

Generalitat de Catalunya
Departament d'Ensenyament
Servei Educatiu del Garraf
Centre de Recursos Pedagògics